Linda Miller

Sirena cu ochii de aur

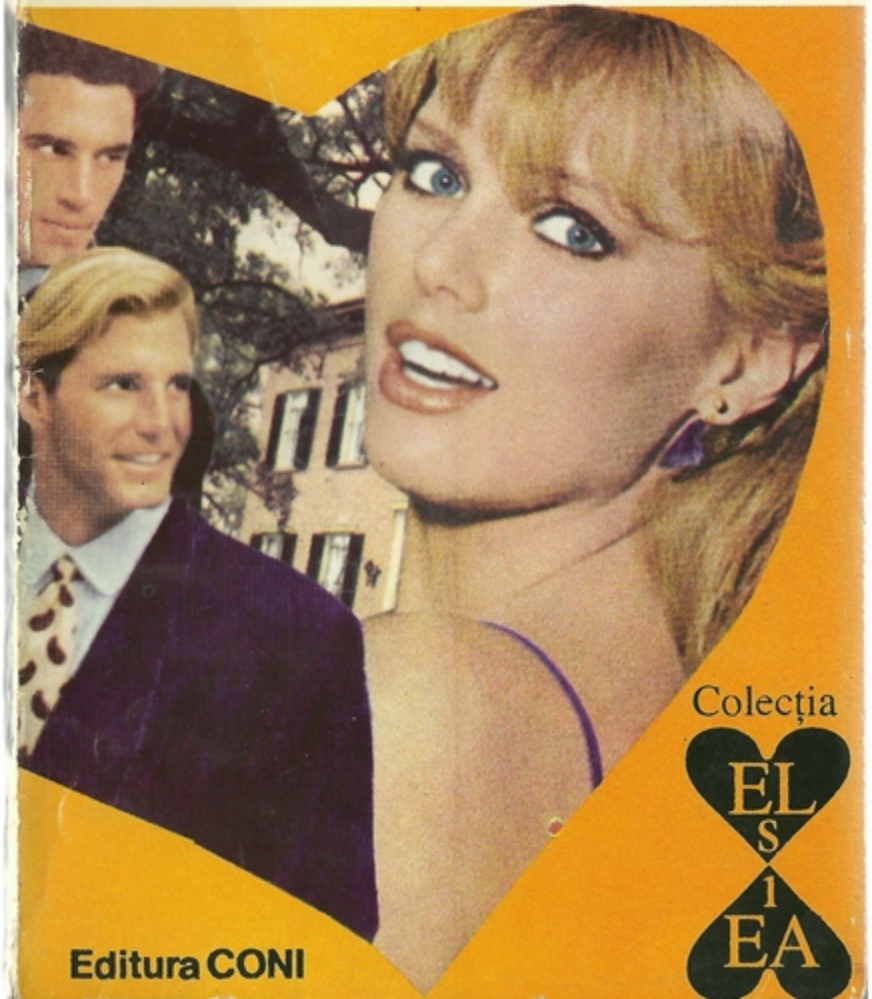

Colecția ELSEA

Editura CONI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TEODOR ATANASIU
Lector : ANGELA VASILE

Colecţia „EL şi EA"
I.S.B.N. 973-9170-19-6

CAPITOLUL I

În mod sigur, nu era frumos la vedere. Înfăşurat în pături, cu ochii înlăcrimaţi, cu nasul roşu... Da, avea într-adevăr o alură jalnică, fostul campion de fotbal, adulat de sportivi şi de femei, proprietarul celui mai bun restaurant italienesc din Seattle...

Doborât de gripă !

A băgat mâna pe pipăite în cutia cu şervețele Kleenex de lângă el şi şi-a aplicat două sau trei din ele pe faţă, tocmai la timp pentru a face faţă unui strănut enorm. Camera mirosea a tei şi cataplasme cu eucalipt. Dar el nu simţea nimic. Fruntea îl ardea, obrajii îi erau în flăcări şi îl scuturau frisoane violente.

Soneria telefonului l-a făcut să tresară. A întors o mână febrilă şi a ridicat receptorul.

— Nick ? Tu eşti ?

Era Gina, sora lui mai mică. I-a răspuns afirmativ, cu o voce cavernoasă, dar răs-

punsul s-a pierdut într-un acces de tuse teribil.

— Ei bine... Treaba asta nu-mi lasă impresia că se rezolvă. Dacă n-aș fi avut examen săptămâna viitoare, aș fi venit să te îngrijesc. Însă înțelegi că nici nu se pune problema, pot să iau gripa.

— Solicitudinea ta e emoționantă, Gina.

— Dacă într-adevăr ești atât de bolnav, poate ar trebui s-o chem pe Charlotta.

În curs de a obține doctoratul în sociologie la Universitatea din Washington, Gina cunoștea toate rotițele psihicului uman și știa exact pe ce butoane să apese la momentul propice. Confruntat cu amenințarea mătușii Charlotta, Nick a bătut prudent în retragere.

— Nu, nu e cazul...

— Credeam însă că... ?

— Da, e grav. Dar nu ca s-o deranjăm... Așteaptă un minut să-mi șterg nasul.

A reluat telefonul după câteva secunde.

— Dacă ar fi fost un guturai banal, nu m-aș fi plâns... Însă ce am eu... N-am mai văzut așa ceva...

Gina a izbucnit în râs.

— O să dau alarma la departamentul științific al universității... Sunt sigură că

vor trimite imediat o echipă de cercetători.

Nick a găsit ideea prea extravagantă, însă s-a reținut s-o spună.

— Zău că n-ai inimă.

— Ai nevoie de ceva ? Provizii, medicamente ?... Aș putea să le depun pe ștergătorul de picioare de la ușă.

— Păzește-te. Am auzit că microbii sunt în stare să treacă și pe sub ușă... Ar fi mai bine să închiriezi un elicopter. Asta ți-ar da posibilitatea să dai drumul pachetului deasupra imobilului.

Gina a sesizat ofensa din sarcasmul lui. A oftat.

— Ascultă, Nick... De ce nu-ți chemi micile tale prietene ? Sunt convinsă că ar fi încântate să vină să te cocoloșească... Ai putea avea un întreg harem în jurul tău, să-ți aranjeze pernele, să-ți pregătească supele de legume și să-ți pună ventuze...

— Micile mele prietene, cum le zici tu, nu sunt disponibile... Și am oroare de ventuze. Nu, dar nu vreau câtuși de puțin să-ți faci griji pentru mine, Gina... a reluat el cu o voce mieroasă. Nu trebuie să te simți cumva obligată să... pentru că îți plătesc studiile, garsoniera, distracțiile și vacanțele...

— A, asta era ! Mă aşteptam la asta ! Vrei să încerci să mă faci să mă simt vinovată !

Râsul lui Nick s-a pierdut încă o dată într-o tuse aspră.

— Nu credeai totuşi că o să scapi numai cu asta, nu ?

După ce Gina a închis telefonul, Nick s-a regăsit singur cu suferinţa lui. Până şi propria soră îl abandona. Abţinere de la a acorda asistenţă unei persoane aflate în pericol. Omenia cea mai elementară părea într-adevăr a fi devenit o calitate pe cale de dispariţie.

Prea epuizat pentru a aborda un subiect de meditaţie atât de vast, şi-a mobilizat ultimele forţe pentru a apăsa pe telecomanda televizorului. Cu puţin noroc, va da de un film *macho*, mai viril şi nu prea intelectual. Un *Rambo*, de exemplu...

A trecut de pe un canal pe altul, fără cine ştie ce succes. Obosit de atâtea imagini insipide, tocmai era pe punctul de a închide televizorul şi a încerca să doarmă, când pe neaşteptate a văzut-o...

Cu părul de un roşcat foarte deschis, ochii luminoşi, ea prezenta un fel de vas în formă de urnă funerară, cu un surâs fermecător. Un preţ şi un număr de telefon

se aflau înscrise concomitent pe bluza ei de culoarea şofranului.

Ce apariţie... Nick s-a simţit brusc atins de un alt virus, care i-a ridicat repede temperatura.

Cu degetul mare a apăsat până la distrugere pe butonul pentru sunet şi vocea seducătoare a frumoasei sirene a început să urle cu maximă intensitate în încăpere. O serie de înjurături au scăpat de pe buzele uscate ale lui Nick. În cele din urmă a reuşit să reducă decibelii la un nivel rezonabil...

— ...ascultaţi în acest moment Midas Network, o emisiune prezentată de Vanessa Lawrence.

Ea a reluat imediat, vocea ei plăcută de sirenă lăudând meritele incomparabile ale acestui vas îngrozitor pe care îl propunea, însă Nick era deja cu gândul aiurea.

Midas Network... o reţea la nivel naţional consacrată exclusiv vânzărilor. Vânzarea oricăror produse, de la lotul de şase săpunuri de toaletă cu glicerină până la apartamentul de trei camere şi bucătărie, incluzând şi maşina Chrysler model 1962 decapotabilă şi cuţitul revoluţionar de curăţat legume... Întreprinderea era de dată recentă, însă deja atât de rentabilă, încât un prieten l-a sfătuit cu ardoare să inves-

tească. După opinia lui, marketingul televizat era invenţia cea mai genială a secolului — după inventarea televiziunii, bineînţeles...

Fără să piardă o secundă, Nick a pus mâna pe telefon şi a format numărul restaurantului.

— Restaurantul DeAngelo, a anunţat Harriet.

Harriet era o femeie de cincizeci şi trei de ani, combinând de minune competenţa unei secretare şi atitudinea prevenitoare, reconfortantă a unei mame.

— Harriet, sunt Nick.

— Bietul meu Nick... Deci, ai gripă ?

— În sfârşit cineva care mă înţelege... Sunt aproape cu un picior în groapă, Harriet, însă datorită curajului meu, cred că mă voi restabili... Harriet, trebuie să-mi găseşti numărul lui Paul Harmon. Nu am puterea să ridic cartea de telefon.

— Un minut... Iată, îl am. Ţi-l dau pe cel de la birou. E 355—9876.

Nick a răsturnat o sticlă cu sirop şi a trântit termometrul pe jos înainte de a găsi un stilou pe noptieră. A făcut-o pe secretară să îi repete numărul, l-a notat pe cutia Kleenex şi a închis.

Tânăra de pe ecran propunea acum un barometru în formă de chitară, de cel mai prost gust.

— O, Vanessa... a murmurat el printre dinţi. Îţi vreau trupul, îţi vreau sufletul... vreau să porţi copilul nostru...

Sirena a surâs.

— ...şi totul va fi al dumneavoastră numai pentru nouăsprezece dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi.

— Cumpăr ! a strigat Nick.

Vanessa a băgat cartea de credit în automatul de bancnote din centrul comercial şi a aşteptat, cu ochii pironiţi pe ceas. În zece minute avea întâlnire cu avocatul ei. Şi-i trebuia cel puţin un sfert de oră cu maşina pentru a ajunge la biroul lui.

A început să bată în bitumul trotuarului cu piciorul. Automatul a scos un zgomot bizar apoi a tăcut. Oare cartea de credit pe care o introdusese îi făcea probleme ?... Şi încă nu se vedea nici o bancnotă. Agasată, Vanessa a apăsat pe taste. Pe ecran a apărut un mesaj : „Solicitarea dumneavoastră a fost înregistrată". Bun. Totdeauna era aşa...

O nouă aşteptare zadarnică. Exasperată, s-a apucat să lovească cu pumnul în aparat.

— La naiba !

Lângă ea s-a oprit o femeie. Corpolentă, de vreo cincizeci de ani, înfiptă.

— Ăăă... Dar parcă v-am văzut la televizor ?

S-a apucat s-o studieze îndeaproape.

— Da, da, asta e... Pe reţeaua la care poţi cumpăra o mulţime de lucruri...

— Aşa e... Midas Network.

Şi-a îndreptat atenţia asupra maşinii infernale, implorând-o, dacă nu-i da bancnotele, cel puţin să-i înapoieze cartea de credit.

— Vă văd în fiecare zi... Săptămâna trecută am cumpărat robotul pentru legume... Ştiţi, acela care se poate transforma în tăietor de cartofi pai... E puţin cam mic, dar cu totul suficient pentru Frank şi mine, acum când băiatul meu a plecat în armată... Şi apoi cumnata mea, de asemenea, este una din clientele dumneavoastră, a cumpărat ventilatorul...

Vanessa a recitat în minte predica lui Paul Harmon, directorul pentru relaţii cu publicul : „Cu cât emisiunea va deveni mai populară, cu atât mai des veţi fi recunoscută pe stradă. Oricare ar fi împrejurările este neapărat necesar să vă păstraţi o amabilitate constantă. De asta depinde imaginea de seamă a reţelei.

— Aa, da ? a spus ea. Sper că sunteţi mulţumită.

Şi-a aruncat o privire rapidă la ceas. A avut o tresărire... La ora asta ar fi trebuit să intre în biroul avocatului. Cu podul palmei, a mai izbit o dată în automat. Miracol ! Prin fantă au apărut două hârtii de douăzeci de dolari. Însă cartea de credit a rămas definitiv blocată în mărunţaiele aparatului. Amânând pentru mai târziu formalităţile pentru recuperarea ei, Vanessa s-a repezit spre maşină.

Culmea ghinionului, blocajele de circulaţie s-au ţinut lanţ, astfel încât a ajuns la imobilul lui Walter Brass cu o întârziere de patruzeci de minute.

Parker se afla deja acolo cu avocatul său şi noua sa logodnică. A întâmpinat-o cu un zâmbet radios şi se pregătea să o sărute pe obraz, însă Vanessa s-a eschivat. Cu o privire i-a impus ferm să păstreze distanţa.

Fostul ei soţ, cel mai bun aruncător din Liga de base-ball americană, afişa o expresie de amărăciune.

— Bună, Vanessa...

Ea ignoră vocea lui gravă, menită să evoce o intimitate pe care ea o lăsase de mult în urmă. Deşi divorţul lor dura de

aproape un an, prezența lui Parker o făcea întotdeauna să fie nervoasă. Nu pentru că regreta. Departe de ea așa ceva. Nu, ceea ce regreta, de fapt, era numai timpul și dragostea pe care i le dăruise cu generozitate... din toată inima.

Deși nu era de o perspicacitate scânteietoare, Walter Brass înțelese că trebuie să ajungă imediat la obiectul acelei întâlniri. A invitat-o pe Vanessa să se așeze aproape de el. A tușit și și-a dres glasul înainte de a se lansa în discuție. Însă Bill Witton, avocatul lui Parker, i-o luă înainte.

— Vom face tot posibilul pentru a regla acest diferend prin bună înțelegere.

Vanessa deveni rigidă. „Diferendul" nu era atât de ușor cum pretindea el... Parker, atras de suma frumușică pe care i-o oferise un editor, redactase prin intermediul unui „negru", autobiografia sa. N-ar fi nici o problemă dacă s-ar fi limtiat la a relata isprăvile lui sportive. Din păcate, mânat fără îndoială de preocuparea de a place publicului în căutare de scandal, a crezut de cuviință că e bine să destăinuie detalii intime din viața sa cu Vanessa... Care era gata să-l dea în judecată dacă apărea cartea, în totalitatea ei.

Parker a ridicat mâna.

— Nu așa de repede, vă rog. Cred că e preferabil ca eu și Vanessa să discutăm această problemă... în particular.

„Logodnica" se agita incomodată pe scaunul ei. El a potolit-o punându-i mâna pe genunchi.

— Nu e nimic de discutat, i-o tăie scurt Vanessa. E foarte simplu, Parker... Dacă nu scoți tot ce mă privește din carte, te voi da în judecată. Și nu vei lua suficient din drepturile de autor pentru a mă putea despăgubi, ți-o garantez.

Parker păli sub bronz. Vanessa atinsese un punct sensibil... S-a tras mașinal de nodul cravatei și a clătinat din cap.

— Nu ești rezonabilă, Vanessa.

— Crezi ? Pentru că în opinia ta, ai dreptul să mă împroști cu noroi fără ca eu să reacționez ? Mă prezinți ca un fel de nevinovată... o... o nimfomană ! Și ai vrea să te las s-o faci ? Nici nu se pune problema, Parker. Reputația mea e în joc. Pentru mine e la fel de importantă cum e contul tău la bancă pentru tine !

— Draga mea, te rog...

S-a ridicat și a vrut să-i pună mâinile pe umeri. Era mai mult decât putea sporta. Indignată, își ceru scuze cu o privire scurtă lui Walter și se năpusti pe culoar, cu Par-

ker după ea, care a urmat-o până la ascensor.

— Ce vrei, Vanessa ? O blană ? O mașină ? Spune-mi... Te asigur că voi ști să fiu generos.

Fără să țină seama de curiozitatea avidă a celor două secretare și a ușierului înghesuiți în cabină cu ei, îl plesni cu toată forța.

— Ești și mai odios decât te știam !

Ușile alunecară pe șină, deschizându-se. Vanessa a fost prima care ieși din lift. Se precipită afară, unde briza proaspătă de septembrie îi răvăși părul.

— Cel puțin îți dai seama de suma de bani care e în joc ? a insistat Parker, care fugea în urma ei, frecându-și obrazul.

— Nu, și puțin îmi pasă !

Încă o sută de metri și va fi la adăpost, în mașina ei. Însă, apucând-o brusc de braț, Parker a oprit-o împingând-o în vitrina unui bijutier.

— N-o să te las să strici totul, Vanessa, te previn.

Ea îi cunoștea temperamentul violent, dar el nu uzase niciodată de forță cu ea. Cu toate acestea, în acel moment, expresia lui era deosebit de amenințătoare. Vanessei i se făcuse frică. El și-a dat seama

de asta pentru că i-a dat imediat drumul din strânsoare.

— Sunt profund mâhnit... Nu vroiam să fiu brutal. Însă e și greșeala ta... Ascultă, hai să bem un pahar undeva. Am putea discuta cu calm și...

— E inutil, Parker. Știu prea bine ce vrei să-mi spui și nu mă vei face să-mi schimb părerea. Portretul pe care mi l-ai zugrăvit în cartea aceea este inacceptabil. E revoltător. Dacă ar apărea, n-aș mai îndrăzni să privesc pe nimeni în ochi.

— Și eu care credeam că-ți fac o plăcere trimițându-ți o copie a manuscrisului...

El ridică din umeri și oftă.

— Îți faci gânduri negre degeaba, știi... Oamenii bănuiesc deja că totul e inventat. Nu citesc asemenea istorii pentru prima oară.

Ea ridică o sprânceană.

— Așa crezi... Scuză-mă, dar nu sunt de aceeași părere. Și nu țin să mă expun nici celui mai mic risc. Câțiva gură-cască începuseră să încetinească pasul în jurul lor. Unii le murmurară numele. Îi recunoșteau...

— Să nu mai stăm aici, i-a zis el. Hai... Nu te țin mai mult de două minute.

Îl urmă resemnată în salonul de ceai cel mai apropiat, unde el a comandat cafele fără măcar să o întrebe.

„Drăguțul de Parker... Nu s-a schimbat nici un pic..."

— Vanessa, cartea aceea îmi asigură o retragere confortabilă, înțelegi ? Nu voi putea juca base-ball până la șaizeci de ani. În câțiva ani, voi fi un om terminat. Trebuie să-mi asigur spatele...

Vanessa ridică ochii spre cer. Parker dusese întotdeauna un mod de viață demn de un șeic arab. Sărăcia nu era o chestiune imediată.

— Aș putea să te plasez la Armata Salvării, dacă vrei. Ți-aș putea rezerva un loc acolo.

El se ridică în picioare, profund ofensat.

— Pe cuvânt, Vanessa, mă decepționezi. Nu mi-aș fi putut imagina să devii atât de acră.

Cafelele ajunseseră pe masă. Privirea lui Parker se ațintise mașinal pe șoldurile unduitoare ale chelneriței care se îndepărta. Apoi s-a întors spre Vanessa, a tras puternic aer în piept și și-a pus mâinile cu podul palmei în jos pe masă, cu degetele îndepărtate.

— Vanessa... Știu că divorțul ăsta a fost o încercare dificilă pentru tine. Însă acum

ai o viață independentă și un serviciu interesant. Nu are nici un rost să mă torturezi astfel.

— Să te torturez ?

— Da. Recunoaște că ai tu ceva în cap... Dacă totuși vrei bani...

A simțit că se îngălbenește. Dacă n-ar fi avut oroare de scandal, i-ar fi aruncat cu plăcere cafeaua fiartă în față.

— Nu aștept nimic de la tine, Parker. Absolut nimic. N-am nevoie de blănurile tale, nici de mașinile tale sport... Păstrează-ți banii murdari pentru „logodnica" ta... În ceea ce mă privește, tot ce-ți cer este să-mi ștergi numele din cartea aceea. Cel puțin în măsura în care e asociat cu o serie de minciuni murdare !

— Bine, de acord... am derapat puțin. Totuși n-o să-mi reproșezi că n-am imaginație.

— Dacă era vorba de scrierea unui roman, nu s-ar fi pus problema.

Ea clătină din cap exasperată. Conversația se desfășura așa cum prevăzuse.

— Pe drept cuvânt, nu știu de ce am acceptat să vin aici cu tine... i-a spus ea ridicându-se. În orice caz, trebuie să plec, sunt așteptată.

Din fericire, el renunță de data asta să o urmeze.

— O întâlnire amoroasă ? a întrebat-o el cu o ciudă vagă.

— Foarte amoroasă.

Rodney, vărul ei, o aștepta, după cum conveniseră, lângă fântâna de lângă centrul comercial. Cum o văzu, se îndreptă spre ea.

— Mmm... Nu lași impresia a fi în bună dispoziție... Probleme ?

Ea i-a întins obrazul pe care el îl sărută.

— Tocmai am discutat cu Parker. Înțelegi ce vreau să spun ?

— Da... Înțeleg.

Rodney era singurul membru al familiei ei în Seattle. Îl adora. Cu părul negru, cârlionțat, și ochii la fel de negri, cu tenul palid, Rodney avea frumusețea unui tânăr zeu grec. Mai mic cu cinci ani decât ea, avea în plus o prospețime și o drăgălășenie care deseori o reconfortaseră în momente dificile.

— Să vorbim despre apartament, va fi mai vesel, i-a spus ea.

El a luat-o de braț râzând și a condus-o spre restaurantul lui preferat, unul tailandez unde se mâncau fileuri mici de carne crudă cu sos marinat asezonat cu condimente și ardei roșu.

— Deci, e liber ?

— Exact. Locatarul meu a plecat săptămâna trecută.

— Fantastic.

— Nu e mare, să știi. O cameră, o chiuvetă, un duș... Și chiar deasupra garajului.

— E mai bine decât deasupra unei întreprinderi de pompe funebre... Nu mai suport să văd toți acei oameni care intră în magazin cu o mină de înmormântare.

— E cazul să-ți spun... Mai trebuie să mai ai puțină răbdare. Aș vrea să zugrăvesc înainte de a te muta.

Fața lui Rodney se lumină. De doi ani, urma cursurile unei școli de chiropraxie* și își plătea studiile practicând diverse îndeletniciri : curier, spălător de vase la restaurant sau rândaș. Și curajul făcea în mod hotărât parte din numeroasele lui calități.

— Mă voi ocupa.

Se făcuse târziu când Vanessa împinse ușa marii case coloniale din Queen Ann Hill. Își scoase pantofii, aprinzând lumina și traversând salonul cu corespondența în mână. Butonul automatului ei telefonic clipea. Primul mesaj era din partea patro-

* Chiropraxie — tratament medical efectuat prin exersarea diverselor părți ale corpului, în special a coloanei vertebrale.

nului ei, Paul Harmon : „Janet şi cu mine am fi bucuroşi să te invităm la masă vinerea viitoare la DeAngelo. Vino singură".

O invitaţie pe care a primit-o cu o plăcere temperată. Cei doi Harmon, un cuplu cu totul încântător de altfel, aveau obiceiul regretabil de a o prezenta cu orice preţ cunoştinţelor lor masculine celibatare. Nici de această dată nu vor face, fără îndoială, excepţie de la regulă.

A ascultat distrată celelalte comunicări, ambele de la Parker. Însă mintea ei rămânea preocupată. DeAngelo... Unde mai auzise deja acest nume ? Abia când şi-a preparat ceaiul de tei şi mentă pentru seară şi-a amintit. Nick DeAngelo !... Un vechi jucător de fotbal, a cărui reputaţie în privinţa femeilor nu era de invidiat pe lângă cea a lui Parker... Şi cel mai bun prieten al lui Paul...

Vanessa îşi consultă ceasul. Ora nouă şi jumătate. Mai avea timp să-i telefoneze lui Paul Harmon. I-a răspuns Janet, soţia lui.

— Janet ? Bună seara... Tocmai am primit mesajul vostru... Aveţi intenţia să mă aruncaţi în braţele lui Don Juan ? a întrebat ea fără vreun preambul.

Janet a izbucnit în râs.

— Presupun că vrei să vorbeşti de Nick ?

— Văd că ne înţelegem.

— Bun, mărturisise... Voiam să ţi-l prezentăm. E un băiat adorabil, Vanessa. Nu-i vei rezista.

— E exact ce mi-aţi zis şi ultima dată de acel obsedat sexual care era cât pe ce să mă înghesuie într-un automat pentru timbre... Nu, pe cuvânt, Janet, nu cred că e o idee bună.

— Oricum, nu e un alt Parker, dacă asta te preocupă.

Vanessa avusese ocazia în mai multe rânduri să-şi dea seama de iniţiativa Janetei.

— Ar fi nejust să-l plasăm pe Nick în aceeaşi categorie. Dă-i cel puţin o şansă...

Vanessa oftă. De la căsătoria ei dezastruoasă cu Parker avea o suspiciune instinctivă faţă de bărbaţi. Însă, pe de altă parte, nu putea nici să se izoleze în casă şi să închidă uşa oricărei ocazii de a întâlni figuri noi.

— Ne-am înţeles... Dar dacă acest De Angelo nu ştie să se poarte, vă radiez definitiv, pe tine şi pe Paul, de pe lista mea de felicitări.

— Oh, oh... Am impresia că confruntarea cu Parker nu s-a desfăşurat prea bine, nu ?...

— Vrea să publice cartea și nu știu cum să-l împiedic. Își dă seama că, în ciuda amenințărilor mele, nu am de fapt posibilitățile financiare de a-l urmări în justiție.

— E odios.

— Pot să mă reciclez rapid pentru altă meserie dacă apare acea porcărie. Nu voi mai fi luată în serios în jurnalistică.

Janet a reflectat un moment. Apoi :

— Ascultă... Ești obosită, Vanessa. Fă o baie, pune un disc de muzică clasică și culcă-te. Mâine dimineață vei vedea lucrurile mai limpede.

Cu excepția discului, Vanessa i-a urmat sfaturile. Și după o jumătate de oră, se scufunda într-un somn agitat din care a ieșit a doua zi de dimineață, într-o dispoziție foarte proastă.

Mel Potter, un alt animator al emisiunii, a arborat o mină îngrijorată când a văzut-o sosind la studio. La patruzeci și cinci de ani, Mel avea o aptitudine înnăscută de a vinde orice oricui, ceea ce îi crea o popularitate inegalabilă în branșă. Colecționa soție după soție și numărul de pensii alimentare plătite fostelor sale neveste ar fi

fost demn să figureze în cartea a recordurilor.

— Ce-i cu tine, Vanessa ? Ai i o față de dos de plapumă în dimineața as asta... constată el pe tonul patern pe care e-l folosea cu ea.

Ea se lăsă să cadă într-un fotoli liu, în timp ce Margie, machioarea, își deschi idea cutia cu farduri.

— Mulțumesc de compliment, , Mel. Face întotdeauna plăcere.

Cu brațele încrucișate, el se așeză pe masă cu fața la ea.

— Am citit în ziar că fostul tău soț e în oraș... Participă, se pare, la o întâlnire cu foștii colegi de școală. Crezi că ai putea să-l convingi să treacă pe aici înainte de a pleca ? Lotul de bastoane și ningi s-ar vinde ca pâinea caldă dacă ar veni chiar el să le prezinte.

— Da... Ei bine, sunt dezolată , Mel... Va trebui să te mulțumești cu propriul tău talent. Parker și cu mine nu suntem în termeni prea buni...

Semnalul roșu de deasupra ușii începu să clipească. Emisiunea debuta în cinci minute. Vanessa își alungă orice preocupare

și se concentră exclusiv asupra acestei ore pe care urma să o petreacă în direct cu telespectatorii.

Pe platou a simțit că renaște. Timp de șaizeci de minute devenea Vanessa Lawrence, prezentatoarea lui Midas Network. Și nimic altceva.

CAPITOLUL II

Era înalt, cu umerii puternici. Normal : era un fost jucător de fotbal... Părul brun, mlădios, nedisciplinat. O frunte lată, inteligentă — cine a spus că sportivii aveau mai mult mușchi decât creier ? — buze senzuale, ochii negri, mângâietori.

Mai ales expresia ochilor a fost cea care a pironit-o pe loc în timp ce Nick se apropia de masa unde ea tocmai se așezase cu Paul și Janet Harmon.

Îi pătrundeau ca un sfredel în suflet, îi dădeau peste cap apărarea și pătrundeau chiar în inima intimităților sale. Subit, a avut senzația că cicatricele ei emoționale apăreau în plină lumină, la fel de vizibile ca și cum i-ar fi fost imprimate pe față. Instinctiv, i-a venit să fugă.

A rămas totuși pe scaun în timp ce Paul s-a ridicat pentru a strânge mâna gazdei lor.

— Mă bucur să văd că ai supraviețuit gripei... După telefonul tău, mai deunăzi, era cât pe ce să comand o coroană.

Nick a surâs, dar distrat. Privirea îi rămânea ațintită asupra Vanessei.

— Vanessa, i-a zis Paul, îți prezint un prieten, Nick DeAngelo.

Mâna Vanessei a dispărut în cea a lui Nick în timp ce a simțit că i se formează un nod straniu în stomac.

— Bună, Vanessa.

— Bună... Nick.

Ce mod de a-i propunța numele. Mai duios ca briza care apleca grâul vara. El avea impresia că mâna ei tremura ușor când i-a dat în cele din urmă drumul...

— Parcă era vorba să deschizi un alt restaurant la Portland, luna viitoare, Nick ? l-a întrebat Janet. Vei fi des plecat, atunci ? Nu te sperie toate călătoriile astea ?

Nick a ridicat din umeri cu nonșalanță, așezându-se. Părea la fel de dezinvolt în smoking cum era probabil în maieu și chiloți de sport plini de noroi, pe stadion.

— Sunt obișnuit.

Vanessa agoniza. Regreta că nu dăduse curs primei ei idei de a refuza invitația soților Harmon. Cu nici un preț nu dorea să se angajeze emoțional. Ori tocmai asta se

petrecea în această secundă. Se simțea antrenată într-un angrenaj diabolic pe care nu-l putea opri.

În disperare de cauză, s-a agățat de asemănarea dintre Nick și Parker... Amândoi campioni, deși pe terenuri diferite, amândoi seducători, amândoi legende vii pentru un tineret care ducea lipsă de eroi. Ambii întreținând în mod regulat cronica sentimentală a revistelor de scandal.

Iată. La asta trebuia să se gândească. La această similitudine între cei doi bărbați. Între Nick și celălalt, care o îndurerase în mod crud... Astfel încât să nu mai trăiască niciodată acel infern.

— Nu cred ca un sportiv să poată renunța vreodată în întregime la a cutreiera lumea, a zis ea.

Trebuia că inoculase suficient dispreț cuvântului „sportiv" pentru ca Nick să devină bănuitor. El n-a lăsat totuși să se vadă nimic, însă a găsit o modalitate potrivită pentru a-i plăti cu vârf și îndesat.

— E efectiv o plăcere și uneori chiar o pasiune... Ca cea pe care o aveți de a vinde dulapuri din plastic ce imită lemnul, sau bigudiuri electrice...

— Nu mi-e rușine de meseria mea, domnule DeAngelo.

— Nici mie, domnișoară Lawrence. Nici mie.

Acest schimb acru-dulce a provocat o anumită răceală. Paul și-a dres glasul.

— Vanessa speră să prezinte într-o zi știrile.

Nick își înălță capul, fără să facă nici cel mai mic comentariu.

Dineul a fost fără îndoială excelent, însă Vanessa ar fi fost incapabilă să-și amintească ce a mâncat. Mintea îi era în întregime obosită de căutarea unei modalități de a scăpa privirii insistente a lui Nick DeAngelo.

După cafea au trecut în salon, unde Vanessa, fără să știe prea mult cum, s-a trezit în brațele lui Nick pe minusculul ring de dans.

— Ți-e frică de mine ? a întrebat-o el.

— Frică ? De unde ți-a venit ideea asta bizară ?

— Nu știu. Din ochii tăi, fără îndoială...

— E oboseala, foarte simplu. Ai făcut o confuzie.

El îi surâse... și era cât pe-aci să se topească ca o bucată de ceară.

— Ai fost măritată cu Parker Lawrence, nu ?

Atmosfera a devenit brusc sufocantă. Îi lipsea aerul.

— Da, a răspuns ea, în căutarea unei ieșiri.

El i-a urmărit privirea și a înțeles.

— Pe aici...

Luând-o de mână, o duse cu el traversând sala spre un culoar întunecat și o invită să intre într-un birou mare. Ea era gata să protesteze când a observat fereastra transparentă și terasa.

Răcoarea nopții a făcut-o să tremure, dar a rămas sprijinită de balustrada de fier forjat. Cerul presărat cu stele părea să reflecte luminile orașului și ale portului de jos.

Vanessa a inspirat prelung aerul marin pe care îl îndulcea briza.

— E foarte frumos aici, a zis ea.

— Nu mă plictisesc niciodată.

Cu delicatețe, își puse vesta pe umerii tinerei femei. Ea îi mulțumi cu un surâs.

— Ai locuit numai la Seattle ?

— Aici m-am născut. Și tu ?

— Am copilărit la Spokone, însă încep să mă simt ca acasă în acest oraș.

— Ce te-a făcut să vii aici ?

Ea a ridicat din umeri.

— Aici locuia Parker.

Și-a dat seama prea târziu de eroarea ei. Însuși numele lui Parker arunca o notă falsă deasupra acestui moment liniștit.

— Și eu am fost căsătorit, a recunoscut el cu calm. O chema Jenna.

Ea a ezitat și a ridicat ochii spre el. N-a fost nevoie să întrebe. El îi răspunsese deja...

— A plecat.

— Oh... sunt dezolată.

Și chiar era, sincer. Cunoștea prea bine suferința produsă de o dragoste care te decepționează.

— Foarte puține femei suportă să trăiască împreună cu un sportiv profesionist. Ea a făcut o mutră ironică. Ea m-a părăsit înainte de a deveni eu cunoscut... Dar îndată ce au început să mi se ofere contracte în aur, a vrut să revină... Puțin cam târziu...

El îi pusese un braț în jurul taliei și o invită să meargă înapoi. Ea și-a scos vesta în timp ce el închidea ușile-geam.

— O iubeai ?

Cuvintele îi scăpaseră împotriva voinței ei. Nick s-a întors spre ea, însă expresia feței lui a rămas greu de pătruns.

— Dar tu, tu l-ai iubit pe Parker ?

Ea și-a acordat un timp de reflecție câteva secunde.

— Ca să fiu sinceră, nu știu. Când l-am întâlnit eram la universitate. Nu mai cu-

noscusem pe nimeni cu... un asemenea farmec. Mă fascina.

Nick a ridicat trist capul. S-a sprijinit de spatele unui fotoliu, cu brațele încrucișate.

— Mi-ar place să te cunosc mai bine, Vanessa.

Împotriva voinței ei, această sinceritate o emoționa. Se puse și mai mult în gardă, pentru a nu fi surprinsă. Nick avea darul de a exercita un puternic ascendent asupra ei ; o demonstra nervozitatea ei în fața lui. Cu grijă, i-a pus vesta pe spătarul unui scaun, căutând o modalitate de a-l respinge fără a-i răni amorul propriu.

Nu l-a auzit când s-a apropiat. Mâna lui pe ceafa ei a făcut-o să freamăte.

— E timpul să uiți, Vanessa... și să treci la altceva...

Aceste cuvinte rostite cu o voce plăcută, atât de dulce și atât de aproape de buzele ei... A închis ochii și a primit sărutul lui. Îi răspunse cu toată ființa ei, fără reținere, ca și cum ar fi fost scris dintotdeauna că trebuia, în această seară, în acel minut, să-l sărute pe Nick DeAngelo.

Când el i-a dat drumul, i-au trebuit câteva secunde înainte de a putea să gândească din nou clar. Și de această dată, rațiunea și-a reintrat în drepturi. Nick i-a

apărut brusc ca un om periculos, mult prea periculos pentru ea...

— Lucrezi mâine ? a întrebat el.

Degetul lui se juca neglijent cu o șuviță scăpată din pieptenele de fildeș.

— Nu...

— Perfect. Atunci vom petrece ziua împreună.

Prea stupefiată pentru a protesta, s-a mulțumit să clatine din cap. Însă el îi luă brațul și o duse cu el spre ușă.

— Ar fi bine să mergem la Paul și Janet. Ar începe să-și facă griji în privința ta.

O oră mai târziu, abia s-a urcat în mașină, că Janet s-a întors spre Vanessa :

— Ei... ce zici de el ?

Vanessa ar fi trecut bucuroasă cu vederea această întrebare.

— Mi-ar fi plăcut mai mult să rămân acasă, să-mi văd de treaba mea.

— Glumești ! E un scump... E irezistibil, nu ?

Era, în așa măsură, încât Vanessa încă se întreba cum de nu sucombase total în brațele lui.

— Eu un sportiv... a răspuns ea. Sau cel cel puțin a fost, e același lucru. Nu vă dați seama cât de egoiști pot fi acești oameni.

Nu se gândesc decât la ei, nu au grijă decât de imaginea lor.

Janet a oftat.

— Vanessa... Când vei înceta de a-i mai asemăna pe toți sportivii cu Parker ?

Conversația s-a încheiat scurt. Paul, care întârziase ca să stea de vorbă cu Nick pe trotuar, s-a instalat la volan. Vanessa se ghemui pe bancheta din spate, regretând că nu putea să dea înapoi timpul și să pretindă că această seară nu existase niciodată.

Paul a lăsat-o acasă la ea și a însoțit-o curtenitor până la ușă.

— Am impresia că sentimentele tale sunt temperate, dar în ceea ce-l privește pe Nick... Mă înșel ?

— Absolut. N-am nici un sentiment pentru el. Bună seara, Paul. Mulțumesc pentru invitație.

Micul lui surâs cu subînțeles a agasat-o și abia s-a reținut să nu trântească ușa după el. L-a lăsat să se îndepărteze înainte de a o închide încet.

Ca de obicei își scoase pantofii și intră în salon. Senzația mochetei sub picioare avea totdeauna un efect calmant asupra nervilor ei sensibilizați. Dar în această seară, îi trebuia un remediu mai puternic... Sori, o pisică mare, gri, abandonată, pe

care o recuperase cu şase luni în urmă, a venit să i se mângâie pe sub picioare. Ea a mângâiat-o distrată şi s-a îndreptat spre automatul telefonic.

Prima pornire a fost de a-l închide şi de a aştepta până a doua zi pentru a asculta mesajele. Însă conştiinţa o sâcâia. Dacă Rodney avea nevoie de ea ? Sau bunicii ? La vârsta lor puteau avea uşor un accident... Apăsă deci pe tastă şi curând vocea agresivă a lui Parker începu să latre în cameră : „La naiba, Vanessa ! Nu eşti niciodată acasă ! Sună-mă, trebuie să vorbesc cu tine.“ Totdeauna atât de amabil... Vanessa l-a trimis, în gând, la dracu. O altă voce masculină îi succedă primei : „Eşti o femeie delicioasă, Vanessa... Abia aştept să te revăd mâine. Noapte bună.“

Gemând uşor, s-a prăbuşit într-un scaun. În câteva cuvinte îi reducea, încă o dată, hotărârea la zero. Ar fi putut să stea astfel ore întregi să viseze la acea voce caldă, să retrăiască sărutul lui, însă lui Sori nu-i prea plăcuse asta. S-a proţăpit în faţa ei, întrerupându-i reveria.

— Da, Sori... mergem.

I-a pregătit mâncarea, apoi s-a dus să se culce. În ciuda oboselii, nu-i venea somnul. Abia spre ziuă a putut în cele din urmă să adoarmă.

Soarele pătrundea timid pe sub jaluzele, când a sunat telefonul. Fără să deschidă ochii, a bâjbâit orbeşte pentru a ridica receptorul şi a-şi aduce microfonul la gură.

— Alo...?

Hohotul de râs de la celălalt capăt al firului reuşi s-o trezească definitiv.

— Lasă-mă să ghicesc... Nu eşti matinală, nu ?

A deschis pe jumătate un ochi, suficient pentru a vedea limba mică a ceasului deşteptător tocmai ajunsă la nouă.

— Un minut..., a mormăit ea.

S-a ridicat în pat, şi-a frecat faţa. În definitiv, era la fel de bine că i-a telefonat. Putea astfel să anuleze întâlnirea înainte de a nu fi prea târziu. Cu vocea mai fermă, a reluat receptorul.

— Nick... Ascultă, m-am gândit şi...

— Ei bine, n-ai avut dreptate. Totdeauna trebuie să te ghidezi după impulsuri. Ajung la tine în zece minute cu cornuri calde. Ştiu o prăvălie nu prea departe de tine care le prepară cu unt... O să-mi spui dacă-ţi plac şi-mi vei mulţumi.

— Nick ! Nu e...

Prea târziu. Zgomotul ascuţit al tonului îi răsuna deja în ureche.

Zece minute !... S-a ridicat în grabă și s-a năpustit sub duș. Când Nick a sunat la ușă, avusese timp să tragă niște jeans pe ea și un pulover de angora galben pai.

În fața surâsului lui dezarmant și a punții cu cornuri a simțit că îi slăbește hotărârea.

— Te rog... Intră, a spus ea cu ironie în timp ce el o urma cu un pas ferm în salon.

A privit-o peste umăr.

— Ai cafea ?

Vanessa a încuviințat, resemnată.

— În bucătărie.

Fără altă ceremonie, el a luat două cești suspendate pe etajeră și a turnat cafeaua care aștepta pe mașina de gătit. Apoi a invitat-o să se instaleze în fața lui și a scos cornurile.

— Ce intenționezi să faci după ce devorezi toate astea ? l-a întrebat ea ronțăind cu vârful dinților.

— Să alergăm mai întâi. Și să mergem să vedem un film după accea.

— Să alergăm ?

Ea a remarcat tricoul lui de bumbac, pantalonii de jogging. În plus, nu avea nici măcar aerul că glumește.

— Nu-ți place ? Și totuși e modul ideal pentru a începe bine o zi.

— Nu mă îndoiesc, însă nu... mulțumesc. Sincer, nu țin.

— Bine. Astăzi vom face o excepție.

Vanessa s-a jurat în tăcere ca data viitoare când Paul și Janet vor căuta să-i prezinte pe cineva, să rămână închisă în cameră până ce trece pericolul.

— Am să caut alt mijloc de a-mi consuma energia... a adăugat el.

Tonul echivoc, învăluit într-un surâs care era la fel, a aprins anumite semnale de alarmă în mintea Vanessei. Cu un calm afectat ea a pus ceașca pe masă și a ridicat ochii spre Nick.

— La urma urmei, este o idee excelentă. Am nevoie de puțin timp să mă schimb...

Nick a parcat automobilul său Corvette în parcul cel mai apropiat. Abia ce a coborât din mașină și a început să facă niște exerciții de suplețe. Vanessa îl observa cu un ochi critic și apoi a început să-l imite cu stângăcie.

— Avantajul de a ieși cu un sportiv, a remarcat ea între două exerciții de întindere, este că îți păstrezi forma, fie că vrei sau nu.

De la divorțul ei, întrerupsese orice activitate fizică și începuse să se resimtă la măsura taliei.

Nick porni cu fuleuri mari, accelerând progresiv ritmul. La un moment dat, s-a întors fără să încetinească și a început să fugă de-a-ndăratelea fără să arate nici cel mai mic semn de oboseală.

— Practici de mult exerciții de relaxare pe canapea ?

— Te urăsc, i-a zis ea gâfâind. Pulpele îi protestau, plămânii amenințau să explodeze în orice moment.

— Nu e frumos, Vanessa... Mă întreb dacă să cumpăr aparatul de zdrobit gunoiul, pe care l-ați prezentat săptămâna trecută.

Cu sufletul la gură, Vanessa s-a lăsat pe iarbă, cu brațele încrucișate, sufocată ca un pește scos din apă. Așa cum se aștepta, el a continuat să fugă, descriind un cerc larg în jurul ei. Apoi a venit și s-a așezat lângă ea, așteptând răbdător ca ea să se ridice din nou în picioare.

Ea și-a adunat ultimele forțe pentru a se târî la mașină și a se prăvăli în scaunul de piele roșie.

— Merge ? a întrebat-o el învârtind cheia în contact.

— Mmmm... Nu voi mai accepta niciodată invitația lui Paul și Janet. Niciodată.

— Hai... Hai... Să nu dramatizăm. O să vezi... după un duș bun, te vei simți la fel de vioaie ca o veveriță.

Vanessei i s-au mărit ochii. Un duș ? Nu se gândise la acest aspect... Și dacă el profita să...?

— Relaxează-te, Vanessa. O să fac duș separat. Nu ești invitată să participi, cel puțin pentru moment.

Ea s-a înroșit subit.

— Nu mă gândeam deloc că...

— Mincinoaso !

Locuia la ultimul etaj al unui imobil datând de la începutul secolului. Liniștea cartierului a surprins-o, ca și decorația simplă și de bun gust a apartamentului. Se așteptase la ceva mai strident, în concordanță cu personajul. El îi dejuca toate eforturile de a-l face să intre într-o categorie bine definită și pe care o detesta.

— Fă-te comodă și simte-te ca acasă, i-a zis el. Mă întorc imediat.

A abandonat-o într-un salon tapițat cu materiale de culoare bej, cu sofaua din catifea de culoarea tutunului și covoare

orientale în care domina roşul. Ea s-a apropiat de fereastră. Dincolo de bulevardul larg se întindea golful Elliot cu activitatea portului. Un vapor îşi anunţa în depărtare sosirea cu un sunet lung de sirenă.

La capătul unui sfert de oră a cuprins-o o anumită neliniște. Avea subit sentimentul că trebuia să scape de urgenţă de această atracţie spre Nick, pe care nu se simţea în stare să o combată.

— Nu pleca, i-a spus el în momentul în care ea punea mâna pe clanţa uşii.

Ea s-a întors. El stătea în pragul salonului în jeans, cu o cămaşă albă deschisă la gât.

— Nu-ţi fac nimic rău, Vanessa. Îţi promit.

S-a apropiat foarte uşor, ca şi cum se temea să n-o sperie.

— Se petrece ceva important între noi... Îţi dai seama, nu ?

Ea a ridicat capul, un nod i s-a pus în gât.

— Da... Şi tocmai asta mă înspăimântă.

El i-a pus mâna pe umeri.

— N-ai de ce să te temi de mine. Ştiu să aştept până vei fi pregătită...

Privirea lui a paralizat-o. Implacabil, ochii lui au fost atraşi de buzele ei.

— O să te sărut... a murmurat el. Dacă doreşti şi tu, bineînţeles.

Ea nu a avut prea mult timp să se gândească. Mai era capabilă, de altfel ?

Încet, ea şi-a încrucişat degetele în spatele cefei lui Nick şi s-a ridicat în vârful picioarelor.

— Doresc şi eu, Nick...

IUBIRE CE PÂLPÂI AMAR

Îmi ninge în gânduri cu-albastru,
Și-mi ninge în suflet cu-amar,
Îmi ninge în vise cu raze
Iubiri ce se-aprind în zadar...

Și păsări îmi cântă-n fereastră,
Un ciob dintr-o floare de-albastru,
Copil care zburdă pe raze
Și gânduri ce zboară-n zadar...

Așează-te vântule-n palme
Și spune-mi ce vești îmi mai dai
Copil cu ochii albaștri,
Iubiri ce se smulg din amar...

Și păsări îmi zboară prin gânduri,
Furtună de vise dispari,
Copil cu zâmbet de raze
Iubire ce pâlpâi amar...

Simion Petrică
Loc. Bălușeni, Botoșani

CAPITOLUL III

— Vrei să faci un duș, acum ?

Fără a mai avea energie după acel sărut pasionat, Vanessa se sprijini de ușă. A deschis din nou ochii încet, pentru a lua contact cu realitatea prezentă.

A întâlnit surâsul lui pe jumătate tandru, pe jumătate amuzat, apoi el s-a întors. În bucătărie s-a lăsat pe vine în fața unui dulap, pentru a scoate cești. Vanessa, care venise acolo după el, observă mușchii întinși ai coapselor încordate sub pantalonii jeans care se mulau.

— Nu mi-ai răspuns, i-a zis el ridicându-se.

— Cum ?

— Dușul...

— Oh... Dar... N-am cu ce să mă schimb.

S-a uitat cu dezolare la pantalonii ei de jogging, mai degrabă decolorați și pătați de urme de iarbă.

— Gina și-a lăsat niște lucruri aici... Ar trebui să ți se potrivească. Sunteți aproape de aceeași talie.

— Gina ?

El a sărutat-o pe frunte.

— Sora mea.

Ușurarea ei a fost atât de evidentă, încât s-a întors la fereastră ca el să nu-i vadă obrajii roșii.

— Îți place bucătăria chinezească ? a întrebat-o el.

— Da.

— Perfect. Prima ușă pe dreapta. E și o sală de baie auxiliară și hainele sunt în garderob. Între timp mă duc să iau mâncarea, de acord ?

Ea a încuviințat cu o înclinare a capului, liniștită că el manifesta atâta tact față de această situație care o stânjenea în cel mai înalt grad.

Camera era spațioasă, cu tonuri de pastel. După toate aparențele, nu era aceea în care dormea Nick. Aranjamentul din camera de baie era de asemenea de factură feminină. Pardoseala roz și robinetele aurite.

După duș, Vanessa s-a înfășurat într-un prosop mare și a căutat în șifonier ce putea să-i convină. Sortimentul era redus... S-a decis în cele din urmă pentru un cos-

tum de jogging gri, de jeans — nu putea să găsească ceva mai comod și care să meargă la orice. Cu grijă, și-a închis până la gât jacheta. Puțin a lipsit să nu-și pună și gluga. Cel mai bine era să nu tentezi diavolul.

A ieșit din cameră tocmai în momentul în care Nick, cu brațele încărcate, se întorcea de la restaurant.

— Te simți bine ?

— Absolut, da.

El și-a pus pungile pe masa din bucătărie și s-a apropiat de ea. Ea a tresărit instinctiv când i-a descheiat primii doi nasturi de la jachetă.

— Vremea s-a răcorit, dar nu în așa măsură ca să te înfofolești astfel, Vanessa.

Buzele lui le-au atins ușor pe ale ei, apoi a scos farfuriile din dulap, foarte natural... Au mâncat în tăcere rulourile cu șuncă și ciuperci și rața cu sos dulce-acrișor. Vanessa nu s-a simțit deloc stingherită. Era o tăcere complice, propice gândurilor pe care le împărtășești în spatele unei priviri, al unui surâs schițat...

Soarele de dimineață dispăruse în spatele unui văl de nori cenușii și o ploaie mică, fină, mânjea acum ferestrele. Nick a revenit în salon ca să aprindă focul. Vanessa s-a așezat pe marginea unui fotoliu

și i-a făcut plăcere să urmărească fiecare fază a operației. Lemnele de foc îngrămădite într-o ladă de lângă vatră pe care le-a pus în cămin, jurnalele pe care le mototolea, pentru a le pune între crengile moarte. Apoi chibritul care se aprinde, focul care înghite avid hârtiile, care se aruncă asupra lemnelor... Și, în sfârșit, bușteanul pe care îl împinse pe suportul metalic...

Cedând farmecului acestei calde intimități la care contribuiau flăcările, Vanessa a venit și s-a lăsat în genunchi lângă Nick care, înarmat cu niște foale din piele, făcea să se înroșească jăratecul.

— Mă iei poate drept o idioată, i-a spus ea jenată.

— Absolut deloc.

— Numai că... ceea ce mi se întâmplă îmi face frică.

El sprijini foalele de șemineu și o mângâie pe păr.

— Voi fi sincer cu tine, Vanessa. Te doresc, chiar din secunda când te-am văzut la Midas Network... dar sunt pregătit să aștept.

— Să aștepți ?

Răbdarea nu era un cuvânt care exista în vocabularul lui Parker.

— Da. Vreau să mă dorești și tu. Și, te previn, voi face totul pentru asta...

Era deja pornit pe această cale dar, bineînțeles, a păstrat această reflecție pentru ea.

Nick s-a ridicat și a revenit câteva minute mai târziu cu două pahare cu vin. Îi întinse unul Vanessei și se așeză din nou lângă ea. Gânditor, privea picăturile de ploaie prelingându-se pe fereastră.

— Ce vrei să faci după-amiază ? Să mergi la cinema sau să rămâi aici ?

Flăcările dansau în pupilele Vanessei. Se simțea bine aici. Era cald și siguranță... Era ca și cum rătăcise singură prea mult timp, pierdută, și el o luase cu sine pentru a o duce în acest loc secret, cunoscut numai de el singur.

— Vanessa...?

Ea a întors capul, aproape mirată, și și-a dat seama că el aștepta un răspuns. Uitase... A plecat ochii pe paharul cu vin pe care îl ținea în mână. Straniu... Încă nu sorbise nici o înghițitură și deja i se urcase la cap.

— Prefer să rămân aici. Ador furtunile... când sunt la adăpost, evident.

Încet, încet, ploaia a devenit mai apăsătoare, mai violentă. Rafale de vânt ridicau frunzele roșii ale stejarilor și arțarilor.

El s-a sprijinit în cot și a băut o înghițitură de vin.

— Vorbește-mi despre tine, Vanessa. A devenit dintr-odată rigidă și el i-a apăsat mâna pentru a o liniști.

— Nu-ți cer să-mi povestești despre căsătoria ta... Îl cunosc vag pe Parker... Am avut ocazia să ne întâlnim... Nu, tu mă intrigi.

Ea s-a rezemat de scăunelul de piele din fața șemineului și scotocind prin amintiri îi povesti copilăria ei. Tatăl care-i murise când avea șapte ani ; mama ei, foarte tânără, care o încredințase părinților săi, pentru a se căsători peste un an cu un texan pasionat de rodeo.

— Ai mai văzut-o des, după aceea ?

— Nu. Îmi scria din când în când... și primeam cadouri, de Crăciun și de ziua mea de naștere... Dar cam asta e tot.

Și-a ridicat ochii spre Nick. O ascultase în tăcere, atent și înțelegător. I-a fost recunoscătoare că a scutit-o de milă. N-ar fi putut suporta să o ia de umeri, să-i murmure „biata mea Vanessa“ compătimitor. Copilăria ei nu fusese ideală, cu siguranță, însă mii de copii o au și mai nenorocită.

— Ai vrut dintotdeauna să fii prezentatoare la televiziune ?

— Nu... Până la șase ani visam să fiu o nouă Shirley Temple. A trebuit să renunț... Aveam părul drept ca niște bețe de tobă.

El a surâs.

— Ambițiile mele erau cu mult mai palide decât ale tale. Eu, la cinci ani, aveam un singur țel în viață : să vând pește la piață cu unchiul meu Guido !

Vanessa se apucă să râdă cu el.

— Și te-ai mulțumit să fii om de fotbal... E teribil. Cum ai putut să treci peste această decepție ?

— Printr-o voință de fier și o hotărâre de fier.

— Numai atât ?

A făcut o mutră fals modestă.

— Sunt un om remarcabil, o să-ți dai seama într-o zi.

— Și cu argumente de-astea vrei să mă seduci ?

— Nu se știe niciodată... Remarcă, am și altele...

Degetele lui, care de câteva momente deja, se jucau cu șuvițele ei roșcate, îi alunecară pe gât și se ridicară spre buze.

Ar fi trebuit să-l oprească imediat, să-l respingă cu o glumă. Însă nu... Și-a simțit buzele tremurând și n-a ieșit nici un sunet în timp ce mâna lui cobora pe nasturii jachetei ei. Se deschiseră, unul după altul. Cu delicatețe, Nick a invitat-o să se

întindă pe covorul moale. Licărirea flăcărilor dansa pe pieptul ei expus. Niciodată nu se simțise atât de feminină, atât de dorită ca în acel moment, sub privirea lui...

Răsuflarea lui i-a atins ușor pielea, i-a stârnit sfârcurile sânilor care s-au întins spre el. Un geamăt i-a scăpat când i le-a mângâiat cu vârful limbii.

Ploaia începuse să bată cu îndârjire în geamuri ; un fulger aruncă o lumină alburie în cameră.

Ochii strălucitori ai lui Nick se ridicară spre ea.

— Vrei să facem dragoste, Vanessa ?

Palma sa s-a strâns în jurul unui sân, buzele sale coborâră spre abdomen...

— Da, a murmurat ea. Oh, da, Nick.

Încet, el alunecă peste ea, sprijinindu-se pe coate. Fața aproape că i-o atingea pe a ei... A sărutat-o pe gură, apoi s-a lăsat pe o parte.

— N-a sosit încă momentul, draga mea.

Vanessa l-a privit insistent, fără să-i vină să creadă.

— Dar Nick... nu poți să mă lași așa !

— Nu-ți face griji... Nici n-am intenția.

Cu gesturi aproape respectuoase, i-a închis unul câte unul nasturii jachetei și apoi a luat-o în brațe. Au rămas astfel mai

mult timp, pur și simplu înlănțuiți, legănați de bubuiturile surde ale furtunii. Vanessa simțea dorința salbatică ce o ardea cum se risipește progresiv, lăsând locul unei tandrețe de neînchipuit.

Deși n-ar fi dorit ca vraja să se risipească niciodată, nu s-a putut abține să pună întrebarea care o chinuia :

— De ce, Nick ?

El s-a îndepărtat imperceptibil de ea pentru a o privi.

— M-aș fi dăruit ție, știi... De ce nu m-ai vrut ?

— Ți-am promis că voi aștepta.

— Da, dar dacă eu...

— Știu... Am fi putut face dragoste imediat. Dar după aceea, Vanessa ? Te-ai fi închis din nou în găoacea ta... N-aș fi reușit să-ți satisfac decât o dorință trecătoare, și nimic altceva... Nu la asta sper : Ci la mai mult. Cu mult mai mult....

— În definitiv, poate că ai dreptate... Ești realmente un om uimitor, Nick.

— Ți-am spus deja... Și încă... Nu mă cunoști deloc.

Micul lui triumf a amuzat-o.

— Poate că aș face mai bine să plec... a spus ea. Prefer să te descopăr puțin câte puțin. Nu tot într-o zi.

El n-a protestat câtuşi de puţin, n-a căutat să o reţină. A îmbrăţişat-o uşor şi apoi s-a sculat. Ea i-a luat mâna, s-a ridicat şi ea şi şi-a pus în ordine hainele şi părul.

După o jumătate de oră el îşi parca maşina Corvette în faţa casei ei.

— Vrei să vii vineri seara la masă ? i-a sugerat ea, cu mâna pe clanţă.

— Chiar trebuie să aştept atât de mult până să te revăd ?

Ea a ridicat din umeri în semn de scuză.

— Mă tem că da. Prefer să nu ies în timpul săptămânii... Lipsa somnului nu e prea telegenică.

El scoase un oftat prelung.

— Ei, cu atât mai rău. O să mă mulţumesc să te văd vânzând deschizătoarele voastre pentru cutii de stridii şi linguriţele de zahăr pentru cafea... Dar atenţie... Vineri, îţi voi face o nouă demonstraţie a calităţilor mele excepţionale.

Departe de ea gândul de a se plânge...

— La opt ? i-a zis ea.

Un ultim sărut pe buze...

— La şapte. Aduc eu vin.

— La şapte şi jumătate. Şi te vei ocupa de foc.

— Ne-am înţeles, i-a zis el surâzând.

Casa i s-a părut mai pustie ca oricând, cu cele câteva miorlăituri disperate ale lui

Sori care o aştepta cu nerăbdare. Era pe punctul de a-i pregăti farfuria când se auziră lovituri surde în uşă.

Aşteptându-se să-l găsească pe Nick în prag, a alergat să-i deschidă. Nu era Nick, ci Parker. Cu faţa roşie ca creasta unui cocoş, părea pe punctul de a face o criză de apoplexie.

— Îţi dai seama că ţi-am lăsat douăzeci de mesaje de ieri seară la automat ?... Telefonul o să mă coste o avere din cauza ta !

Nedorind ca vecinii să asiste la o scenă conjugală asemenea celor care zguduiau pereţii casei în ultima perioadă a căsătoriei lor, Vanessa l-a apucat pe Parker de braţ şi l-a tras în casă.

— Am fost ocupată.

Ea s-a întors în bucătărie unde Sori mâncase deja jumătate de mâncare direct din cutie. A strâns carnea, a pus apă la încălzit şi a pus nessul în cesti.

— Ce vrei, Parker ? l-a întrebat ea pe un ton plictisit.

— Vreau să apar la televiziune, lunea viitoare, ca să-mi prezint cartea.

S-a lăsat să cadă greoi pe un scaun.

— Prezentatoarea vroia sa participi la emisiune, pentru că e vorba şi de tine.

Ea s-a sprijinit de masa din bucătărie, obosită că trebuia să se lupte cu o minte atât de mărginită ca aceea a lui Parker...

— N-ai înţeles încă ? Nu vreau să aud de cartea asta.

— Dacă vii, vânzările vor creşte. Şi dacă cresc, ştii ce înseamnă, bineînţeles ? Mai mulţi bani, Vanessa !

— Vrei să spui că e deja în vânzare ?

— Va fi săptămâna viitoare.

Ea a scuturat din cap, copleşită.

— Te-am prevenit, Parker... Cartea asta n-ar trebui să apară fără consimţământul meu. Acum, chestiunea va fi în mâinile avocatului meu. Rămâne să te descurci tu cu judecătorii !

Ea a servit ceştile şi, cu un gest brusc, a pus una în faţa lui Parker care s-a dat la timp înapoi ca să evite o pată pe costumul său deschis. A ridicat ochii spre ea şi i-a observat ţinuta cu un aer reprobator.

— Eşti de o eleganţă... Unde ai găsit acest trening oribil ? Şi pe deasupra e şi cu trei numere mai mare.

— Şi eu care mă făcusem frumoasă tocmai pentru situaţia în care mi-ai fi făcut o vizită... l-a ironizat ea.

Sori s-a mângâiat de picioarele ei, lăsându-i urme de păr gri pe pantalonii de jerse.

Parker considera că nu era în interesul lui să o bruscheze. A răspl ătit-o cu unul din zâmbetele lui mieroase pe care le rezerva în general admiratoarelor sale.

— Sper că nu te-am vexat... Ştii că, dacă spun aşa, n-o fac din răutate.

— Bineînţeles, Parker.

Viaţa ei împreună cu el fusese o lungă serie de asemenea mici reflecţii în aparenţă anodine dar care, de-a lungul anilor, subminaseră încrederea pe care ea o avea în sine însăşi. Cu toate acestea, de un an, ajunsese la o anumită încredere şi se simţea de atunci imună faţă de meschinăriile lui Parker.

— Ascultă, Vanessa... Ce-ţi cer e atât de simplu...

— Şi în întregime absurd ! Ai vrea să te ajut să promovezi o carte care reflectă o imagine degradantă despre mine. Spune-mi, de altfel, Parker, de ce m-ai zugrăvit în maniera asta ?... Ai fi vrut să fiu altfel în realitate ?

Parker i-a evitat privirea, prefăcându-se că se uită la ceas.

— Ce-ar trebui să fac ca să revii să trăieşti cu mine, Vanessa ?

Ea era atât de puţin pregătită pentru asemenea declaraţii, încât a rămas fără glas.

— De când ne-am despărţit, viaţa mi-a devenit un infern... a continuat el sumbru.

— Mă simt măgulită... dar sincer, nu-mi dau seama cum am mai putea să trăim împreună.

El a încruntat din sprâncene.

— Iubeşti pe altcineva ? a întrebat-o el, pe un ton acuzator.

Era încă prea devreme pentru a aprecia sentimentele ei faţă de Nick şi cu toate astea nu putea să nege tulburarea pe care apariţia lui o provocase în existenţa ei.

— Nu despre asta este vorba. N-avem nici un viitor, noi doi, Parker... Şi nici măcar un trecut n-ar fi trebuit să avem.

Fără să adauge nimic, ea s-a dus spre uşa bucătăriei care dădea în spatele casei şi a deschis-o. În cameră a năvălit un curent de aer, însă ea nu-i dădea atenţie, aceasta rămânând fixată asupra lui.

Mesajul era limpede. Nici chiar Parker n-a avut nevoie de explicaţii. El s-a ridicat şi şi-a jucat ultima carte.

— Dacă m-ai reţine, cel puţin în seara asta, aş putea să-ţi dovedesc că divorţul nostru nu e nimic altceva decât o eroare lamentabilă.

Trufia lui a făcut-o să zâmbească.

— Bună seara, Parker.

Scăpată în sfârşit de el, s-a sprijinit cu spatele o secundă de canatul de lemn, oftând. Telefonul a sunat în timp ce ducea ceştile la chiuvetă.

— Era chiar legenda vie în persoană, pe care am văzut-o ieşind de la tine ? a glumit Rodney.

Vanessa s-a aplecat pentru a observa lumina din garsoniera de deasupra garajului.

— Asta era ? Te-ai mutat ?

— Sunt aici de azi de dimineaţă... Însă mirosul de zugrăveală e puţin supărător... Poţi să mă inviţi să dorm pe sofaua ta în noaptea asta ?

— Cred că ar fi posibil.

— Cobor imediat.

Abia a pus receptorul jos că el a şi intrat. A aruncat sacul de dormit pe fotoliu şi a venit la ea în bucătărie.

— Ai mâncat de seară ?

— Încă nu.

El a scos un sendvici enorm debordând de ketchup şi de muştar, pe care l-a rupt în două. I-a întins o jumătate şi a atacat-o pe a lui cu o poftă feroce. Trebuia să fi fost obişnuită cu aşa ceva, dar lăcomia lui era pentru ea un subiect constant de uimire.

— Eşti sigur că nu vei regreta că l-ai împărţit ?

— Bulimia mea nu are seamăn, ca şi generozitatea de altfel, draga mea vară... Şi apoi, e cel mai mic lucru pe care îl pot face. Numai mulţumită ţie nu mai petrec încă o noapte deasupra lui „Jorgenson, monumente funerare de toate felurile“... Ce a vrut Parker ?

Ea a ridicat din umeri fără să-i răspundă, cu ochii distraţi fixaţi pe ketchup-ul care curgea pe masă.

— Pariez că vrea să revină înapoi la tine... Nu-i aşa ?

A clătinat din cap şi a înghiţit o nouă îmbucătură.

— Trebuie să fi aflat de DeAngelo... Cred că e bolnav de gelozie.

— Dar tu cum eşti la curent ?

— L-am văzut azi-dimineaţă. Eram deja acolo. Îl cunosc... Ies, din când în când, cu sora lui, Gina.

Instinctiv, Vanessa şi-a privit costumul de jogging pe care-l purta. Exact cel al Ginei....

— Îl cunoşti însă... personal ?

— Puţin... Am fost invitat deja la picnicuri, cu familia ei. Când tot tribul se deplasează pe insulă, merită să-i priveşti.

— Insula ?

— Nick are o casă mare la San Juan. În fine, ce... nu citeşti niciodată ziarele ? Recepţiile pe care le dă acolo sunt celebre.

Recepţiile... Mondenităţile, tot acel univers superficial şi artificial. Şi Parker avea o casă. Nu la San Juan, nu... La Mani. Şi-a amintit de ziua când a vrut să-l surprindă sosind cu o zi mai devreme decât era prevăzut. Ca surpriză, a fost reuşită.... L-a găsit în compania unei frumuseţi exotice, superbe.

Brusc i-au reapărut temerile. De ce ar fi Nick altfel decât Parker ? Aparţinea aceleiaşi lumi şi fără îndoială că nu ar putea să-l smulgă din ea, aşa cum n-a reuşit nici cu Parker.

— Vanessa... ? s-a îngrijorat Rodney. Ce s-a întâmplat ? De ce faci mutra asta, aşa deodată ?

Ea s-a ridicat, a înfăşurat sendviciul în staniol şi l-a pus în frigider. Pofta de mâncare îi trecuse.

A auzit scaunul scârţâind pe pardoseală şi a simţit mâna lui Rodney pe umăr.

— Am zis ceva ce nu trebuia, nu-i aşa ?

— Nu... Din contră, ai avut dreptate. Eram pe punctul de a face din nou cea mai mare prostie din viaţa mea... Te las să dormi, da ?

S-a oprit pe prima treaptă şi s-a întors.

— Somn uşor.

Foarte amărâtă, a urcat scările care duceau la camera ei. Noaptea a fost agitată pentru ea şi visele i-au fost populate de sportivi care îşi exhibau muşchii într-o paradă grotescă şi înfricoşătoare...

CAPITOLUL IV

Puţin i-a lipsit zeiţei de porţelan să nu se răstoarne de pe soclul ei la gestul brusc al Vanessei. Numai datorită lui Mel nu s-a sfărâmat pe jos.

Paul Harmon, în afara cadrului, i-a făcut semn Vanessei să vină în timp ce camera de luat vederi îl încadra pe Mel în prim plan.

— Merge ? a întrebat-o el.

Ea a inspirat adânc şi a dat drumul la aer. De azi-dimineaţă era la un pas de catastrofă. Se împiedica de cablurile electrice, se bâlbâia pe ecran, confunda preţurile şi articolele. Şi-a trecut o mâna nervoasă prin păr, stricându-şi coafura pentru care lui Margie îi trebuiseră douăzeci de minute ca s-o realizeze.

— Să zicem că nu m-aş supăra să văd că se termină ziua.

Faţa lunguiaţă a lui Paul s-a destins într-un surâs larg.

— Nick ?

— Ce-i cu Nick ? a răspuns ea cu răceală înainte de a se întoarce pe platou.

Emisiunea primea numeroase telefoane în direct şi o bătrână din Tucson era pe fir în legătură cu statueta.

— Am rămas deja fără capital luna asta, dar am să folosesc cărţile de credit... Nu pot să rezist să nu iau acea mică minune ! Această Venus se va potrivi foarte bine în baia fetei mele.

Distrată, Vanessa a uitat regula de aur a emisiunii.

— Nu credeţi că ar fi rezonabil să aveţi răbdare, doamnă ? Vor mai fi şi alte bibelouri şi atunci, veţi sta mai bine din punct de vedere financiar.

Mel se uita la Vanessa ca şi cum ar fi fost gata să-i pună o cămaşă de forţă. Râsul lui forţat i-a tăiat vorba.

— Vanessa glumeşte, firește, dragă doamnă... e o idee minunată să o oferiţi fiicei dumneavoastră. Dar spuneţi-mi, cum se numeşte tânăra doamnă ?

Din nou, Paul a chemat-o pe Vanessa lângă el. De această dată, avea deja un aer mai puţin prietenos. A luat-o de braţ şi

a împins-o în cabina în care Oliver Richards, un alt prezentator, era machiat pentru a prelua ştafeta.

Acesta din urmă şi-a încrucişat privirea cu Vanessa în oglindă, arătându-i ecranul de control pe care el îşi continua reclama sforăitoare. Din ziua când îi respinsese avansurile, Oliver avea o plăcere răutăcioasă să o vadă poticnindu-se în dificultăţile meseriei.

— Perfect, Vanessa... Dacă vrei să ajungem toţi şomeri, dă-i înainte tot aşa, eşti pe calea cea bună.

Cu degetul mare, Paul i-a arătat uşa.

— Du-te şi înlocuieşte-l pe Mel, imediat. Are oră la dentist.

Îndată ce a ieşit, Vanessa s-a pregătit să suporte predica lui Paul. Acesta a oftat.

— Asemenea situaţii apar la toţi prezentatorii, mai devreme sau mai târziu... Ceea ce e sigur e că direcţiunea nu va fi prea fericită de sfatul pe care i l-ai dat acelei femei cumsecade. Sincer, Vanessa, ce te-a apucat să spui o asemenea prostie ?

— Îţi dai seama foarte bine... Mintea mi-e în altă parte astăzi. Şi apoi, ceea ce am spus e adevărat, deşi nu e o metodă bună de a face vânzare... Oamenii sunt atât de proşti când se îndatorează până peste cap, şi toate astea pentru a cumpăra

niște orori ! Ai văzut statueta despre care e vorba ?

— Deci, dacă înțeleg bine, oprim emisiunea, nu ? Punem cheia sub ștergătorul de picioare, așteptând ca oamenii să fie atât de capabili încât să știe dacă au sau nu mijloacele necesare pentru a așeza statuete în camera de baie a fiicei lor ?

— N-am spus asta !

În acel moment, Nick a împins ușa. Vanessa l-a privit fix un moment, fără să înțeleagă. A avut, totuși, timp să remarce că puloverul lui de culoarea șofranului îi punea minunat în evidență...

— Ce cauți aici ? l-a întrebat ea.

— Am o întâlnire pentru dejun.

— Nu trebuia să ne vedem până vineri.

— Însă nu cu tine am întâlnire, Vanessa... i-ar răspuns el calm... Ești gata, Paul ?

Vanessa s-a îmbujorat și s-a întors pentru a-și ascunde tulburarea :

— Trebuie să mă întorc pe platou.

— Gândește-te la ce spui, Vanessa, a avertizat-o Paul.

Cu nervii iritați, i se alătură lui Oliver. El a primit-o cu brațele deschise, numai ea putând să discearnă veninul pe care-l ascundeau cuvintele lui când i-a arătat instrumentul de tortură instalat între ei.

— Frumoasa Vanessa Lawrence a venit și ea... Tocmai la timp pentru a ne face o demonstrație a calităților acestei superbe hidrobiciclete cu volan mobil, care vă ajută să faceți mușchi la brațe și să vă subțiați coapsele fine, doamnelor...

Hotărâtă să nu-și piardă cumpătul, Vanessa s-a așezat pe bicicletă, încercând să-și păstreze grația în fața miilor de telespectatori care îi urmăreau eforturile ridicole. În ciuda proiectoarelor, Vanessa era conștientă de privirile lui Nick în timp ce pedala penibil, afișând un surâs crispat.

Când în cele din urmă a putut să părăsească studioul la sfârșitul dimineții, avea o migrenă oribilă. Nick plecase de mult și ea s-a dus direct acasă. Se simțea suficient restabilită după emoțiile avute pentru a bate la ușa lui Rodney și a-și da seama personal de talentul lui de zugrav.

Prin ușa întredeschisă se auzea un rock.

— Intră ! a strigat o voce feminină când a ciocănit.

O brună frumoasă, în tricou roșu și jeans albi, cu ochii negri mari, mărginiți de gene lungi, ședea cu picioarele strânse sub ea în mijlocul camerei, cu o grămadă de lamé și catifea pe genunchi.

Rodney a ieșit din bucătărie cu două Coca-Cola în mână.

— Vanessa, a zis el, ţi-o prezint pe Gina DeAngelo. Gina, vara mea... Vanessa Lawrence.

Gina a rupt o aţă cu dinţii ei albi şi i-a întins mâna surâzând.

— Bună.

Cele două femei se simpatizară imediat. Rodney a adus încă o Coca-Cola şi Vanessa s-a aşezat pe singurul scaun din cameră.

— Ce-i asta ? a întrebat ea arătând spre materiale.

— E costumul lui Rodney. Pentru noul lui rol. Vrei să-l încerci, Rod ?

În afara orelor de muncă şi studiu, Rodney urma cursuri de artă dramatică şi juca din când în când cu o trupă de teatru de amatori.

— Nu, nu.

— Tot timid, i-a replicat ea, tachinându-l.

S-a întors spre Vanessa.

— Tu ieşi cu fratele meu ?

Era mai mult o constatare decât o întrebare. Vanessa a fost puţin descumpănită de această francheţe neaşteptată.

— Nu e exact ceea ce eu...

— O contrariază că Nick a fost sportiv profesionist, ca şi primul ei soţ, a intervenit Rodney.

— Aaa... înţeleg.

Vanessa s-a simţit obligată să spună ceva frumos despre Nick, care să atenueze puţin această condamnare.

— Fratele tău este un om care ştie ce vrea, asta e impresia mea.

Gina a ridicat din umeri.

— Da, are darul că e foarte sigur pe el, aşa... Însă nu-i nevoie decât de un bobârnac pentru a se prăbuşi... Luna trecută, s-a tăiat curăţând morcovi...

Ea a ridicat ochii spre cer.

— Dacă ar fi fost să te iei după el, ai fi crezut că e vorba de un adevărat masacru.

Vanessa a început să râdă. În definitiv, era liniştitor să ştii că Nick era uman. Însă chipul ei nu întârzie să se adumbrească. O altă imagine se interpunea în minte. Nick şi reputaţia lui de chefliu...

Gina o observa cu atenţie. Probabil că perspicacitatea era o calitate a familiei.

— Ştii... Nick e nu băiat foarte bun. S-a schimbat mult, în ultima vreme. Şi nu spun asta pentru că e fratele meu.

Dar asta era suficient pentru a o potoli pe Vanessa, care s-a ridicat, pretextând cu stângăcie o treabă pe care trebuia să o facă şi s-a întors la ea acasă.

Ca de obicei, semnalul luminos al automatului telefonic clipea. O chemase bu-

nica ei. Vroia să ştie dacă ea şi Rodney vor veni la Spokone de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun. Cel de-al doilea mesaj provenea de la o reţea locală de televiziune unde se prezentase, chiar înainte ca Paul să o angajeze la Midas Network. Foarte emoţionată, a dat înapoi banda, eliminând scurt văicărelile lui Parker şi ascultă mesajul din nou. Reţeaua WTBE o căuta pentru o emisiune de varietăţi şi era invitată să se prezinte la studio.

A preluat numărul şi l-a format. Secretara producătorului a făcut-o să-i repete de două ori numele. Emoţionată, s-a bâlbâit. Dacă nu reuşea să se calmeze, risca să nu obţină nici măcar o întrevedere.

— Vreţi să veniţi săptămâna viitoare ?

Să aştepte atât de mult... A reuşit totuşi să-şi revină şi să răspundă cu siguranţa la care ai dreptul să speri de la o prezentatoare.

— Perfect.

— Vineri, la două şi jumătate ?

— Foarte bine. Am reţinut. Mulţumesc, domnişoară.

Ora şi data i se imprimaseră deja în minte însă, pentru mai multă siguranţă, le-a scris cu un creion roşu pe o hârtie pe care a prins-o cu un ac deasupra telefonului. A urcat apoi scările şi s-a aruncat asupra

şifonierului unde şi-a trecut în revistă îmbrăcămintea din garderobă, căutând-o pe cea care ar putea să o ajute să-l convingă pe producătorul de la WTBE că e prezentatoarea care îi trebuie.

Curând, patul a dispărut sub un morman de rochii şi ansambluri, însă nimic n-o satisfăcea. Se pregătea tocmai să dea fuga până la centrul comercial, când a sunat telefonul. Era Parker. Parker cu refrenul lui etern.

— Ai primit mesajul meu ?

— Da. Dar nu am realmente timp să ascult acum argumentele tale... Oricum, nu te nelinişti, le cunosc. Te las, am ceva important de făcut.

— Te întâlneşti cu DeAngelo, presupun ? Aş avea câteva anecdote interesante să-ţi relatez despre acest...

— Bine, Parker. Dar altă dată. La revedere.

Soneria a sunat din nou, aproape imediat după ce a închis telefonul, însă a ignorat-o şi a coborât. A luat o sacoşă, cheile de la maşină şi a ieşit fără măcar să conecteze automatul la telefon.

După cinci ore, când s-a întors cu un compleu de mătase purpurie şi neagră, o Corvette era parcată în spatele Fordului cu multe lovituri al lui Rodney.

Evident, Nick avea o cunoaştere precară a zilelor săptămânii...

A intrat, şi-a pregătit o ceaşcă de ceai şi a aşteptat. Nick era desigur cu Rodney şi Gina. Dintr-un minut în altul, va suna la uşă.

S-a scurs o oră. Vanessa şi-a aranjat cumpărăturile, s-a schimbat şi s-a instalat în salon. Era la a treia ceaşcă de cafea când a auzit maşina Corvette demarând.

Nici măcar n-a venit s-o salute !

Fără să-i vină a crede, s-a repezit la fereastră tocmai la timp pentru a vedea maşina dispărând la colţul străzii. Înciudată, şi-a trecut peste mândrie şi a urcat la Rodney.

— Gina nu mai e aici ? a întrebat ea prefăcut inocentă.

— Nu. Nick a venit s-o ia... Nu l-ai văzut ?

— Ştii... Nu-mi petrec timpul la geam... Apropo, pentru că a venit vorba, nu ai numărul de telefon, din întâmplare ?

— Al cui ? Al Ginei ?

— Nu. Al lui Nick.

— Ba da. Trebuie să-l am pe undeva.

El a studiat-o cu un mic surâs enervant în colţul gurii.

— Te întâlneşti cu el !

— Nu cred că te priveşte, Rod.

— Bine, bine... Domnişoara devine susceptibilă. S-a scotocit în bluzon şi a scos un carnet de adrese.

— Uite, i-a spus el după ce a copiat numărul pe o hârtie. Să-ţi fie de folos.

, I-a acordat timp lui Nick să ajungă acasă, apoi a ridicat receptorul. N-a răspuns el, ci vocea lui înregistrată la robot. Bătându-i inima, a lăsat banda să curgă apoi, cu sonoritate, a spus pe nerăsuflate :

— Nick, e Vanessa. Nu cred că trebuie să ne mai vedem. Nu veni vineri şi nici într-o altă zi. La revedere.

Seara a fost lungă. Vanessa se aştepta ca în orice moment Nick să o cheme la telefon sau să se deplaseze pentru a-i cere o explicaţie. Însă n-a dat nici un semn de viaţă. Nici în seara aceea şi nici în cursul săptămânii şi al weekendului care a urmat.

Luni dimineaţa, Margie era pe punctul de a se plânge de cearcănele de la ochii Vanessei, când Oliver Richards a intrat pe neaşteptate în cabină pentru a conecta televizorul de control la o altă reţea. Vanessa s-a crispat în fotoliul în care şedea, recunoscând pe ecran figura seducătoare a fostului ei soţ. Cu preocupările ei, uitase de această emisiune despre care îi vorbise.

Programul probabil că începuse de câteva minute. Privind-o pe prezentatoare, Parker afișa acel surâs înșelător de care Vanessa sfârșise a se îngrozi.

— ...sunt fericit să anunț că Vanessa și cu mine ne reluăm viața în comun.

Vanessei i-a scăpat cana de cafea din mână.

— Și de această dată căsătoria noastră va fi salvată, sunt sigur...

— Vorbiți-ne puțin de soția dumneavoastră, i-a sugerat prezentatoarea.

El s-a așezat mai bine pe scaun, foarte în largul lui.

— Trebuie să citiți cartea mea, a răspuns el mândru.

Prim plan pe ecran.

Oliver, înțepat, golea cutia cu șervețele Kleenex a lui Margie pentru a-și șterge pantalonii pătați cu cafea.

Parker s-a întors spre camera de televiziune, și-a pironit ochii în obiectiv și a luat o expresie gravă și îndurerată.

— Vroiam să spun că... te iubesc, Vanessa. Și că îți iert tot răul pe care... pe care mi l-ai făcut.

Paharul se umpluse. Vanessa s-a aruncat asupra aparatului ca să-l stingă. Apoi,

copleșită, și-a îngropat fața în mâini, gemând. În schimb, Oliver jubila.

— Felicitările mele, Vanessa... Această împăcare este realmente o surpriză. Să înțelegem că nu vom mai avea plăcerea să te vedem în studiouri ?

Nu-i acordă nici măcar o privire. Foarte demnă, a părăsit cabina pentru a se duce pe platou.

Aceste două ore de emoție au fost incontestabil cele mai dificile din scurta ei carieră. Culmea ghinionului, a trebuit ca după aceea să participe la o întrunire interminabilă cu principalii furnizori de articole de vânzare și să studieze împreună programul săptămânii viitoare.

Marita, menajera ei, dădea cu aspiratorul în salon când a ajuns acasă. Pe masă trona un coș magnific cu flori. Vanessa a citit distrată cartea de vizită prinsă de hârtia transparentă. Parker, bineînțeles... Cine altul ?

Migrena o amenința. Și zgomotul acela infernal.

— Marita, fii drăguță și oprește aspiratorul !

Ridicase involuntar tonul ; tânăra portoricană a scos din priză aparatul și s-a

dus în bucătărie. În acel moment, a sunat soneria de la intrare. Vanessa aproape că dorea să fie Parker, ca să poată să-şi reverse asupra lui mânia care o sufoca.

Era Nick. Cu ochii duri, cu faţa crispată.

— Când ai luat decizia să nu mă mai vezi, Vanessa ? Înainte sau după aceea de a-ţi relua viaţa cu Lawrence ?

Fără să fie invitat, a mers înaintea ei în salon, a sărit peste aspirator şi a aruncat o privire întunecată asupra florilor. Ea îl urmă, trecându-şi mâna obosită prin păr.

— N-am nici o intenţie de a mă împăca cu Parker... E gata să spună orice pentru a-şi vinde cartea.

Uşurarea lui Nick a fost scurtă.

— Atunci de ce a apărut acel mesaj pe robotul meu, Vanessa ?

Ea a ridicat din umeri, neştiind ce să răspundă.

— E atât de important ?

El o prinse brusc de umeri.

— Pentru mine, da. O ştii prea bine.

— Atunci de ce nu m-ai sunat în seara aia ?

— Eram la Portland. Deschid un alt restaurant acolo.

Marita a băgat tuşind capul pe uşă.

— Pot continua ?

— Dă-i drumul.

Nick a dus-o spre intrare.

— Am putea, eventual, g si un loc mai liniştit să vorbim ?

După o jumătate de oră, la Nick, acesta îi dădea un pahar cu aspirină efervescentă Vanessei, care şedea pe canapea.

— Proastă zi, nu ?

El s-a aşezat la celălalt capăt al sofalei, i-a luat picioarele pe genunchi şi i-a scos pantofii. Cu delicateţe, a început să-i maseze gleznele.

— Oribilă, a oftat ea.

A închis ochii un moment.

— De ce te-ai lăsat de fotbal ? l-a întrebat ea pentru a rupe tăcerea.

— Contul meu la bancă era suficient de mare pentru a mă retrage înainte de a-mi rupe ceva.

Masajul îşi făcea efectul. Încet, încet, Vanessa se destindea.

— Vanessa... ?

— Mmmm ?

— Dacă am merge pe insulă, în seara asta ?

Ea a deschis ochii.

— Lucrez, mâine.

— Şi eu. Dar ne întoarcem devreme.

— Seara sau dimnieaţa ?

— Dimineaţa.

— Deci am petrece noaptea acolo ?

— Da.

Şi-a strâns brusc picioarele şi s-a redresat.

— Credeam că problema asta e lămurită pentru moment, Nick.

Luând-o de încheietura mâinii, a tras-o spre el.

— N-am zis deloc că ne culcăm împreună.

— Atunci, de ce vrei să mă duci pe insulă ?

El a început să râdă.

— Sunt o mie de alte lucruri pe care aş dori să le fac cu tine : să mă plimb pe plajă, să ascult muzică în faţa şemineului, să vorbim... am putea să facem de asemenea o partidă de table. Ştii să joci ?

— Nu.

— Aş putea să te învăţ.

Ea a înclinat capul. Un rest de neîncredere îi mai întârzia în ochi.

— Eşti ciudat.

— Sâmbăta trecută ţi se părea că sunt extraordinar. Preferam acest cuvânt. Ce s-a întâmplat între timp ?

Ea a făcut un gest vag, a ridicat din umeri.

— Spune-mi, Vanessa, a insistat el.

— Mi-am băgat în cap că ai în mod sigur multe în comun cu Parker.

Luându-i faţa în mâini, a forţat-o să se uite la el.

— Vanessa... Nu mă compara cu el. Lawrence şi cu mine suntem două persoane complet diferite, crede-mă.

— Ce ştii tu ? Nu poţi nega că există anumite similitudini, totuşi... Tu eşti sportiv, ca şi el. El e un chefliu, ca şi tine.

— A aşteptat el, ca şi mine, consimţământul tău, ca să facă dragoste cu tine ?... Te-a lăsat să decizi asupra momentului când se va întâmpla acest lucru ?

— Nu văd de ce asta...

— Răspunde-mi.

— Ei bine, nu ! Băuse cam mult în seara celei de-a doua întâlniri şi, a doua zi de dimineaţă... m-am trezit în patul lui. Eşti mulţumit, acum ?

I-a dat drumul şi a clătinat din cap.

— Sunt profund mâhnit.

Ea a vrut să se îndepărteze de el dar el i-a cuprins talia cu braţele.

— Îl mai iubeşti ? a întrebat-o el.

Vocea ei a fost gravă, aproape aspră.

— Nu.

— Atunci vino cu mine pe insulă.

— Nu pot s-o abandonez pe Sori.

— Sori ?

— Pisica mea.

— Se poate ocupa foarte bine Rodney de ea.

Vanessa șovăia. Nu pentru că-i lipsea cheful, însă i se părea prematur să facă dragoste cu Nick. Bineînțeles, el n-o obliga la nimic. Nu de el se temea... ci de ea însăși. Cum să petreacă o noapte singură cu Nick, fără să cedeze ?

— Înțelegerea noastră e încă în vigoare ? a zise ea. Eu decid ?

Un nasture de la bluză i s-a deschis. Al doilea...

— Da, a murmurat el. Însă îmi sunt permise toate mijloacele pentru a te convinge.

Tocmai îi strecura o mână pe sub țesătura fină, când soneria de la intrare i-a făcut să tresară. Vanessa a sărit în picioare pentru a-și încheia la loc corsajul în timp ce Nick, bombănind, traversa salonul pentru a se duce să răspundă.

— Încântat să văd că nu te-ai schimbat, DeAngelo.

Vanessa a înlemnit. Parker... O urmărise oare peste tot ? Până la Nick ?

Ea a ajuns repede în spatele lui Nick care afișa un calm rezistent la orice.

— Ca să-mi spui asta ai venit, Lawrence ?

Privirea pe care Parker a aruncat-o Vanessei era aceea a bărbatului înșelat prinzând-o pe soția lui în flagrant delict de adulter.

— Cum poți, Vanessa ? Cum poți să-mi faci asta ? Mie ?

Se sufoca de mânie.

— Îți trimit flori, și...

— ...și te oferi generos să mă „ierți" la televiziune...

— Dar... dar te iubesc !

— Nici nu știi măcar despre ce vorbești, bietul meu Parker ! a țipat ea. Încep să obosesc tot repetând. Atunci, ascultă bine, căci vreau să fie clar între noi, o dată pentru totdeauna : s-a terminat, Parker. Mă auzi ? T-E-R-M-I-N-A-T ! Acum, întoarce-te la „logodnica" ta și lasă-mă în pace.

Parker fierbea, ochii lui albaștri schimbându-și culoarea în violet, în contrast cu obrajii lui stacojii.

I-a aruncat o privire ucigătoare lui Nick, apoi s-a îndepărtat cu pași furioși.

Nick a închis ușa cu grijă și s-a întors spre Vanessa. Ea s-a uitat la ceas.

— Ar fi bine să n-o mai lungim dacă e să ajungem devreme pe insulă. Trebuie să mai trecem și pe la mine să mă schimb și s-o dau în primire pe Sori lui Rodney.

Nick a observat un surâs radios.

— Dorințele tale sunt ordine, prințesa mea.

CAPITOLUL V

Casa de pe insulă era în întregime albă, foarte mare, cu jaluzele verzi și ghirlande de glicine care se revărsau de pe balconașe. Situată la numai câteva zeci de metri de ocean, ea domina plaja de pe o colină puțin mai înaltă decât o dună de nisip.

Vanessa s-a gândit la recepțiile date acolo, orchestrate de Nick, însă oboseala drumului, deși scurt, venea să încununeze o zi bogată în evenimente și îi puse capăt imaginației. S-a lăsat ghidată de Nick și cuprinsă de calmul odihnitor pe care i-l oferea casa.

Au traversat o încăpere mare cu pereți tencuiți în alb, cu acuarele vii, cu mobilă de lemn închis la culoare, contrastând cu mocheta de lână crem. Nick a condus-o la etaj și a deschis o ușă în dreapta.

— O să dormi aici.

Camera era în mod agreabil feminină, cu patul cu stâlpi îmbrăcați în piele, cuver-

tura într-o culoare pastel, mobila de toaletă din lemn de mahon strălucitor.

— E camera Ginei, i-a spus el, prevenind întrebarea ei.

A pus sacoşa de piele a Vanessei lângă pat şi a invitat-o să o ia înaintea lui pe culoar.

— Vino... Vreau să ţi-o arăt pe a mea, în cazul că...

Fără să vrea, a apucat-o râsul.

— În cazul că ce ?

Nick a ridicat o sprânceană, prefăcut surprins.

— Nu ţi-am spus ? Sunt fantome aici. Este o casă veche prin care a trecut multă lume... Şi unii se pare că au refuzat să o părăsească. Deci, dacă auzi zgomote stranii, în timpul nopţii, nu ezita să mă cauţi. Te voi proteja cu braţele mele tari şi puternice.

Ea a clătinat din cap.

— Ştiu că toate mijloacele sunt bune pentru a mă atrage în patul tău, dar cred că nu sunt la capătul surprizelor.

Camera lui ocupa cea mai mare parte a faţadei dinspre sud. Ferestre-uşi mari dădeau pe o terasă cu şezlonguri şi un balansoar. Un şemineu impresionant din piatră se afla în faţa unui pat mare de la care şi-a luat ochii cu repeziciune.

Ea a traversat terasa şi s-a apropiat de balustradă. La vest, soarele, acoperit pe jumătate de câţiva nori cenuşii, îşi începea scufundarea în Pacific.

— Ce-ai zice să mergem să alergăm pe plajă ? i-a propus Nick.

Vanessa nu împărtăşea pasiunea lui Nick pentru sport, era departe de aşa ceva, însă nici nu dorea să-i strice plăcerea. De altfel, prevăzuse, mai mult sau mai puţin, un asemnea gen de petrecere a timpului şi-şi adusese, în consecinţă, un costum de jogging mai vechi.

Au alergat mult de-a lungul plajei, până ce Vanessa era aproape să cadă jos de epuizare, apoi s-au întors înapoi cu paşi mici. Conştientă că Nick îşi adapta pasul după ea, făcea eforturi să nu încetinească prea mult.

— Nu sunt sigură că am suficientă energie să ies cu tine, Nick... a gâfâit ea penibil, prăvălindu-se pe scaunul de la bucătărie.

— Vine cu timpul. Nu degeaba te oblig să te antrenezi astfel...

— Optimismul tău e pentru mine un motiv permanent de uimire, l-a ironizat ea.

El a scos o sticlă de lapte din frigider, a băut câteva înghiţituri chiar din sticlă, apoi a muşcat dintr-o bucată de ciocolată

umplută cu miere pe care i-a întins-o apoi Vanessei.

— Mi-ar fi plăcut să te uimesc mai degrabă cu șarmul meu decât cu optimismul !

— Unul nu-l exclude pe celălalt.

Ea s-a ridicat și a umplut un pahar cu apă de la robinet și l-a băut dintr-odată. Simțea la spate corpul lui Nick care se apleca peste ea în timp ce, de o parte și de alta, mâinile lui largi o țineau prizonieră lângă chiuvetă. S-a întors încet. Efectul acelui corp care îl îmbrățișa pe al ei a fost imediat. Dorința i s-a răspândit ca o lavă în vine. Picoarele i s-au îndoit ușor ca urmare a vârtejului care o cuprindea. Instinctiv, și-a încolăcit brațele în jurul gâtului lui Nick. Buzele lui aveau urme de ciocolată. I le-a șters cu vârful limbii...

— E un joc periculos, Vanessa... a murmurat el.

Sărutul lor a continuat preludiul altor jocuri și mai periculoase, al căror caracter inelucidabil ea începea să-l întrevadă.

Au făcut duș, unul după altul, în baia de la etaj. Ea s-a schimbat, și-a pus pantalonii negri, foarte largi, și o tunică roz. Ieșind pe culoar, l-a surprins pe Nick aducând un braț de lemne tăiate în camera lui.

— Se apropie o furtună, se pare, i-a aruncat el peste umăr.

Ea a rămas șovăind în prag, aruncând ocheade spre pat.

— Vanessa, în sfârșit... De atâta timp, ar trebui să știi că nu te voi agresa ca un sălbatic. Intră și simte-te bine.

El a continuat să pregătească focul, în timp ce ea se așeză într-unul din marile fotolii de piele, cu ochii fixați absent pe spatele lui.

În câteva zile, Nick îi răscolise emoțiile. Ceea ce nu era nimic extraordinar... Avea toate calitățile la care putea visa o femeie. Asta era chiar îngrijorător. Prea frumos pentru a fi adevărat. Va apărea sigur, mai devreme sau mai târziu, nota falsă care să-i strice puritatea acestei armonii perfecte... Și de acel moment se temea Vanessa cel mai mult.

Și-a strâns brațele în jurul picioarelor și și-a sprijinit bărbia pe genunchi.

— Vorbește-mi despre Jenna, Nick... i-a spus ea.

El n-a răspuns imediat, a întârziat câteva secunde pentru a ațâța focul. S-a întors, în sfârșit, și a oftat.

— În regulă... Ce ai vrea să știi ?

— De ce te-a părăsit ?

— Nu avea nici un pic de încredere. În ea în primul rând și apoi în mine... Ajunsese de o gelozie bolnăvicioasă. Nu pu-

team să mă duc nicăieri fără ca ea să treacă să mă vadă, sau să telefoneze pentru a verifica. Dacă aveam ghinionul să mi se modifice programul sau să mă răzgândesc în ultimul moment, era o catastrofă. Trebuia să-i explic ore întregi de ce nu respectam programul detaliat, pe care mi-l pretindea în fiecare dimineaţă. Devenise un infern. Ne certam din ce în ce mai mult, până în ziua când a trebuit să ne despărţim. Asta e...

Vanessa îşi amintea mult prea exact propria ei experienţă cu Parker.

— Poate că i-ai dat motive să nu aibă încredere ?

Această întrebare i-a displăcut în cel mai înalt grad lui Nick.

— Nici unul, i-a spus el sec.

Ea a lăsat să treacă o vreme, apoi a zis :

— Existau alte probleme, nu-i aşa ? s-a aventurat ea.

El a ridicat din umeri.

— Nu vedeam la fel lucrurile... Ceea ce făcea să fim permanent în dezacord. Ca în privinţa copiilor.

Vanessa s-a crispat. Acest subiect era în mod deosebit drag inimii ei.

— Ea vroia şi tu nu... a zis ea spontan, asemănându-l încă o dată pe Nick cu Parker.

— Absolut deloc.

El s-a întors, a aruncat inutil o creangă în focul care sfârâia surd.

— Jenna se temea că un copil mă va îndepărta de ea. Făcea totul ca să nu-l aibă.

Vanessa a regretat că nu ştiuse să-şi ţină gura. Tăcerea ameninţa să se eternizeze.

— Şi tu, Vanessa ? a întrebat-o el în sfârşit. Vrei copii ?

— Mulţi.

— Mulţi ?

— Mmmm. Visam la o familie numeroasă, însă Parker era cel ce nu voia. Pretindea că trebuie să aşteptăm.

— Şi acum, ce crezi ? Situaţia de mamă nu ţi se pare incompatibilă cu cariera ta ?

El s-a apropiat şi s-a aşezat în faţa ei luându-i mâinile.

— Nu am intenţia să-mi petrec toată viaţa la Midas Network. De altfel, am... am o întrevedere cu o altă reţea, vineri.

— Aşa, deci.

— Dar trebuie să lucrez, Nick... Şi oricum, am considerat întotdeauna că un bărbat nu e numai pentru a face copii. Trebuie să-i şi crească...

— În întregime de acord.

Încet, a făcut-o să alunece de pe fotoliu, până la genunchii lui. Vanessa a simţit cum o biruie panica.

— Poate că ar trebui să ieşim după cumpărături...

El a surâs şi şi-a frecat nasul de tâmpla ei.

— Ce vrei să cumperi ?

— Nu ştiu, eu... Trebuie desigur pentru cină, nu ? Nu ţi-e foame ?

— Mie ? Nu.

Respiraţia ei devenea sacadată.

— Nick...

— Mmmm ?

Mâna i-a alunecat sub treningul ei. Au trecut-o fiorii la atingerea palmei lui calde. Senzual, a muşcat-o de gât.

— Trişezi, a murmurat ea.

— Îmi sunt permise toate mijloacele, nu uita.

Protestele i-au rămas pe buze. Nick le-a înăbuşit cu un sărut năvalnic. Mişcarea ei imperceptibilă de recul instinctiv a fost îndepărtată ca un foc de paie de furtuna pe care Nick o dezlănţuise imediat în ea. Ea şi-a fixat degetele în părul lui şi s-a lipit şi mai mult de el.

Fermoarul care-i închidea treningul a alunecat, descoperindu-i încet spatele, expunându-l mângâierilor. Nu s-a mai apărat. Surescitarea o cuprindea şi ea fremăta necontrolat sub mâinile lui.

Fără a înceta să o sărute, i-a tras jacheta de pe umeri şi braţe. Gura sa i-a părăsit

buzele şi i-a alergat pe bărbie. A întârziat un moment în scobitura de la baza gâtului, reluându-şi drumul spre despicătura delicată a sânilor.

La rândul ei, ea i-a deschis nasturii cămăşii şi n-a avut linişte până nu i-a simţit pielea pe a ei. Geamătul lui Nick i-a sporit dorinţa şi această dorinţă a triumfat asupra pudorii ei. Vroia să-l vadă gol, să-i exploreze corpul, să i-l ofere privirilor lui pe al ei, ca în prima seară la el.

Nick s-a ridicat într-un cot. Palma lui se strânsese în jurul sânului ei.

— Mai putem încă să ne oprim, Vanessa...

Ca răspuns ea i-a desfăcut cureaua de la jeans.

— Nu, acum, Nick... i-a şoptit ea. Flăcările din vatră se reflectau în ochii ei. Sau erau oare ale pasiunii ?... El s-a aplecat, a sărutat-o cu tandreţe amestecată cu respect, apoi şi-a strecurat mâinile pe la spate pentru a-i scoate ultimele lucruri de pe ea. Abia şi-a dat seama că a transportat-o în pat. Termină şi el să se dezbrace şi a venit lângă ea.

Cu ochii închişi, a simţit o plăcere intensă în a-şi trece unghiile pe spatele lui, pe coapse, în a-i face să tresară muşchii şi a-i înfiora pielea. Pielea lui cu gust sărat, îm-

bătător. Ar fi vrut să depăşească toate fazele, să-i cunoască deja corpul pe dinafară, înainte chiar de a-l descoperi.

— Uşurel, Vanessa..., a murmurat el. Avem toată noaptea în faţa noastră.

— Vai, Nick... De ce îţi face plăcere să mă torturezi ?

El a surâs, amuzat de nerăbdarea ei.

— Vreau ca prima dată să fie de neuitat.

— Este deja.

— Încă nu, draga mea... încă nu. Ea nu a întârziat să înţeleagă semnificaţia acestei promisiuni... Prin mângâierile lui, prin sărutările sale, el a antrenat-o într-un vârtej de senzualitate de unde dorea să nu mai iasă niciodată. Gura lui Nick alerga pe tot corpul ei, fără răgaz, ca şi cum se temea să nu neglijeze vreun ascunziş secret.

Şoldurile arcuite, întinse spre el, îl chemau în tăcere, îl rugau să-i potolească jarul care o consuma.

S-a reţinut să nu strige când el a alunecat peste ea în cele din urmă. L-a încolăcit cu picioarele în jurul mijlocului, pentru a-l primi mai bine şi s-a lăsat după el, plăcerea fiindu-i înzecită de cuvintele incoerente, pe care i le pronunţa la ureche. Era o muzică teribil de senzuală, o simfonie erotică care mergea crescendo, pentru a-i însoţi pe culmile voluptăţii.

Tăcerea camerei nu era ruptă decât de trozniturile lemnelor muşcate de foc. Un oblon se izbea din când în când de perete.

Nick s-a întors spre Vanessa. Expresia de fericire intensă pe care o aşteptase cu nerăbdare mai devreme pe chipul ei, dispăruse acum. O lacrimă i se rostogolise în păr...

— Vanessa, nu... Te rog. Nu trebuie să regreţi ce s-a întâmplat.

Ea a clătinat din cap.

— Nu e asta, însă...

El i-a atins uşor buzele.

— Dar nu ne cunoaştem suficient. Tocmai asta vroiai să spui, nu ?

Ea şi-a plecat privirea, încuviinţând.

— Ce să fac să te conving ? a oftat el. Vrei să mă duc să-mi aduc arborele genealogic, curriculum vitae ?

— Nick ! Nu-ţi bate joc de mine !

Împotriva voinţei ei, a surâs printre lacrimi.

— Ai dreptate. Nu e momentul pentru glume, a zis el grav, ci pentru masă ! Am o foame de lup... O să fac spaghete.

— Vrei cu adevărat să te scoli ?

— Păzeşte-te de lup, draga mea... Când e înfometat...

S-a aruncat asupra ei, muşcând-o de gât. Ea a ţipat şi a sărit din pat pentru a alerga la baie râzând.

A venit şi el în cabina strâmtă, făcându-o să descopere noi plăceri...

— În fine, i-a spus el în timp ce se îmbrăca, te duc să mănânci. N-aş vrea să te duci colo-colo şi să spui că nu ştiu să-mi primesc invitaţii.

Restaurantul se afla la câţiva kilometri de acolo, în nordul insulei. Spaghetele — Nick era coerent în idei, începea ea să îşi dea seama — erau excelente, *al dente* şi condimentate cu arome exotice.

— Pariez că şeful e italian, a spus ea.

— Paddy O'Hara ? Fără îndoială... Cu un nume ca al lui, trebuie să se fi născut în suburbiile din Neapole sau Verona !

Această seară a fost pusă sub semnul destinderii şi al acelei complicităţi speciale pe care le conferă celor ce iubesc îmbrăţişările trecute şi cele ce aveau să urmeze... Vanessei i-ar fi plăcut ca momentele să nu se mai sfârşească. Se temea de scularea dureroasă de dimineaţă, viciată de regretele inevitabile.

La întoarcere, a împărtăşit cu Nick o plăcere neaşteptată. Aceea a unei băi fier-

binţi în Jacuzzi. Încăperea mică şi umedă era ca un paradis pentru plantele verzi care proliferau acolo. Prin geamurile încărcate cu verdeaţă se vedea cerul acoperit de nori pe care îi lumina cu intermitenţă o lună rotundă şi aurie ca o tartă cu mere.

Vanessa îşi bea vinul cu înghiţituri mici.

— Am senzaţia că sunt în plin safari... campând într-o pădure virgină şi scăldându-ne într-un râu cald, mişunând de crocodili.

A închis ochii zăpăcită.

— Ce ai pus în vin ? l-a întrebat ea.

— Un elixir de dragoste, bineînţeles...

— Îmi vâjâie capul... Ar fi poate mai rezonabil să dorm în camera Ginei.

Dacă a fost decepţionat, Nick nu a lăsat să se vadă nimic. I-a luat paharul din mână şi l-a pus pe marginea mesei.

— Cum vrei, sirena mea... Te conduc în apartamentele tale. E timpul să dormim, dacă vrem să luăm primul feribot mâine.

Cearşafurile se strângeau în jurul ei, reci şi ţepene. Îi lipsea căldura lui Nick. Nu se despărţiseră decât de câteva minute şi deja tânjea după el.

A scos un oftat enorm, s-a întors pe o parte şi a apucat perna pentru a şi-o potrivi sub cap. La capătul unui sfert de oră ochii

îi erau larg deschişi în obscuritate. Cu toată bunăvoinţa, nu-i venea somnul.

În cele din urmă s-a sculat şi şi-a pus capotul fin, mătăsos peste cămaşa de noapte roz şi a luat-o pe culoar în vârful picioarelor.

— Nick... ? a şoptit ea în pragul camerei lui.

— Mmm ?

Dacă ea suferea de insomnie, nu acelaşi lucru se întâmpla şi cu Nick.

— Am auzit ceva.

Ea a distins un foşnet de cearşafuri, a bănuit că el se scula.

— A, da ? a făcut el cu inocenţă.

— Da. Un zgomot... ciudat. Şi cum ai spus că sunt fantome...

— N-ai întâlnit nici una pe culoar ?

— Nu... Crezi că vin până aici ?

— Nu se ştie niciodată. Ai dreptate... E mai bine să le facem faţă împreună. Vino repede.

Nu a trebuit să i-o spună de două ori. S-a strecurat lângă el, ghemuindu-se în căldura lui ca o pisică friguroasă.

— O s-o regret mâine dimineaţă... a mărturisit ea.

Nick a sărutat-o cu tandreţe pe frunte.

— Ştii... Şi eu la fel, am aceeaşi impresie.

Vanessa a pus capul pe umărul lui şi s-a cufundat rapid în lumea viselor.

Când s-a sculat, locul lui Nick era deja rece. Cu siguranţă s-a sculat din zori ca să se ducă să alerge. I-a fost recunoscătoare că a scutit-o de acest supliciu.

Când s-a întors, ea îl aştepta, gata să plece, în bucătărie. El a deschis frigiderul, şi-a scos laptele şi a tras o înghiţitură... Din coada ochiului, măsura dispoziţia Vanessei.

S-a aşezat în cele din urma în faţa ei, cu coatele fixate ferm pe masă.

— Bun... Să n-o luăm pe ocolite. Ai băut ceva mai mult ieri şi te-ai sculat în patul meu. Deci, cu unele variante, ai avut senzaţia că retrăieşti experienţa cu Parker. În consecinţă, acum dimineaţă, mă deteşti. Aşa e ?

Vanessa a terminat liniştită să-şi ungă pâinea prăjită cu miere.

— Am aerul unui om traumatizat ?

El a înclinat capul, mirat.

— Pe drept cuvânt, nu. Trebuie să înţeleg că nu eşti supărată pe mine că am făcut dragoste cu tine ?

— Dacă memoria nu mă înşeală, nu erai singur. Mi se pare că am participat şi eu...

Dar pentru a răspunde la întrebarea ta... şi da şi nu.

— Şi da, şi nu ?... Îmi plac femeile decise...

— Era prea devreme, a zis ea lingându-şi vârful degetelor pline cu miere.

— Nu e şi părerea mea... Dar continuă. Asta a fost pentru da. Pentru nu, acum ?

Ea şi-a ridicat ochii de pe pâine şi i-a plecat din nou.

— Nu m-am simţit niciodată atât de vie ca în braţele tale. Şi îţi sunt recunoscătoare.

— Nu mă aşteptam chiar la recunoştinţă, însă fiecare lucru la timpul său !

A dispărut spre scară şi a coborât peste douăzeci de minute în costum de catifea reiată, bleu petrol. Mai seducător ca oricând...

— La ce oră pleacă feribotul ? l-a întrebat ea.

El s-a uitat la ceas.

— Într-o jumătate de oră. Avem exact timp să ajungem la debarcader.

Viaţa de toate zilele îşi reintrase în drepturi, cu meschinăriile şi tracasările ei.

Norii se adunau la orizont în timp ce feribotul îi ducea la Seattle. Furtuna pe care o prevăzuse Nick ameninţa peste ape. deasupra lor.

CAPITOLUL VI

Vanessa şi-a terminat prestaţia la sfârşitul dimineţii şi se întorcea spre cabina ei ca să se demachieze. La capătul culoarului a şovăit. O siluetă familiară o aştepta în faţa uşii. Parker... Oftând, a înaintat spre el.

Buzele ei strânse formau o linie dură.

— Unde ai fost ieri seară ? a întrebat-o el printre dinţi.

— Parker, suntem divorţaţi de un an şi ceea ce fac cu zilele şi cu nopţile mele mă priveşte.

Ea a vrut să deschidă uşa dar el a strâns-o de braţ. S-a aplecat peste ea ; îi simţea răsuflarea pe faţă.

— Te-ai culcat cu el, nu-i aşa ?

Vanessa s-a desprins cu energie, scoasă din sărite. O recepţioneră cu o hârtie îndoită în mână s-a oprit la câţiva metri de ei, vag speriată.

— Vrei să chem pe cineva, Vanessa ?

Parker s-a îndreptat și s-a tras de gulerul cămășii. Era evident că făcea eforturi să se calmeze. Vanessa i-a mulțumit tinerei cu un surâs.

— Mulțumesc, Karen... Mă descurc. Nu-i nimic.

Karen i-a întins mesajul.

— Domnul DeAngelo a telefonat în timp ce erai pe post.

Vanessa a parcurs hârtia și și-a reținut un oftat de dezamăgire. Dificultăți de ordin administrativ apăruseră în noul restaurant din Portland și Nick va lipsi până vineri.

— Mulțumesc, i-a spus ea lui Karen, care a plecat imediat.

— Luăm masa împreună ? i-a propus Parker.

— Glumești ?

O dată ce și-a recăpătat sângele rece, Parker și-a etalat gama obișnuită de farmec.

— Ascultă... Oricum, dacă refuzi, mă țin după tine până acasă. E mai bine să mergem la restaurant. E un loc public, neutru.

Parker era cu adevărat ultima persoană a cărui companie o dorea în acel moment însă, încă o dată, a acceptat să-l urmeze. Nu putea să scape de el la nesfârșit.

O ploaie fină cădea când au ieșit pentru a lua mașina Vanessei. Parker venise cu taxiul — o dovadă, dacă mai era necesar, de încrederea lui extremă în puterea sa de convingere.

Ea și-a pus centura de siguranță și s-a întors spre Parker.

— Bun... Presupun că ai să-mi spui despre Nick numai orori ? Pentru asta ai venit, nu ?

Expresia lui de falsă tristețe a făcut-o să se zbârlească. Măcar să fi avut curajul opiniei.

— Nu pot să te las să intri în relații cu DeAngelo fără să te avertizez. Mă simțeam responsabil, după...

— Să mă avertizezi despre ce, Parker ?

— Mă deranjează să-ți spun, Vanessa, dar... DeAngelo nu este cu adevărat bărbatul care îți trebuie. Te plângeai de mine... El e mai rău de o sută de ori.

Instinctiv, i-a venit să-l arunce afară din mașină, înainte de a strica totul cu pretinsele lui dezvăluiri. Până la ce punct putea să aibă, de altfel, încredere în el ?... În știa pe Parker în stare să răstălmăcească adevărul, să-l mutileze până la a-l face de nerecunoscut, dacă simțea nevoia.

— Unde vrei să iei masa ? l-a întrebat ea.

I-a indicat un loc unde se făceau niște fripturi excelente la grătar, la câteva străzi distanță de acolo.

S-au așezat într-un separeu cu banchete de piele roșie, au comandat fiecare un antricot, o salată și o bere.

— Ca în timpurile bune de odinioară, nu ? a remarcat Parker.

— Oprește-te, vrei ? Acele timpuri nu erau chiar atât de bune... Memoria cred că îți face feste.

— Avem totuși amintiri plăcute.

Vanessa s-a gândit la primele luni ale căsătoriei lor, când îl iubea sau credea c. îl iubește pe Parker, când el știa încă să o facă să râdă... și să plângă.

Odată cu trecerea timpului, înțelesese că această fericire nu fusese decât o himeră.

— Nu mai insista, i-a spus ea.

Mâna îi tremura ușor ținând paharul. El a observat.

— Ești destul de nervoasă... DeAngelo te aduce în starea asta ?

El a avut un mic surâs și a început să mănânce. Friptura Vanessei se răcea treptat în farfurie.

— Nu lași impresia că ești nebună după el.

Ea nu avea nici forța să mintă.

— Dar sunt.

— De ce ?

El n-a mai privit-o, însă degetele ei s-au strâns pe cuțit.

Ea a ridicat din umeri, forțându-se să fie indiferentă, deși i se punea un nod în gât. Subit, n-a mai avut chef să asculte ce se pregătea Parker să-i dezvăluie. Era nedrept. Nick nu era nici măcar acolo pentru a se putea apăra.

— N-ar fi trebuit totuși să vin... a zis ea, ridicându-se.

El a reținut-o și a făcut-o să se așeze din nou.

— Trebuie să mă asculți, Vanessa.

— Atunci încetează să mai umbli cu ocolișuri. Spune-mi ce mori de poftă să-mi spui și să terminăm.

— Cum vrei... Se răzbună pe mine prin tine pentru ceva care s-a întâmplat între noi acum doi ani.

— Ce ?

Și-a terminat dumicatul, a pus jos tacâmurile și a băut o înghițitură de bere.

— Nu ți-a vorbit despre soția lui... în sfârșit, de fosta lui nevastă, Jenna ?

— Ba da.

— Și... ți-a dat vreo explicație pentru divorț ?

Sfâșiată între nevoia de a pleca și aceea de a cunoaște ultimul cuvânt al istoriei, Vanessa își frângea mâinile nervoasă.

— După el, era de o neîncredere bolnăvicioasă și nu vroia copii.

Parker a clătinat din cap ca și când ar fi fost mirat că e posibilă o asemenea ipocrizie... Și apoi, fără nici o introducere, și-a dat drumul la venin.

— Am avut o aventură cu ea, Vanessa. DeAngelo ne-a surprins împreună și, de atunci, caută să mi-o plătească cu vârf și îndesat.

Era mai groaznic decât își putea ea imagina. A păstrat tăcere o clipă, detestând privirea de compătimire a lui Parker care, culmea ironiei, a încercat să o consoleze bătând-o ușor pe mână.

— Spune-mi că nu e adevărat, Parker.

Ochii ei străluceau de lacrimi îndurerate.

— Mi-ar face plăcere să pot spune acest lucru, draga mea, însă din păcate...

De această dată, el n-a mai reținut-o când ea s-a năpustit spre ușă. Ploaia cădea acum în aversă, însă ei nu i-a păsat în timp ce a ajuns la mașină.

Cu mâinile încrucișate pe volan, și-a apăsat fruntea de ele și a așteptat ca disperarea care o chinuia să se potolească. Tocmai se îndrepta încet, când s-a deschis portiera. Șiroind de ploaie, Parker s-a lăsat să cadă pe scaun.

— Nu trebuie să rămâi singură în aceste momente.

Dacă nu i-ar fi cunoscut atât de bine talentul de actor, ar fi căzut fără îndoială în plasa solicitudinii lui.

— Ieși, i-a spus ea.

— Înțeleg ce încerci, Vanessa. Dar sunt aici. Te voi ajuta să uiți. Noi doi, noi...

Noi doi !... Îi făcea oroare.

— Pleacă !

Cu toată lipsa de tact, a avut cel puțin bunul simț să nu insiste. A coborât fără să mai scoată un cuvânt, trântind portiera.

Nici măcar nu știa pe unde merge, conducând ca un automat prin circulația încă fluentă a începutului de după-amiază.

Rodney o văzuse cu siguranță că a venit și a presimțit o catastrofă căci nu trecură nici cinci minute de la sosirea ei că a și apărut.

— Dar ce s-a întâmplat, Vanessa ? a întrebat-o el luând-o de umeri. Ai o mutră de înmormântare. A murit cineva ?

—Da. Eu.

— Ce tot îndrugi ?

— Viaţa mea s-a oprit acum douăzeci de minute, într-un loc de pe Ocean Avenue.

Fără să insiste, a îndemnat-o să se aşeze şi a dispărut în bucătărie. A revenit după câteva minute cu o ceaşcă de cafea în mână şi cu o cutie de şerveţele Kleenex în cealaltă.

— Uite, şterge-te la ochi, suflă-ţi nasul şi bea asta.

Ea s-a executat.

— Mmmm... e tare, s-a strâmbat ea. I-ai pus alcool ?

— O picătură de coniac. Ai chef să vorbeşti ?

Ea a strâns ceaşca cu degetele încălzindu-se puţin.

— Nu pot... Nu încă.

La uşă a răsunat o bătaie uşoară, apoi aceasta s-a întredeschis. Gina a băgat capul şi cu un gest, Rodney a invitat-o să intre. Ea a remarcat că Vanessa era cu spatele încovoiat şi că mâinile ei sfâşiau convulsiv batista de hârtie.

— Cred că o să revin mai târziu, a zis ea uşor.

Rodney a schimbat o privire cu ea.

— Are desigur legătură cu Nick, i-a zis Rodney.

Hohotele de plâns înteţite ale Vanessei îi confirmară ipoteza.

Ea a dispărut discret şi Rodney s-a aşezat în faţa verişoarei lui.

— Ei, ce-ar fi să-mi povesteşti despre moartea Vanessei Lawrence într-un loc din Ocean Avenue ?

Ea a clătinat din cap, a luat o înghiţitură de cafea.

— Nu, Rod... Mai târziu.

— În regulă. Însă ar trebui să te duci să te schimbi. Eşti udă. Ar fi păcat să ne faci şi o pneumonie pe deasupra.

Ea a încuviinţat cu un semn din cap şi apoi s-a îndreptat spre scări. Duşul cald i-a făcut bine. Încălzită, s-a înfolofit într-un capot gros şi moale şi s-a lăsat pe burtă în pat.

— Îl iubeşti într-atât, da ?

Rodney a venit şi s-a instalat pe marginea patului şi a pus o altă ceaşcă aburindă pe noptieră. Ea s-a întors şi şi-a potrivit perna în spate.

— E ridicol... Îl cunosc de atât de puţin timp.

Şi totuşi în atât de puţin timp, ştiuse să creeze universului ei o dimensiune fabuloasă.

— E caraghios, dar... degetul meu mic îmi spune că Parker nu este străin de această amărăciune.

El a ridicat spre ea o sprânceană în semn de întrebare. Ea a ridicat din umeri.

— Nick se folosește de mine, Rod.

— A, da ? Și s-ar putea ști cum ?

— Parker a avut o aventură cu Jenna, soția lui Nick și Nick i-a surprins împreună.

Un hohot de plâns i-a zguduit umerii.

— Și tu l-ai crezut ? L-ai crezut pe Parker, cel mai frumos mincinos și cel mai rău ipocrit care există, fără să-ți pui nici o întrebare ?

— De data asta, sunt sigură că n-a mințit, Rod. Nu pot să explic, însă istoria asta e adevărată.

— Și nici nu vrei măcar, nici nu te gândești să-i acorzi lui Nick șansa de a-ți relata propria versiune a faptelor ?

— S-a folosit de mine, îți spun !... Te rog, Rod, lasă-mă acum... Nu sunt în stare să discut.

Cu regret, Rodney și-a luat rămas bun.

— Dacă ai nevoie de ceva, sunt la mine, i-a zis el simplu înainte de a se retrage.

Vanessa a băut cafeaua caldă, cu gust puternic de alcool, apoi și-a luat perna în

brațe și s-a cufundat imediat într-un somn agitat.

Întunericul năpădea în cameră când s-a trezit. A simțit apăsarea unei priviri insistente. S-a întors lent. Nick ședea pe un scaun, aplecat asupra ei.

— Ce faci aici ? i-a zis ea cu vioiciune.

Pe punctul de a fugi, mâinile lui au reținut-o de încheieturi.

— Pleacă de-aici, Nick ! Nu vreau să te mai văd !

În ciuda semiobscurității, a putut să-i vadă expresia îndurerată. Cu calm, el a împins-o în pat și i-a vorbit cu o voce gravă.

— Sunt aici pentru că m-a chemat Gina. Mi-a spus că erai într-un hal fără de hal. Când am sosit, Rodney mi-a explicat ceea ce știa.

— E adevărat, nu ? E adevărat ce a zis Parker...

Ea a deschis ochii foarte mari, refuzând să-i închidă de teamă să nu dea drumul la o lacrimă inoportună. Nick i-a eliberat mâinile.

— În parte, da. M-am întors într-o după-amiază acasă și i-am găsit pe Jenna și pe Lawrence împreună.

Ultima speranţă a Vanessei, pe care deja o nutrea, s-a risipit.

— Şi, firește, ai jurat să te răzbuni.

— Nici măcar. I-am tras pur şi simplu un pumn în falcă şi am plecat. Presupun că a uitat, în versiunea lui, de acest detaliu ?

— M-ai minţit, Nick ! l-a acuzat ea. Te foloseşti de mine împotriva lui Parker.

— Dragostea mea pentru Jenna slăbise deja considerabil ca să... Într-un sens...

A ezitat, ca şi cum această mărturisire i se părea ruşinoasă.

— ...era mai bine aşa. Asta a grăbit despărţirea noastră, care ameninţa de mult să se întâmple.

— Şi ăsta a fost singurul efect asupra ta când i-ai văzut împreună ?

— Ţi-o repet, Vanessa. Am îndepărtat imediat mânia ce o aveam împotriva lui Parker Lawrence. Dacă îţi răscoleşti bine memoria, poate îţi aminteşti că a venit acasă într-o seară, într-o stare deplorabilă.

Vanessa s-a înfiorat. Ochii i-au devenit ficşi. Vai, da... Îşi amintea perfect. Era poate la şase luni după căsătoria lor. După cum spunea el, fusese agresat de trei bărbaţi într-un parcaj subteran. Totuşi, cu toată insistenţa ei, el a refuzat să reclame

şi orice aluzie în faţa prietenilor îl punea într-o încurcătură evidentă.

— Doamne !..., a exclamat ea.

Nick şi-a apropiat mâna de chipul ei. Ea l-a respins. Oftând, el s-a ridicat şi s-a apropiat de fereastră.

— E mai bine poate să nu ne mai vedem, un timp.

Furioasă, Vanessa a lovit cu pumnul în pat. Dacă trebuie ca cineva să rupă relaţia lor, aceasta era ea şi nu el ! N-avea s-o mai frustreze şi de această hotărâre !

— Un minut, Nick ! Nu...

N-a lăsat-o să termine. Privirea i s-a întunecat.

— Ascultă-mă bine, Vanessa. Pentru mine s-a terminat vremea disputelor. Crede-mă, nu am intenţia să mă mai ataşez încă o dată de o femeie care refuză să aibă încredere în mine ! Ajunge o dată !

Şi a ieşit trântind uşa. Iar Vanessa a rămas singură cu suferinţa ei şi cu inima mai grea decât o piatră.

Săptămâna s-a scurs trist, cu regularitatea unui metronom. Se spăla, se ocupa de Sori, pleca la lucru, se întorcea acasă, petrecea o după-amiază mohorâtă ascultând muzică — de preferinţă melancolică, în acord cu dispoziţia ei — mânca ceva frugal şi se culca.

Vineri, a făcut totuși un efort pentru a-și izgoni preocupările sentimentale pe un plan secundar. Cariera ei depindea de întrevederea de la WTBE.

Îmbrăcată cu un compleu superb de culoare purpurie, s-a prezentat la studiourile acelei rețele de televiziune.

A fost primită de directoarea de programe care, după o discuție, a părut satisfăcută, a informat-o că emisiunea nu va începe înainte de luna ianuarie, însă că răspunsul îl va primi înainte de Sărbătoarea Recunoștinței. Dacă candidatura ei va fi reținută, va trebui să părăsească Midas Network către mijlocul lui decembrie.

Vanessa a asigurat-o că acest lucru este posibil, i-a mulțumit că a primit-o și a părăsit studioul. Intuiția îi spunea că va primi postul. Dar dacă s-a felicitat pentru asta, totuși îi lipsea entuziasmul. De la cearta cu Nick, viața își pierduse savoarea.

Janet Harmon o aștepta la Patru Sezoane, un restaurant vegetarian care îi plăcea în mod deosebit. A insistat s-o invite pe Vanessa acolo, dar ea s-a lăsat rugată, deoarece se temea de întrebările prietenei ei.

— Și ? Cum a fost ? a întrebat-o ea pe Vanessa, îndată ce s-au așezat.

— Bine. Să fiu sinceră, nu cred că mai stau mult la Midas.

— Paul o să fie profund mâhnit... Dar, pe de altă parte, va fi mulțumit pentru tine.

Janet a ales salată de vinete, în timp ce Vanessa ezita între tartă cu hribi și ghebe cu sos de mentă. S-a decis în cele din urmă pentru a doua și a completat cu două boluri de cidru.

Vanessa a ascultat distrată pălăvrăgeala Janetei, care aborda toate subiectele, cu excepția celui care îi era foarte drag, firește. A fost în fond la fel de exasperant ca un adevărat interogatoriu.

— Janet... Ce-ar fi să-mi pui întrebarea care îți stă pe buze ?

Janet a lăsat jos furculița și a încuviințat cu o ridicare a capului.

— Dacă vrei... Aproape că n-am o întrebare adevărată să-ți pun. Paul este cel mai bun prieten al lui Nick, nu uita. Așa că sunt la curent cu tot ce s-a întâmplat.

— Versiunea lui Nick trebuie să fie interesantă, a remarcat Vanessa.

— De ce nu te duci să-l întrebi tu însăți ?

Tonul Janetei era aproape agresiv. Vanessa s-a ofensat.

— Și tu ești împotriva mea ?

— Evident ! Nick e un bărbat formidabil. Nu ţi se putea întâmpla ceva mai bun... Şi strici totul fără măcar să-i dai o şansă de a se apăra. L-ai condamnat pe simple prezumţii.

Deşi delicioase, ghebele treceau cu noduri prin gâtul Vanessei.

— Este adevărat, a recunoscut ea. Eram gata s-o rup cu el. Mi-a luat-o înainte.

— Este într-o stare lamentabilă... E nebun. Paul nu l-a mai văzut vreodată cu moralul atât de scăzut.

Deci Nick suferea tot atât de mult ca şi ea. Slabă consolare.

— O să-şi revină, a răspuns ea cu un aer ţanţoş.

— Sincer, asta mă depăşeşte... Deşi te-ai îndrăgostit din prima seară...

Vanessa a trebuit să protesteze, însă Janet nu i-a dat ocazia.

— Nu sunt oarbă, Vanessa. Bine ! Nici măcar n-o să încerci să-l vezi ?

Janet a clătinat din cap.

— Sigur că nu. S-a servit de mine pentru a se răzbuna pe Parker. E odios.

— Nu-l cunosc pe Nick atât de bine ca Paul, dar sunt sigură că nu e în stare de un asemenea calcul. E cu mult prea deschis pentru asta.

— Janet, dacă nu te superi, prefer să vorbim de altceva.

Conversaţia dintre cele două femei s-a încheiat repede şi s-au despărţit fără măcar să guste tartele şi şarlota propuse de chelneriţă.

Vanessa urca aleea ce ducea spre casă când Nick a ajuns-o din urmă. O aşteptase probabil în maşină până s-a întors. A vrut să grăbească pasul pentru a scăpa, însă el i-a barat drumul.

— Bună, Vanessa, ai putea cel puţin să mă asculţi, nu ? De acord, recunosc că n-am avut dreptate... Ar fi trebuit să-ţi spun imediat adevărul, despre Parker şi Jenna.

— Şi chiar aşa, de ce n-ai făcut-o ?

— Pentru că... Pe moment, nu mi s-a părut important. E o poveste veche, în ceea ce mă priveşte.

Vanessa şi-a plecat ochii şi şi-a muşcat buza.

— Nu vrei să ai relaţii cu o femeie care nu are încredere în tine, nu, Nick ?

— Şi tu te păzeşti întotdeauna, asta e ?

— După ce ai fost căsătorită cu un bărbat ca Parker, ai motive bune pentru aşa ceva.

— Uite... Vorbeşti de lup...

Un taxi tocmai se oprea lângă trotuar, şi din el a coborât Parker, flancat de un bărbat în costum maro. A avut o uşoară ezitare când l-a văzut pe Nick, apoi s-a îndreptat cu un pas ferm spre tânăra femeie.

— Vanessa, a zis el ignorându-l dinadins pe Nick, ţi-l prezint pe Harold Baker. Harold a consimţit să-ţi dea o a doua şansă.

Ea i-a strâns distrată mâna pe care Harold i-a întins-o şi l-a studiat pe Parker cu suspiciune.

— O a doua şansă pentru ce, Parker ?

— Pentru a-mi promova cartea, bineînţeles.

Ea s-a crispat, fiind pentru a suta oară pe punctul de a-i trimite la dracu' pe Parker şi cartea lui, însă o idee machiavelică i-a venit în minte. L-a măsurat pe Nick cu o privire lungă, pătrunzătoare înainte de a se întoarce spre cei doi bărbaţi.

— Intraţi, vă rog. Putem discuta în salon despre această propunere interesantă.

Deşi nu l-a invitat, Nick li s-a alăturat. Spre deosebire de ceilalţi, el a rămas în picioare, cu braţele încrucişate, sprijinit de masă. Spectator atent pentru beneficiul căruia Vanessa s-a pretat să joace acest rol care îi repugna.

Harold, pe care un tic nervos îl făcea să clipească din ochi la fiecare zece secunde, a explicat, degustându-şi whisky-ul, că dorea ca Vanessa să fie lângă fostul ei soţ într-o emisiune de televiziune. Care emisiune, difuzată la o oră de vârf, se bucura de o mare popularitate pe toată Coasta de Est. El avea nevoie de ea, a continuat el, pentru a-şi comenta reacţiile la lectura pasajelor care o priveau în „pasionanta biografie a aruncătorului nostru naţional".

— Şi apoi, firește...

Atunci a aruncat o privire stingherită spre Nick, a cărui prezenţă tăcută începea să fie apăsătoare pentru această reuniune cordială.

— ...am vrea să vă vedem abordând...

Şi-a dres glasul şi a mai clipit din ochi o dată.

— ...împăcarea cu soţul dumneavoastră.

Ea a surâs veselă şi cu glasul unei femei îndrăgostite, i-a ciufulit părul lui Parker, care şedea lângă ea.

— Povestea noastră e atât de romantică... a oftat ea.

Nu avea nevoie deloc să întâlnească privirea lui Nick pentru a-i simţi mânia. N-a făcut decât să-şi etaleze şi mai mult şarmul.

Parker era în întregime zăpăcit. Prea înfocat de mândrie pentru a ghici manevra Vanessei, s-a umflat în pene ca un cocoș și a ridicat din umeri, prefăcându-se modest.

— E ceea ce se numește dragoste nebună... a zis el. Cea care renaște din propria cenușă. Ca...

Efectul se ratase. Nu mai găsea cuvântul.

Nick surâdea acum, singurul care înțelegea micul joc al Vanessei.

— Pasărea Phoenix, dragul meu..., i-a spus ea, numai zahăr și miere, fără să-l piardă din ochi pe Nick.

CAPITOLUL VII

— Este vineri seara, a repetat Nick cu încăpățânare. Și aveam întâlnire. Ai uitat?

Cu umărul sprijinit de zidul bucătăriei, cu brațele încrucișate, o sfida să-l contrazică. Vanessa a oftat și s-a apropiat de fereastră pentru a o închide. Noaptea aproape căzuse și umezeala se infiltra în casă. Tremurând, a luat un pulover abandonat pe balustrada scării și și l-a pus peste bluză.

— Nu putem continua ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Nick.

— Tot nu ai încredere în mine ?

A șters masa cu buretele, mai mult ca să-și ocupe mâinile cu ceva, decât dintr-o necesitate reală.

— N-aș avea pretenție la mai mult, dar... semeni atât cu Parker, încât...

— N-am venit aici să-ți ascult insultele, Vanessa.

— E totuși adevărat, Nick.

A scos calmă o cutie de supă din dulap.

— Și nu aveți în comun numai mușchii. Mai e și reputația voastră de băutori și de afemeiați. N-o să negi.

A deschis cutia, a vărsat pasta densă într-o oală, i-a adăugat apă și mirodenii.

— Cine ți-a spus asta ? a întrebat-o el, Parker ?

— Nu mai știu. E, oricum, un zvon care circulă. Și nu e fum fără foc.

A învârtit lingura de lemn în oală, apoi a ridicat capul spre el.

— E curios, oricum... Jenna nu avea încredere în tine și chiar ea te înșela.

El a ridicat din umeri.

— Poate pentru că se simțea vinovată, vedea răul peste tot.

Supa a început să fiarbă. A luat-o de pe foc.

— Vrei ?

— O să iau puțin... N-ai nimic altceva ?

Ea a clătinat din cap.

— Nu.

În timp ce ea turna supa în boluri, el a ridicat receptorul, a sunat la restaurantul lui și a cerut să i se aducă două porții de tocană cu fructe de mare.

— Cum a fost întrevederea ? a întrebat-o el revenind și așezându-se la masă.

— Am speranțe mari... Cred că mă vor angaja. Evident, dacă mă vor vedea în emisiunea lui Parker, riscă să se răzgândească.

Nick a înghițit o lingură de supă.

— Ai de gând să te duci ?

— Da. Și pot să te asigur că după asta, Parker n-ar mai trebui să mă deranjeze.

— Și noi, Vanessa ?... Ce se alege de noi, în toate astea ?

Burta i s-a strâns dureros. Și-a abătut privirea, incapabilă să răspundă.

Și-a pus mâna pe a ei cu delicatețe.

— Nu te îngrijora... Nu am intenția să te supăr cu întrebările mele... O să stau puțin în umbră, câtva timp.

Frigul s-a abătut asupra inimii Vanessei.

— Nu, nu pleca ! a zis ea spontan.

A surâs cu stângăcie.

— O să mă îmbolnăvesc dacă mănânc două tocane singură.

El a ridicat capul, puțin trist. Între ei se deschisese o prăpastie și Vanessa se îndoia că vor putea s-o depășească într-o zi.

— Cum ai devenit prezentatoare ? a întrebat-o el pentru a rupe tăcerea.

— Urmam cursuri de jurnalistică atunci când l-am întâlnit pe Parker. A insistat

să le abandonez când ne-am căsătorit... Pe moment, nu am văzut nici un inconvenient... Dar când şi-a reluat călătoriile, inactivitatea a început să mă apese şi am vrut să lucrez. O cunoscusem pe Janet printr-o prietenă comună şi când Paul a fost numit director la Midas, ea s-a gândit la mine. Şi el m-a chemat...

— Ceea ce faci e destul de departe de jurnalism.

Ei i-a sărit imediat mustarul.

— Nu crezi cumva că mi-ar fi oferit actualităţile de la ora opt pe tavă de argint, fără să fiu cunoscută ? A trebuit să mă mulţumesc cu asta pentru a debuta... Cel puţin, am pus piciorul undeva.

Soneria de la intrare a sunat ca un gong pe un ring de box. Nick s-a ridicat pentru a se duce să răspundă. Vanessa a auzit un schimb de cuvinte, apoi el s-a întors cu o cutie mare de carton pe care a pus-o pe masă împreună cu o sticlă de vin alb.

A căutat prin dulap şi sertare, a găsit farfuriile, două pahare cu picior şi un platou rotund pe care a vărsat tocana caldă încă.

— Casa asta este imaginea vieţii tale, a zis el laconic, aşezându-se. Mult prea goală.

Fără să spună un cuvânt, ea a luat o stridie cu vârful furculiţei. El a destupat sticla de vin alb de Chablis şi a servit-o.

— Şi ? Nici măcar nu încerci să te aperi?

— Nu. Dacă te-ai hotărât să fii dezagreabil, e dreptul tău. Al meu e să nu-ţi răspund la provocare.

El a ridicat paharul în lumină, l-a privit gânditor şi apoi a băut o înghiţitură.

— Cel puţin nu negi că există lacune în existenţa ta. E deja un progres.

— Când mă gândesc că o mulţime de oameni petrec ani de zile pe canapelele psihanaliştilor, când ar fi suficient să se adreseze marelui Nick DeAngelo pentru o analiză gratuită !

Din nou tăcere.

— Nu ar merge, nu ? a oftat el. Ea a pus tacâmurile şi şi-a încrucişat degetele deasupra farfuriei.

— Nu cred..., a zis ea cu voce joasă.

El s-a ridicat greoi, şi-a luat bluzonul din cuier şi l-a pus pe el.

— N-o să mă crezi, poate, încă o dată... însă te iubesc, Vanessa. Dacă îţi vei da seama vreodată că... că însemn ceva pentru tine, ştii unde mă găseşti... Plec la Portland mâine seară. Îţi las numărul, în caz că...

A pus o carte de vizită pe masă şi a ieşit închizând fără zgomot uşa după el.

Vanessa a rămas mult timp abătută, cu bărbia sprijinită în mâini. S-a ridicat în sfârşit, i-a propus tocana lui Sori, care a fost fără îndoială singura s-o aprecieze, în seara aceea, şi s-a urcat în camera ei.

Noaptea a fost lungă şi penibilă. Abia se iveau zorile, că i-a şi telefonat lui Nick.

A răspuns aproape imediat ca şi cum nici el nu reuşise să-şi găsească somnul.

— Cum poţi pretinde că mă iubeşti şi să mă abandonezi aşa ? l-a acuzat ea fără preambul.

— Aş putea să ştiu cine e la telefon ?

Ea şi-a imaginat privirea lui ironică.

— Hai, Nick, te rog. E şi aşa destul de greu, fără să mai contribui şi tu.

— Dacă asta te poate consola, află că nici mie nu mi-e uşor.

— Asta nu mă consolează deloc.

— Păcat... Bun... Cum tu ai dat telefon, mingea e la tine. Te ascult.

Ea şi-a trecut mâna prin părul încâlcit, a inspirat prelung.

— Te iubesc, a murmurat ea în sfârşit.

— Eşti sigură, de data asta ?

— Ceea ce vreau să spun, e că... am nevoie de timp.

— Perfect. Ne dăm întâlnire peste treizeci de ani ?

— Nick ! Nu glumesc.

— Crede-mă, nici eu nu am chef de glume. Refuz jumătăţile de măsură, Vanessa. Dacă o să existe ceva între noi, atunci trebuie să fie ceva reciproc. Sunt gata să mă angajez total, însă sper că şi tu vei face la fel. Dacă nu, nu merită osteneala.

— Înţeleg... a murmurat ea.

— Când vei fi dispusă să-ţi asumi riscul — dacă asta se va întâmpla într-o zi — anunţă-mă. Dacă mai sunt liber, vom vedea ce iese.

— Ştii că ai tupeu !

— Am depăşit vârsta când mă jucam de-a v-aţi-ascunselea, Vanessa. Vreau o soţie şi copii... şi nu voi aştepta până la şaizeci de ani pentru a întemeia o familie.

— Asta e şantaj !

— Deloc. Îţi prezint faptele aşa cum sunt. Dacă te rănesc, sunt dezolat.

— Şi eu, Nick.

Ea a închis, mai mult ofensată decât furioasă, însă, de această dată, hotărâtă să nu se lase cuprinsă de deprimarea a cărei umbră stătea să apară. În definitiv, trăise bine-mersi fără Nick douăzeci şi şase de ani... Îi era suficient să-şi reia existenţa din

momentul acelei seri faimoase când o invitaseră Paul și Janet.

Numai dacă s-ar putea șterge amintirile incomode cu un burete umed, ca de pe o tablă neagră...

La sfârșitul dimineții, își revenise suficient pentru a-i telefona lui Paul și a-i cere câteva zile de concediu pentru un „motiv personal".

— Sper că nu e vreo problemă cu bunicii ?

— Aa, nu. Sunt foarte bine. Nu, e... altceva, Paul.

El n-a mai insistat.

— De acord. Ia-ți cât timp ai nevoie.

Tocmai terminase de încărcat valiza, când Rodney a venit să-i facă o vizită.

— Am văzut mașina lui Nick, ieri seara... i-a spus el, aruncând o privire valizei pe care ea o coborâse. Plecați în voiaj amândoi ?

— E o greșeală în privința persoanei. Cu Parker plec... Și la New York.

Deși nu a avut inima să râdă, mutra uluită a lui Rodney a amuzat-o.

— Ai înnebunit ?

— Mă hărțuiește ca să spun lumii întregi ce cred despre cartea lui. Și este exact ce voi face.

A analizat-o o clipă, cu ochii mari și gura deschisă, apoi a izbucnit în râs.

— O să te distrugă !

— În fața miilor de telespectatori ?... Nu-l sfătuiesc.

Ea a ridicat perdeaua și s-a aplecat pe fereastră.

— Uite, tocmai a venit.

A lăsat-o pe Sori în grija lui Rodney, l-a asigurat discret că totul va merge bine, i-a dat numărul de telefon unde vor fi cazați la New York și apoi l-a urmat pe Parker la taxi.

Neacordând decât o atenție distrată eforturilor lui de a o înveseli, a sfârșit prin a-l plictisi și a avut tihnă în timpul călătoriei până la New York.

La aeroport îi aștepta o limuzină gri metalizată și Vanessa s-a cufundat cu voluptate pe bancheta de piele, decisă să profite la maximum de luxul care îi era pus la dispoziție.

Amurgul abia se lăsase când a ajuns la hotel. De câteva ori, a trebuit să descurajeze avansurile lui Parker.

— Parker, îți amintesc că ne aflăm într-o călătorie de afaceri. Așa că, fără familiarisme, te rog.

După atitudinea pe care a avut-o față de el, această bruftuluială l-a descurajat pe Parker.

— Dar dacă trebuie să ne împăcăm... a început el.

— Nu s-a pus niciodată problema, o știi prea bine.

— Atunci, de ce ai venit ?

Vanessa a oftat, îndoindu-se de temeinicia hotărârii sale.

— Pentru emisiune și nimic altceva.

El a înțeles. Cel puțin pentru moment.

Apartamentul rezervat pentru ei dădea direct spre Central Park. Prima grijă a Vanessei a fost să se asigure că erau două camere. S-a încuiat în una din ele și și-a atârnat în dulap cele câteva piese de îmbrăcăminte pe care le adusese.

După o jumătate de oră se întâlnea cu Parker în hol. El i-a făcut complimente pentru alegerea taiorului gri din care se vedea o bluză roșie carmin și a dus-o să ia cina la un restaurant vestit din Manhattan. Singurul lucru pe care-l regreta Vanessa era că Nick nu se afla în seara aceea lângă ea, în locul lui Parker.

— Lași impresia că ești supărată, Vanessa, a remarcat acesta din urmă. Te sâcâie ceva ?

Un chelner tânăr a deschis o sticlă de șampanie și le-a umplut cupele. Ea a așteptat ca acesta să se îndepărteze, pentru a-și face curaj să-și mărturisească intențiile vinovate. Ideea care îi apăruse atât de judicioasă își pierduse, după unele reflecții, atracția.

— Am venit cu intenția de a te umili, Parker. Vroiam să explic direct pe post că această carte a ta e o urzeală de minciuni.

Ea se aștepta ca el să se înfurie și a fost surprinsă să-l vadă râzând.

— Naivitatea ta nu va înceta să mă uimească, i-a spus el. Crezi că nu ghicisem ?

I-a întins cupa și a ciocnit cu ea.

— Suntem prieteni ?

Vanessa și-a înmuiat buzele în lichidul auriu fără să-l scape din ochi pe Parker. Ce joc făcea ? Nu era atât de naivă pe cât îi plăcea lui să creadă. Parker nu avea nici un interes să fie prietenul ei.

— De ce mă privești astfel ?

Ea a surâs și s-a străduit să-i risipească bănuielile.

— Fără nici un scop...

S-a concentrat asupra meniului, acordându-și mai mult timp decât era nevoie pentru a alege un filé cu piper verde.

— Îl mai vezi pe DeAngelo ?

Încercarea lui de a părea detașat a eșuat. Nu putea nici măcar să-i pronunțe numele lui Nick fără ostilitate.

— Da și nu.

Fugitiv s-a gândit să iasă în stradă, să cheme un taxi pentru aeroport și să se ducă să-l surprindă pe Nick la Portland.

— Vai, Vanessa, cât poți fi de enervantă ! Nu te-ai schimbat deloc ! Ce înseamnă asta, da și nu ?

— Încercăm să găsim un teren de înțelegere.

Parker s-a strâmbat.

— Scuză-mă, însă nu găsesc expresia romantică. Și apoi... nu te deranjează să se folosească de tine ?

Vanessa a terminat cel de-al doilea pahar de șampanie. Nu înghițise nimic de la cele două felii de pâine prăjită de dimineață și, cu ajutorul alcoolului, a cuprins-o un vârtej ușor.

— Nu sunt sigură că e vorba de așa ceva.

S-a jucat cu piciorul paharului gol, și-a trecut unghiile pe marginea lui...

— Se jura pe toți sfinții că nu-ți seamănă, și tind să-l cred.

Pe bună dreptate, Parker nu a părut în mod deosebit flatat de această reflecție.

— Sunt chiar atât de detestabil ?

— Să spunem că nu mai am chef să-mi petrec viața cu tine.

Fraza a fost punctată de un sughiț ușor pe care l-a înăbușit cu dosul mâinii.

— Ești beată !

— Deloc, a protestat ea.

În acel moment, lumina unui flash le-a atras atenția. Un reporter îl recunoscuse pe copilul îndrăgit al entuziaștilor base-ballului. Această intruziune l-a contrariat pe Parker, care a lăsat impresia că vrea să se ridice.

— Lăsați-mă în pace !

Reporterul a mai făcut o fotografie și a întins-o tiptil. A venit directorul, personal, pentru a le cere scuze și le-a adus o sticlă de vin ales la masă.

Cina a fost fără îndoială în acord cu imaginea restaurantului : rafinată și de bun gust. Însă Vanessa se afla la sute de kilometri depărtare, lângă Nick, la Portland... și nu era ea, ci o palidă dublură a ei care participa prin monosilabe la conversația lui Parker care își ducea mereu furculița la gură...

Îndată ce a intrat în apartament, Vanessa s-a încuiat în camera ei. Semnalul luminos

al telefonului ei clipea în întuneric. Nerăbdătoare, a chemat operatoarea.

— Domnul DeAngelo a încercat să vă găsească la ora nouă, a răspuns telefonista. A lăsat un număr din Portland.

— Puteți să mi-l dați, vă rog ?

CAPITOLUL VIII

După câteva clipe Nick era pe fir. Degetele Vanessei s-au crispat pe aparat. Sângele îi zvâcnea în tâmple.

— Nick ?

— Vanessa ? Unde ai fost ?

Ea a pufnit prostește. Vinul Margon i se urcase la cap.

— La restaurant.

— Ai băut ?

— Puțin... De unde ai știut că sunt aici?

— Rodney mi-a dat numărul hotelului. Parker e cu tine ?

— Nu în camera mea, bineînțeles. Alături.

— Cheamă-l la telefon.

— De ce ? Nu pe mine mă vrei ?

— Dă-mi-l pe Parker, Vanessa.

În fața acestui ton imperios, Vanessa a considerat preferabil să nu mai insiste. L-a găsit pe Parker în salon răsfoind o revistă.

— Nick e la telefon, i-a zis ea. Vrea să vorbească cu tine.

N-a schițat decât o ezitare imperceptibilă apoi, surâzând, i-a atins ușor obrazul cu vârful degetului și s-a îndreptat spre camera sa pentru a ridica receptorul celuilalt telefon. Ea s-a întors în camera ei și a ascultat.

— Dacă profiți de ea, Lawrence, zicea Nick, te asigur că nu vei avea mult timp ocazia să te lauzi.

— Ăăă, ascultă, DeAngelo... Vanessa a ales. A venit de bună voie la New York cu mine și stăm în același apartament. E clar, nu? Dacă nu înțelegi, ar trebui să te întorci să vinzi pește în piață.

Vanessa a simțit imediat că se dezmeticește. Vorbea despre ea ca despre o irresponsabilă, fără să-i ceară părerea !

— Un minut, voi amândoi ! Mi se pare că discuția voastră mă privește, nu ? Poate că și eu am ceva de spus !

— Tot ce vrei, draga mea... a răspuns Parker închizând.

— Nick... Nu închide și tu !

— Sunt la aparat.

— Sper că nu l-ai crezut pe Parker ?

Tăcerea lui a jignit-o.

— Nu-i nimic adevărat, firește. Stăm, poate, în același apartament, însă eu am camera mea separată. Nici vorbă să aibă loc

ceva între Parker și mine, Nick. Îți dai seama, nu ?

— N-am nici un drept asupra ta, Vanessa. Poți să te culci cu cine vrei.

— Evident, însă... nu e ceea ce speram să spui.

Altă tăcere.

— Când te întorci ?

Ea a surâs ușurată.

— Luni dimineață. Vrei să te caut la Seattle sau la Portland ?

— La Portland. Dar trebuie să participi la înregistrarea emisiunii, nu ?

Ea și-a masat distrată fruntea, pentru a alunga migrena care-i apărea.

— Am renunțat la acest proiect. Protestele mele n-au făcut decât să sporească vânzarea cărții.

Râsul tandru al lui Nick a încălzit-o.

— Te iubesc.

— Pe luni... a suflat ea.

— Nu uita să mă previi îndată ce afli ora sosirii.

— În regulă... Nick... ?

— Da ?

— Și eu te iubesc.

L-a simțit cum surâde.

— Pe luni, Vanessa.

A făcut o baie lungă, care a reușit să împrăștie ultimii vapori de șampanie și de vin,

apoi a venit în cameră, înfășurată în halatul confortabil al hotelului. A încremenit în prag.

Parker o aștepta, instalat pe marginea patului.

— Ce cauți aici ? i-a zis ea arogantă.

— Nu te enerva așa... Am venit numai să vorbim. Nimic mai mult, nu te teme.

Neîncrezătoare cu toate acestea, s-a așezat în fotoliu lângă fereastră.

— Nu vii cu mine la emisiune luni, nu-i așa ?

— Nu. Te deranjează mult ?

— Nu prea mult... Însă e mai bine mai ales pentru tine. Ar fi poate bine să te arăți pentru a dovedi că nu ești alcoolică.

— Alcoolică ? Ce mai e și cu trăznaia asta ? a explodat ea.

— Liniștește-te, Vanessa... Îți amintești de reporterul care a făcut o fotografie, adineauri, la restaurant ?... Îl cunosc. Lucrează la National Snoop.

— Jurnalul acela oribil care...

— ...care se hrănește din scandaluri, exact. Pot să pariez că fața ta puțin prea roșie și ochii tăi strălucitori vor apărea în câteva zile pe pagina întâi. Și-mi imaginez titlul : „Respinsă, fosta soție a campionului își îneacă amărăciunea în alcool“... sau așa ceva, pe aproape.

Vanessa a simțit că se înverzește. Cariera sa nu avea desigur nevoie de asemenea publicitate. Putea să-și ia adio de la Midas Network și WTBE dacă apărea astfel în ochii Americii conformiste.

— Vino la emisiune, Vanessa. E singura modalitate să previi bârfa.

Furioasă de a fi din nou țintuită la zid, a lovit în rezemătoarea fotoliului cu podul palmei.

— Nu-ți pasă deloc de ce poate să mi se-ntâmple ! Tot ce te interesează este vânzarea blestematei tale de cărți.

Parker a ridicat din umeri.

— Fă ce vrei, dar...

— Foarte bine. Ai câștigat. Rămân.

Satisfăcut de intervenția lui, s-a ridicat și a ieșit închizând ușa. Ea s-a năpustit să învârtească cheia și a revenit să ridice telefonul.

— Recepția..., a răspuns amabil vocea funcționarei.

Tocmai când era pe punctul de a cere numărul de la Portland, Vanessa s-a răzgândit brusc. Prea puțin mândră de a se fi lăsat prinsă încă o dată în capcană de Parker, se temea că-l va contraria pe Nick.

— Scuzați-mă, a spus ea, a fost o greșeală.

Limuzina televiziunii a venit devreme să-i ia. De fapt, mai devreme decât se gândise Vanessa ; a trebuit să se pregătească mai repede şi să se mulţumească cu o ceaşcă de cafea la automatul din marele hol al hotelului.

Abia au ajuns la studiouri, că Vanessa a şi fost acaparată de machioză — care i-a reparat cât se poate de bine stricăciunile nopţii proaste — în timp ce asistentul îi explica întrebările la care se putea aştepta din partea prezentatorului.

Îndată ce a ieşit din cabină, a început înregistrarea. Împreună cu Parker, au fost introduşi amândoi pe platou şi aplaudaţi de un public compus în marea lui majoritate de femei.

Firește, Parker era în elementul său. Ea nu. Cu toată obişnuinţa ei cu camerele de televiziune şi reflectoarele, se simţea complet dezechilibrată în această situaţie şi agresată de un auditoriu total ataşat lui Parker.

Aşa că a auzit cu uşurare pe prezentator mulţumindu-le. Răspunsese cât putuse de bine curiozităţii lui şi spera, în starea de semi-amorţeală în care se găsea, să nu fi spus prea multe minciuni gogonate.

A luat un taxi până la hotel, şi-a strâns lucrurile şi a plecat imediat la aeroport.

A trebuit să aştepte timp de trei ore un zbor spre Portland cu, pe deasupra, o escală lungă la Denver. A avut timp să-i telefoneze lui Nick de la Colorado şi să-i spună că soseşte pe la ora şase în seara aceea. În faţa lipsei lui de entuziasm, Vanessa a presupus că privise emisiunea şi a văzut-o pe ea, Vanessa, la fel de crispată ca un totem indian, lăsându-l fără să protesteze pe Parker să-şi dea drumul la gură despre viaţa lor intimă înaintea camerelor — sau cel puţin interpretarea fantezistă pe care el i-o dădea.

Când a aterizat la Portland, ploaia scălda oraşul într-o atmsoferă care bătea în cenuşiu, dar îndată ce l-a văzut pe Nick, o căldură blândă, ca cea a unei raze de soare, a reconfortat-o. Deşi afişa un fel de prudenţă faţă de ea, a strâns-o în braţe şi, pe moment, Vanessa nu-i cerea mai mult.

— Ce zi îngrozitoare ! a oftat ea, cu obrazul pe gulerul umed al bluzonului lui.

— Ştiu.

Punându-i braţul în jurul umerilor, a dus-o spre locul de sosire a bagajelor.

În taxiul care-i transporta în oraş, conversaţia lor s-a menţinut dezlânată şi confuză. Un singur subiect îi preocupa : prestaţia Vanessei la emisiune. Ori, printr-un

fel de acord tăcut, amândoi evitau cu grijă să-l abordeze.

Cu fața spre geam, Vanessa privea cum îi defilau înaintea ochilor sclipirile reclamelor luminoase pe trotuarele care luceau.

— Ești supărat pe mine, nu ? l-a întrebat ea în cele din urmă.

Taxiul tocmai se oprise în fața unei clădiri victoriene cu coloane albe. Nick a plătit cursa și a așteptat ca mașina să se îndepărteze înainte de a răspunde.

— E chiar important, Vanessa ?

— Evident.

El a luat-o de cot și i-a ținut deschisă ușa cu geam a restaurantului. A intrat într-un hol cu mochetă gri închis, cu pereții roșii-stacojii, cu aplice albe în formă de cochilie de melc marin. Vanessa s-a decis să amâne discuția lor pentru mai târziu, când va fi scăpat de migrenă.

Nick a condus-o în biroul său, a invitat-o să se așeze pe o canapea de catifea în care s-a înfundat cu voluptate, și a ridicat telefonul.

— Ți-e foame ?

Ea a încuviințat cu un surâs.

— Ce vrei să mănânci ?

— Spaghete, i-a zis ea fără să ezite, aducându-și aminte de seara lor pe insula San Juan.

El a dat instrucțiuni, apoi a pus receptorul în furcă încet, înainte de a se apropia de ea.

— Credeam că nu vei participa la emisiune.

Ea a oftat, ușurată că putea în fine să se descarce.

— M-am răzgândit.

— Mi-am dat seama... E dreptul tău, bineînțeles. Nu-ți reproșez nimic. Oricum, acum ești aici. Asta contează.

Ea și-a ridicat capul, nu prea mândră de ea.

— Aveai dreptate... a oftat ea. Nu trebuia să mă fi dus. Eram cu totul ridicolă.

Nick a venit să se așeze lângă ea. Îndată ce a luat-o în brațe, ea a izbucnit în hohote de plâns. El a sărutat-o pe ploape, i-a șters cu tandrețe lacrimile, i-a atins ușor buzele. Din cauza oboselii, Vanessa s-a simțit teribil de moleșită. S-a abandonat îmbrățișării lui Nick, atentă la dorința ce creștea încet, încet în ea.

— Spaghetele sosesc din clipă în clipă, i-a murmurat el cu buzele pe tâmplă.

Ea a început să râdă și l-a apucat cu mâinile pe după ceafă.

Cu regret, a îndepărtat-o și i-a trecut cu mâna prin păr.

— Ai face mai bine să mai aştepţi cu aprecierile.

— Până când ?

— Până te duc la mine în pat... Adică la treizeci de minute după ce-ţi termini spaghetele.

Vanessa a privit în jur uluită.

— Ai un pat aici ? În biroul tău ?

Cu degetul, Nick i-a arătat o uşă de partea cealaltă a încăperii. Ea a încruntat din sprâncene.

— Aaa, ce practic este... Cel puţin e drăguţă secretara ta ?

— Ascultă, draga mea... Ştii că am o reputaţie pe care trebuie să mi-o menţin. Trebuie să fiu pregătit pentru orice eventualitate.

Oricât s-ar fi forţat Vanessa, nu putea să se înfurie cu adevărat.

— Nu-ţi bate joc de mine.

— Mărturiseşte că o cauţi cu lumânarea, nu-i aşa ?

La uşă s-a auzit o bătaie scurtă şi a apărut o masă pe rotile, împinsă de un chelner cu haină albă, imaculată, pantaloni negri şi cămaşă satinată. Nick i-a mulţumit cu un surâs şi băiatul s-a retras discret, cum apăruse.

Vanessa a ridicat intrigată o sprânceană văzându-l pe Nick servind-o cu o Coca-Cola rece într-un pahar mare de vin.

— Ţi-e frică că nu ştiu să mă comport?

— Frică ?... Sincer nu. Ce s-ar putea întâmpla ?

— Nu ştiu. Mi-aş putea pierde controlul şi să mă arunc pe tine.

— N-ar fi lucrul cel mai rău care mi s-ar putea întâmpla. Nu, dacă n-am comandat vin e pur şi simplu pentru că te doare capul.

A ridicat capacul de argint de deasupra farfuriilor şi au început amândoi să mănânce. Vanessa a trebuit să facă apel la anii de bună educaţie pentru a respecta regulile elementare de cunoaştere a uzanţelor, ca să nu înghită pastele cu prea mult zel.

Credea că masa nu se va mai termina niciodată... În cele din urmă, şi-a împins farfuria goală şi a ridicat ochii spre Nick. Privirea care au schimbat-o era încărcată de promisiuni...

El s-a ridicat, a aranjat masa într-un colţ al camerei şi a dus valiza Vanessei în camera alăturată. De mărime redusă, aceasta era sumar mobilată cu un birou de mahon lăcuit, un fotoliu... şi un pat, acoperit cu o plapumă de puf roşie.

— Baia e alături. Dacă vrei să faci un duș, găsești prosoape curate în dulap... Mă întorc imediat.

S-a reîntors în biroul lui și i-a fost recunoscătoare că înțelesese, fără să se fi exprimat, că avea nevoie de singurătate. S-a așezat pe marginea patului, netezind satinul plapumei cu podul palmei. Apoi și-a scos pantofii și s-a ghemuit să deschidă valiza.

Dușul a reușit să o destindă. Migrena i se risipise în timp ce mânca și amintirea dimineții dezastruoase părea că dispare, pentru a face loc singularei binefaceri pe care i-o procura apa caldă curgând pe trupul ei. Și-a dat apoi cu un ulei parfumat pe corp, și mâinile îi tremurau ușor gândindu-se că Nick va avea în scurt timp acest gust pe buze.

Îmbrăcată numai cu un halat de mătase neagră care-i ajungea până la mijlocul coapselor, a întredeschis ușa, brusc intimidată.

Nick o aștepta. Așezat pe pat, rezemat de perete, a înclinat ușor din cap la intrarea ei, dar nu s-a mișcat. De data asta ea trebuia să facă ultimii pași care încă îi mai despărțeau.

— Mi-a fost dor de tine, i-a spus ea.

— Și mie.

Ea a înaintat câțiva pași, ezitând. El a încurajat-o cu un surâs și, fără ezitare, ca i s-a aruncat în brațe.

— Iubește-mă, Nick.

Privirea lui arzătoare a pătruns-o până în străfunduri. Se simțea cu sufletul gol, fără apărare. Puțin îi păsa... În acel moment nu mai conta nimic altceva decât să se abandoneze bărbatului căruia îi aparținea inima ei.

Halatul i-a căzut pe mijloc, reținut încă de centura fină. El și-a pus palmele pe sânii ei cu gesturi marcate de un fel de respect. Ea a fremătat, și-a pus mâinile pe ale lui pentru a le apăsa și mai mult pe piept. Cu capul dat înapoi, l-a rugat în tăcere să o mângâie, să o sărute.

Nick nu s-a lăsat mult rugat. Gura lui urmase deja drumul mâinilor și buzele îi stârneau vârfurile sânilor. A trebuit să țipe de frustrare ca să-i dea drumul să se dezbrace.

Atrăgând-o peste el apoi, ea s-a lăsat ghidată de instinct și i-a acoperit corpul cu sărutări, exaltându-se de a găsi pe buzele ei un gust ușor de mosc. El a vrut s-o întrerupă, însă ea a refuzat, obligându-l să suporte dulcile ei torturi. Fusese victima lui

prima oară. Astăzi ţinea să devină la rândul ei călăul lui tandru şi încerca plăceri imense în gemetele pe care i le smulgea fiecare din supliciile ei rafinate.

Ea s-a ridicat în cele din urmă pe el pentru a-l atrage în ea şi şi-a lăsat coapsele să se onduleze după ale lui, lasciv... Plăcerea lor a zburat încet, încet spre sfere îndepărtate, în locuri de unde nu mai dorea să revină niciodată... până ce a recăzut pe el, cu numele lui pe buze.

CAPITOLUL IX

Vanessa s-a sculat târziu a doua zi. Noaptea lor de dragoste o epuizase. S-a întins cu voluptate şi a întins mâna spre Nick. Locul era gol. A avut o tresărire de teamă, dar s-a liniştit imediat. Având de condus un restaurant, Nick nu putea să întârzie în pat şi să se scoale târziu.

Înainte de a coborî să se ducă la el, a format numărul ei de telefon pentru a şti ce mesaje se înregistraseră pe robot. Pe măsură ce banda se desfăşura, ochii i se măreau : Şase reţele de televiziune, nu mai puţin, toate diferite şi situate în afara Seattle, îi cereau să telefoneze pentru a discuta proiectele ei profesionale. Şi Parker telefonase.

De data asta, totuşi, fără văicăreli... O anunţa că dându-şi seama de dragostea lui pentru Darla, zbura în Mexic pentru a o lua de soţie. Cât despre Marita, menajera ei, o ameninţa că o părăseşte dacă nu cumpără un alt aspirator.

Nick a venit după câteva minute și a găsit-o așezată pe pat, cu ochii ficși, încă în mână cu stiloul cu care notase mesajele.

— Faci o mutră ! Vești proaste ?

— Deloc.

A sărutat-o cu tandrețe.

— Ai dormit bine ?

— Mmm... Te-ai sculat devreme.

— Trebuie. Mai ales că trebuie neapărat să găsesc un nou bucătar. Cel care e aici de cincisprezce zile nu poate să stea, din păcate. O problemă de familie îl obligă să se întoarcă în Italia... Trebuie să-ți fie foame, presupun ? O să cer la bucătărie să-ți aducă micul dejun. Ceai sau cafea ?

— Cafea.

A ridicat receptorul la telefonul interior și a dat câteva ordine în italiană. Punând la loc aparatul, a remarcat încă o dată expresia distrată a Vanessei.

— Ce se întâmplă ? Ești cu gândul departe.

— Am sunat la mine... Menajera vrea să mă părăsească dacă nu cumpăr un nou aspirator și Parker se însoară.

Nick o observă gânditor, apoi spuse cu o voce blândă :

— Vei putea angaja oricând o altă menajeră.

Ea a ridicat ochii și a înțeles că el credea că o deranjează anunțul despre viitoarea căsătorie a lui Parker. Ea s-a ridicat și i-a încolăcit brațele în jurul gâtului pentru a-l săruta.

— Sunt fericită că am scăpat de Parker, Nick. Sper ca acum să mă lase în pace.

El nu era convins.

— Atunci de ce ai acest aer stânjenit, Vanessa ? Dacă nu din cauza lui Parker, ce...

Fără să-i lase timp să se aventureze în ipoteze periculoase, ea i-a vorbit de cele șase convocări.

— Trebuie să mă duc acasă, Nick, a concluzionat ea.

El a oftat.

— Ai putea să le telefonezi de aici.

Ea a clătinat din cap.

— Nu.

Nick s-a întors spre fereastră și a privit pentru un moment activitatea de jos de pe stradă.

— Îmi închipui că nici una din aceste rețele nu e la Seattle.

Din nou ea a răspuns în tăcere, negând.

El a ridicat din umeri.

— Nu pot pleca acum... Nu până nu am pe cineva pe care să pot conta la bucătărie.

Vanessei i-a trebuit mult până să se convingă că despărțirea lor nu era decât o chestiune de zile, nu putea să scape de acea senzație de vid când și-a rezervat locul la avionul de două. Și-a strâns lucrurile în fugă și a băut cafeaua care i-o adusese un chelner. Nick i-a propus să o însoțească la aeroport, însă ea a refuzat. Avea nevoie să fie singură, să-și examineze viitorul în lumina schimbărilor pe care aceste propuneri nu vor lipsi să le aducă.

Sori a primit-o cu o plăcere vădită și ea și-a făcut timp să o mângâie înainte de a se așeza în fața telefonului și a răspuns la mesaje, unul după altul, foarte metodic și profesional.

Prestația ei alături de Parker, departe de a dăuna imaginii ei, cum se temea, suscitase, din contră, un interes considerabil pentru producători. După cincizeci de minute i se mai solicitau încă șase întâlniri, dintre care cinci chiar la Seattle, reprezentanții rețelelor acceptând să se deplaseze. Alesese ziua ei de concediu pentru ultima, la San Francisco.

Încă uluită de acest brusc entuziasm al producătorilor față de ea, Vanessa a scos o tavă din congelator și a introdus-o în

cuptorul cu microunde, când a sunat telefonul.

— Deci cum sunt propunerile ? a întrebat Nick.

— Promițătoare. În sfârșit, sper... Și tu ? Ai găsit pe cineva ?

— Nu. Ascultă, Vanessa, să nu ne mai ascundem după deget. Știi că te iubesc și că singura mea dorință este să te am lângă mine. Dar văd că ți se oferă posturi care riscă să te ducă departe de aici. Vreau să știu ce intenție ai.

Ea și-a mușcat buza, contrariată de ultimatumul pe care îl ghicea în spatele întrebării lui.

— Se poate oricând lua avionul, a zis fără convingere.

— Nu.

De data asta s-a revoltat. Era vorba de libertatea ei pe care el o agresa, independența ei... În loc s-o felicite, s-o încurajeze în cariera ei, îi impunea autoritatea lui. Ca și Parker. Adevărata lui fire egoistă și tiranică ieșea la suprafață. Văzuse corect la început. Nick și Parker aparțineau aceleiași specii. Unul se manifesta pur și simplu mai subtil decât celălalt.

— Cred că ne găsim efectiv într-un impas, i-a zis ea. Însă nu conta pe faptul că

voi renunța la aceste posturi. Pe tine te iubești, Nick, nu pe mine.

— Te înșeli, Vanessa.

De teamă să nu i se curme vocea, ea a preferat să pună capăt foarte repede conversației.

— La revedere, Nick.

Nu l-a văzut și nici nu l-a auzit în următoarele două săptămâni. Ocupată cu întâlnirile și lucrul ei, i-a rămas din fericire puțin timp să se plictisească. Din toate propunerile ce i s-au făcut, n-a reținut-o decât pe cea de la San Francisco. Pentru un salariu de două ori mai mare decât îi oferea Midas Network, avea de prezentat o emisiune și să intervieveze diverși invitați, din medii artistice, politice și științifice. Era o promovare interesantă. În plus, ceea ce nu era rău, adora orașul.

Totuși, nu pomenise nimic, decizia rămânând în suspensie. Se temea să nu ia o hotărâre pripită pe care să o regrete după aceea.

În dimineața aceea, recepționera a abordat-o îndată ce a intrat pe ușa studioului.

— Domnul Harmon vrea să te vadă imediat, Vanessa.

Și-a agățat umbrela și impermeabilul șiroind de ploaie în vestiar și a bătut la ușa lui Paul.

— Vroiai să mă vezi ?

El a încuviințat cu un surâs și a invitat-o să se așeze în fața lui.

— Înainte de a vorbi serios, Vanessa, trebuie mai întâi să-ți smulg promisiunea de a veni la dineu, la noi, mâine seară. Avem în meniu curcan, tartă cu dovleac... În sfârșit, o Zi a Recunoștinței tradițională... Te implor, acceptă. Dacă nu, risc ca Janet să-mi rupă gâtul.

Vanessa a clătinat din cap, puțin tristă.

— N-am chef să dau „din întâmplare" peste prietenul vostru cel mai bun, Paul.

— Da, evident... Înțeleg.

El se juca neglijent cu capacul unui stilou a cărui peniță aurită reflecta lumina vie a lămpii.

— Va fi acolo, nu ?

El a ridicat din umeri.

— Vroiam să-l sun să-i spun, după întrevederea noastră. În legătură cu asta, ajung la celălalt subiect pe care vroiam să-l abordez cu tine... Conducerea e gata să-ți ofere o creștere importantă de salariu, ca să rămâi, Vanessa.

Nu a fost surprinsă. Se aștepta ca rețeaua de televiziune să încerce s-o rețină. În de-

finitiv, succesul ei la public crescuse de la prima ei apariţie pe micul ecran.

— Nu, Paul.

Ea i-a întâlnit privirea şi şi-a îndulcit refuzul cu un surâs.

— Mai ales nu mă cosidera o ingrată. Sunt conştientă că fără tine nu mi-aş fi făcut loc în acest mediu... Nu voi uita acest lucru.

— Ştii deja unde te duci ?

— N-am stabilit încă nimic însă înclin puternic spre San Francisco.

— Şi WTBE ?

— Nu m-au mai întrebat. E nostim, nu ? Sunt singurii cărora nu le-a plăcut apariţia mea cu Parker.

S-a facut o scurtă tăcere. Apoi...

— Te vom regreta mult, Vanessa.

Cu un nod prea puternic în gât pentru a putea răspunde ea s-a îndreptat spre uşă.

— Pentru mâine, rămâne, nu ? a insistat Paul.

Ea s-a întors. Lacrimile i se agăţau de gene. Îndată, Paul s-a ridicat şi a venit s-o ia de umeri.

— Vanessa... Nici o muncă nu merită să treci pe lângă fericire pentru ea.

— N-ai spune asta dacă aş fi bărbat.

El a început să râdă.

— N-aş avea desigur dreptate. Dar nici nu te-aş consola în braţele mele, dacă ai fi bărbat.

A însoţit-o din nou până la fotoliul pe care îl părăsise şi a scos o cutie de Kleenex din sertarul biroului.

— Vanessa... Îl cunosc pe Nick. E un băiat foarte rezonabil, să ştii. Sunt sigur că rămâne deschis oricărei discuţii.

Ea şi-a şters ochii, şi-a suflat nasul, a aruncat şervetelul în coş.

— Când m-am măritat cu Parker, a trebuit să renunţ la toate visele... A vrut să-mi abandonez studiile de jurnalistică şi am făcut acest lucru. Nu vroia copii, şi n-am avut. Şi te miri că nu doresc să cad în aceeaşi capcană cu Nick ?

Paul a analizat-o un moment, apoi a oftat.

— Te sfătuiesc să-ţi iei zi liberă, Vanessa. Nu eşti în stare să vinzi curăţitoare de legume astăzi.

— Dar cum... ?

— Mă descurc cu Mel şi Oliver. Nu-ţi face griji.

Ea a clătinat din cap, hotărâtă.

— Nu, Paul. N-are rost. Dacă o să intru în concediu medical de fiecare dată când sunt deprimată...

— Cum vrei.

După o jumătate de oră, machiată proaspăt, Vanessa lăuda meritele unui etui de ţigări muzical, când Oliver a anunţat-o că un telespectator era pe fir.

— Bună ziua. Care e numele dumneavoastră ? a întrebat amabil Vanessa.

— Nick DeAngelo.

Cutia i-a scăpat din mâini. A prins-o numai din reflex.

— Putem lua masa împreună în seara asta, Vanessa ?

Conştientă de obiectivul camerei fixat pe ea, s-a străduit să nu-şi piardă firea.

— Mă tem că nu e posibil... Vă interesează acest minunat etui, domnule DeAngelo ?

Râsul său a reînsufleţit amintiri mai degrabă inoportune în acel moment.

— Să fiu sincer, nu chiar etuiul mă interesează.

Vanessei i s-a ridicat roşeaţa în obraji şi a aruncat o privire îngrijorată în culise. Încântat, realizatorul a încurajat-o cu un semn să continue conversaţia. Înţelegând că nu putea să se bazeze decât pe ea însăşi pentru a ieşi din această încurcătură, a inspirat adânc şi a abordat un zâmbet pe cât de fals, pe atât de crispat.

— Mă tem că nu e nici momentul, nici locul pentru a discuta asemenea subiect, a zis ea în mod agreabil. Împiedicăm telespectatorii care doresc să cumpere aceste frumoase cutii muzicale...

— Mi-ar părea rău să-i frustrez de această plăcere ! Să nu pierdem deci timp în plus... şi să stabilim întâlnirea astă-seară la şapte şi jumătate.

L-ar fi pus cu plăcere la punct, dar ar fi fost dificil să-şi mai păstreze imaginea în ochii admiratorilor ei fideli.

— Dacă acesta e preţul pentru a elibera firul, domnule DeAngelo, atunci sunt gata să mă sacrific.

— Perfect. Pe diseară, Vanessa.

El nu întârziase nici măcar un minut. Extrem de elegant în costumul lui antracit. Sau poate că... Expresia ochilor. Îndurerată. Aproape patetică. Însă aceasta a dispărut pudic, cedând locul unei tandreţi mângâietoare în timp ce Vanessa s-a dat în lături pentru a-l lăsa să intre.

— Mi-era teamă să nu te fi mutat înainte.

— Ideea mi-a trecut prin minte, a spus ea cu acelaşi umor dulce-amar.

Se pregătise pentru această întâlnire, sperase ca raţiunea să fie mai puternică

decât sentimentele. Degeaba. Inima vorbea pentru ea, chiar dacă buzele pronunțau cuvinte banale.

— Ești foarte șic, în seara asta.

— Mulțumesc.

— Vrei să bei ceva ?

— O bere, dacă ai...

El a urmat-o în bucătărie, s-a rezemat cu umărul de pervazul ușii, în timp ce ea se agita cu ceva între frigider și dulap. S-a imobilizat brusc, cu spatele la Nick, incapabilă să-i întâlnească privirea. Cuvintele pe care dorise sa i le spună, pe care le repetase înainte de a sosi, nu-i treceau de gâtul strâns.

Ca de obicei, Nick a citit-o ca pe o carte deschisă. S-a apropiat încet și i-a pus mâinile pe umeri...

— Nu te zbuciuma atâta, Vanessa... Vom găsi soluția. Ea există, sunt sigur. E suficient să ai răbdare și ea va veni spre noi... Ți-o promit.

Ea era mai puțin sigură ca el. Totuși, se ruga ca viitorul să-i dea dreptate lui.

Au ieșit în tăcere și ea s-a așezat pe scaunul Corvettei care intră lin în circulație. Ștergătoarele măturau fulgi de zăpadă topită. Soarele părea că vrea să hiberneze. Cerul rămăsese jos, posomorât cu

încăpățânare, ca și orizontul gândurilor ei.

Paul avea dreptate : nici un post, oricât de prestigios, nu valora cât pierderea lui Nick. Îl iubea, mai presus de orice, și simpla idee de a trăi fără el, de a nu-l vedea, era intolerabilă.

Însă teama de abandonare, de încrederi trădate, era încă și mai puternică. Își pansase penibil rănile după divorț. Nu va mai supraviețui unui al doilea eșec.

A închis ochii și și-a lăsat capul să se odihnească sprijinit de scaun. A simțit mâna lui Nick pe genunchiul ei.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, Vanessa... Te rog.

Ea a ridicat ochii spre el.

— Totuși, am de ce. Ai o asemenea putere asupra mea... Dacă ai vrea, ai putea să mă zdrobești ca pe o muscă. Și nu mi-aș mai reveni niciodată.

— E greșit. Ești mai puternică decât crezi. Nu numai în mine trebuie să ai încredere. Ci și în tine, Vanessa.

Rezervase un separeu mic într-un restaurant rusesc. Un pom de Crăciun somptuos decorat scânteia într-un colț al sălii. În timp ce degustau niște blinele udate cu vodcă, a venit un violonist să le cânte. Când a sosit șampania care însoțea șarlo-

tele cu spumă, Vanessa s-a simțit mult mai destinsă decât fusese vreodată de la întoarcerea de la Portland.

Ar fi fost atât de ușor să i se abandoneze lui Nick.

— De ce e umbra asta în ochii tăi ? a spus el apucând-o de mână. La ce visezi ?

— Ghicește.

— La pericolul marelui tău Nick De-Angelo ?

Ea a ridicat capul, s-a grăbit să schimbe subiectul.

— Te-au invitat Paul și Janet pentru ziua Recunoștinței ?

— Da... Vanessa ? Nu face lucrurile mai dificile decât sunt. De acord ?

Din nou a încuviințat în tăcere.

— Vii cu mine, în seara asta ? a întrebat-o el.

O secundă de ezitare. Însă i-a apărut imediat spectrul zilelor care urmau acestora.

— Nu.

— De ce ?

— Pentru că... pentru că mă scol foarte devreme mâine. Eu încep emisiunea.

Nu a părut peste măsură de satisfăcut de scuza ei, însă a avut tactul să nu insiste.

Casa era în întuneric când a însoțit-o înapoi. Fără să se obosească să aprindă lumina în salon, și-a aruncat mantoul pe canapea, în timp ce Nick se îndrepta spre bucătărie. Se pregătea să se ducă după el, când un zgomot ca o cădere a făcut-o să încremenească.

— Nick ?

S-a grăbit să aprindă lumina. Nick era întins pe jos, pe spate, cu ochii mari deschiși pironiți în plafon.

A dat fuga la el, împingând cu furie aspiratorul pe care Marita — poate ca să o provoace — îl lăsase de-a curmezișul drumului.

— Nick !... Te-ai lovit rău ?

Parea că are dificultăți la vorbire, ca și când ar fi căzut de la etajul zece

— Spatele, a articulat el cu greutate. Cred că... mi-am fracturat coloana vertebrală.

Înnebunită, Vanessa a rămas buimăcită un moment, înainte de a se năpusti la telefon și a forma numărul lui Rodney.

— Rod ! Gina e la tine ?

— Gina ? Nu, dar... de ce ?

— N-am timp să-ți explic... Dă-mi numărul ei de telefon, te rog !.... Repede, Rodney !

ROMANELE COLECȚIILOR
EL și EA și ROMANTIC
vă fac să vedeți fața
frumoasă a vieții!

**Ați deschis unul dintre aceste romane?
Pagină cu pagină, purtată pe aripi
de vis, veți trăi întâmplări pasionante
și timpul va trece fără să știți cum.
Ați terminat de citit unul dintre
aceste romane?
Iată că ochii v-au rămas plini de
soare și inima copleșită de tandrețe
și dragoste.**

CAPITOLUL X

După ce a sunat de patru ori, Gina a ridicat în sfârșit receptorul. Vanessa a auzit un căscat enorm la celălalt capăt al firului, urmat de un „alo" gros.

— Gina ? Vanessa.

Ea vorbea cu o voce joasă, într-un colț al bucătăriei, pentru a nu-l alarma pe Nick, în continuare inert în salon. În câteva cuvinte i-a explicat situația.

— Ce trebuie să fac, după părerea ta ?

Vocea ei trăda panică, pe care vocea ei se forța să și-o stăpânească.

— Chem. pompierii ? Sau ambulanța, direct ?

Râsul Ginei i s-a părut întru totul deplasat.

— Dacă faci asta, așteaptă întâi să vin și eu. Aș vrea să văd ce figură face dacă va fi dus cu targa !

— Totuși, Gina...

— Nick te păcălește, Vanessa. Nu e mai paralizat decât tine sau mine. Are chef numai să petreacă noaptea la tine.

Vanessa a oftat. De ușurare, dar și agasată. Cum de fusese atât de proastă ca să se arunce orbește într-o capcană atât de ordinară.

— Mulțumesc, Gina.

— Distracție plăcută. Și pe mâine, Vanessa.

— Pe mâine ?

— La unchiul Guido.

Pentru că, în plus, el acceptase și o invitație în numele ei fără să o consulte ! Încântător...

Vanessa i-a mulțumit politicos Ginei, a închis telefonul, apoi a venit lângă marele rănit în salon.

Dominându-l cu înălțimea, ea și-a încrucișat brațele pe piept și l-a împins ușor cu vârful piciorului.

— Nick ?

El a scos un geamăt slab care i-ar fi sfâșiat fără îndoială inima dacă Gina n-ar fi prevenit-o de fățărnicia intențiilor sale.

— Ce e cu povestea asta, cu invitația la unchiul Guido, mâine ?

Nick a deschis un ochi și a întâlnit privirea imperturbabilă a Vanessei. Conștient

că a fost demascat, a scos un oftat enorm și s-a îndreptat.

— Aș fi putut să mor.

Omul care într-un timp semănase teroarea în echipele adverse pe terenurile de fotbal, s-a ridicat anevoie, agățându-se de spatele unui scaun. A aruncat o privire aspiratorului, responsabil de căderea lui, apoi și-a trecut mâna prin păr.

— Presupun că ești furioasă că am prevenit familia mea că voi fi acolo mâine ?

— Exact.

— N-o să te superi, totuși...

— Însă e genul de lucruri care mă exasperează la tine ! S-ar zice pe bună dreptate că părerea mea nu are nici o importanță. De asta nu vreau să mă mărit !

El a ridicat o sprânceană.

— De ce ? Ți-a propus cineva ?

Obrajii Vanessei s-au făcut roșii carmin. Nick avea cu adevărat darul de a o scoate din sărite.

— O să ajungi să mă înnebunești !

A ridicat mâinile în semn de predare.

— Stop ! Ștergem totul și s-o luăm de la capăt, de acord ?

El s-a așezat pe scaun și i-a făcut semn să-l imite. Ea l-a ignorat și a rămas rezemată de perete.

— Deci, despre ce vorbeam ? a spus el.

Aa, da... despre căsătorie.

O tăcere lungă. Vanessa a simțit brusc cum o apasă povara disperării.

— Vino aici.

El a luat-o de mână, a tras-o pe genunchi.

— Nu crezi că e timpul să devenim adulți ? Te iubesc, Vanessa, și vreau să te iau de nevastă, e adevărat. Imediat, dacă vrei. În seara asta...

Buzele îi tremurau. Avea chef să urle că da, voia să devină soția lui, să trăiască în fiecare zi, în fiecare minut lângă el, până la sfârșit. Însă, prizoniere ale angoaselor ei, cuvintele nu-i ieșeau. O barieră, o moștenire a trecutului, fără îndoială, se ridica în fața speranțelor ei. Incapabilă s-o depășească, a încercat s-o ocolească.

— Și dacă.. am trăi un timp împreună, mai întâi ? Numai ca să fim siguri că...

Chipul lui Nick s-a întunecat. Norii s-au strâns în cerul negru al ochilor lui.

— Bineînțeles, a zis el cinic. E cu atât mai simplu... și cu atât mai practic ! În acest mod, dacă profesia te cheamă departe de aici sau dacă ai chef să-ți schimbi iubitul, n-ai decât să-ți faci valiza...

— Nu în sensul ăsta ți-am făcut propunerea, o știi prea bine !

— Ah, nu... ? Și spune-mi, Vanessa, unde o să instalăm acest cuib al dragostei ?

Ea și-a dres glasul. Schimbarea risca să fie decisivă.

— Mă gândeam că San Francisco...

— Deci asta era !

El a luat-o de mijloc, a repus-o pe picioare și s-a ridicat. Înțelegând că se pregătește să plece, ea i-a pus mâna pe braț:

— Nick, așteaptă.

El s-a desprins calm și s-a apropiat de ușă.

— Vreau o soție și copii, Vanessa. Ți-am mai spus-o deja. Dacă refuzi să te angajezi la asta, atunci e inutil să cauți să mă reții.

— E ridicol ! În zilele noastre, cea mai mare parte a oamenilor trăiesc astfel împreună... Și asta nu le pune probleme.

— Să le fie de bine. În ce mă privește, vreau o soție și nu o metresă cu program complet. Somn ușor, Vanessa.

Descumpănită, și-a pregătit o ceașcă de ceai, a băut-o în bucătărie, meditând asupra subiectului dificil al lipsei de înțelegere în dragoste... S-a urcat să se culce, când a observat lumina telefonului ce clipea. Un singur mesaj, de data asta. Dar care, cu o oră înainte, ar fi făcut-o să sară în sus de bucurie. Producătorii rețelei WTBE îi propuneau o emisiune nu ca gazdă, împreună

cu cineva, ci ca prezentatoare unică. O veritabilă consolare.

Dar Nick tocmai îi închisese uşa. Şi existenţa ei îşi pierduse din nou toată savoarea.

Decizia ei nu s-a cristalizat decât după câteva ore agonizante de reflecţie. Însă dintre toate cele luate în considerare era, dacă nu cea mai bună, cel puţin cea mai rezonabilă.

În primul rând, a telefonat la San Francisco, a acceptat oferta acelei reţele, apoi, după aceea, a încredinţat vânzarea casei unei agenţii imobiliare.

Spera ca îndepărtarea geografică să atenueze, poate, această durere sâcâitoare care îi măcina sufletul.

Pe cincisprezece decembrie, la prânz, a luat sfârşit scurta carieră a Vanessei la Midas Network. În acea după-amiază, Mel şi soţii Harmon au invitat-o la o recepţie de adio organizată în onoarea ei... la restaurantul DeAngelo.

Au trebuit practic s-o împingă cu forţa în restaurant.

— Cum aţi îndrăznit să mă aduceţi aici ? i-a şoptit ea printre dinţi Janetei.

Ca regină a sărbătorii, a trebuit să facă o bună figură în faţa oamenilor veniţi s-o aclame la sosire. Însă, imediat ce s-au în-

depărtat spre bufetul special aranjat pentru Midas Network, a lăsat să-i izbucnească mânia. Deşi în surdină...

— Dar ţie trebuie să-ţi pun întrebarea, Vanessa. De acord, să părăseşti Midas Network... Dar să-l părăseşti pe Nick DeAngelo, este o nebunie ! Ţi-ai pierdut realmente capul, Vanessa. Nick te adora !

Involuntar, privirea Vanessei alunecă spre fundul sălii. Nick discuta cu o pereche şi râdea de o glumă.

— Aţi fi putut să-mi cereţi părerea, totuşi, înainte de a mă aduce aici.

— N-ai fi acceptat niciodată, a protestat Mel sprijinindu-se cu spatele de scaun.

El a pus braţul pe umerii însoţitoarei sale, o tânără frumuseţe fată cu părul platinat, cu buzele roşii de culoarea sângelui.

Vanessa a clătinat din cap.

— Oricum e prea târziu. Am acceptat postul de la San Francisco şi am vândut casa.

— Încă n-ai semnat nimic pentru San Francisco, a intervenit Paul. Şi WTBE te aşteaptă încă.

Vanessa s-a grăbit să înăbuşe speranţa care renăştea în ea. Ideea de a se angaja definitiv o făcea întotdeauna să sufere. Şi apoi, Nick trebuie că s-a plictisit de şovăielile ei perpetue.

S-a dus de la grup la grup, auzind ici şi colo fragmente de conversaţie, participând distrată. În realitate, întreaga ei atenţie era îndreptată spre Nick, pe care-l evita cu grijă. Odată convinsă că prezenţa ei nu mai era indispensabilă pentru convivi, şi-a luat mantoul de la vestiar şi a dispărut spre uşă.

Nick o aştepta în holul gol.

— Ne părăseşti deja ?

— Da... am migrenă.

Râsul său era lipsit de umor.

— Ah, da... Mereu blestemata de migrenă... Avem aspirină aici, dacă vrei. Dar îmi închipui că vrei să te duci acasă.

Nu i-a răspuns la această provocare prea evidentă şi a încercat să treacă. El a împiedicat-o.

— Vanessa... Deci pentru tine nu contează tot ce s-a întâmplat între noi ?

Nişte degete de gheaţă i s-au încleştat de inimă, dar s-a izolat în spatele unei indiferenţe crude.

— A fost un joc, Nick.

El a luat-o de umeri.

— În acest caz, am pierdut amândoi.

La limita lacrimilor, ea s-a degajat şi a deschis uşa.

— La revedere, Nick.

El n-a mai încercat s-o reţină şi ea a pornit pe stradă.

Nu era foarte târziu. Fragmente de zi se agăţau încă în crepusculul umed şi rece. Cerul, încărcat de zăpadă, apăsa ca o povară pe oraşul amorţit. A mers câtva timp la întâmplare, neputând să se hotărască să intre în casa ei mare şi goală pentru a-şi adăposti gândurile negre.

În piaţa acoperită, Piks Place, mişuna o mulţime animată, pregătindu-se de Crăciun. Fără să se gândească, a rătăcit pe alei, îmbătându-se cu culori şi mirosuri. Vânzătorii de flori se învecinau cu tarabele de dulciuri, negustorul de legume, în faţa celui de lucruri de ocazie, îi dojenea pe gură-cască... Un pictor amator îşi etalase acuarelele pe şevalete şi era absorbit de un roman în aşteptarea clienţilor...

Trecea prin faţa unei tarabe somptuoase cu somon, crabi, creveţi şi peşti, când un băiat cu şorţ alb a interpelat-o :

— Lăsaţi-vă tentată, domnişoară... Nu mai găsiţi aşa proaspeţi ca aici.

Surâsul lui, ochii negri, părul negru şi frezat, evocau căldura şi şarmul Italiei. Ea s-a apropiat, a lăsat impresia că este interesată, observându-l tot timpul pe adolescent pe furiş. Se putea oare să... ?

— Dați-mi... o livră de rândunici de mare, vă rog.

În timp ce îi cântărea peștele, s-a încumetat să-l întrebe :

— Cum te cheamă ?

Băiatul a înclinat din cap surprins.

— Mark... Mark DeAngelo.

Deci nu se înșelase. I-a zâmbit.

— Ești vărul Ginei ?

El i-a întins pachetul, a luat bancnota și i-a întins restul.

— Sunteți una din prietenele ei ?

— Mai degrabă a lui Nick.

Privirea lui Mark a devenit imediat mai atentă.

— Ooo ! Atunci dumneavoastră sunteți, Guido ! a chemat el întorcându-se.

Un bărbat corpolent, cu o mustață neagră barându-i fața trudită s-a apropiat ștergându-și mâinile pe șorț.

— E... e prietena lui Nick, a explicat Mark.

Guido a ridicat din sprâncenele stufoase și a întins mâna pe deasupra calcanilor și a altor pești de mare.

— Imediat, domnișoară.

Mark o studia cu o curiozitate amestecată cu neîncredere.

— Sunteți încă supărați ?

Această întrebare directă a pus-o în încurcătură.

— Mă tem că e fără ieșire, a oftat ea.

Guido a bolborosit câteva cuvinte în italiană printre dinți, apoi, cu voce tare :

— Nick e cel mai încăpățânat din toată familia. Un cap de catâr. Dacă vă mai face mizerii, veniți și căutați-mă. Mă duc eu să-l văd.

Ea i-a mulțumit cu un zâmbet și s-a îndepărtat pe alei, cu pachetul sub braț.

Când a împins ușa, telefonul suna. A întrerupt robotul și a ridicat receptorul. Era Janet. O Janet furioasă.

— Eram sigură că te găsesc aici ! Puteai să anunți că pleci ! În cazul în care uitaseși, recepția a fost dată în onoarea ta...

Pocăită, Vanessa s-a încurcat în scuze.

— Sunt dezolată, Janet. Știu că sunt de neiertat, dar... E numai că...

— Da, știu. N-am nevoie de schiță.

— E și din vina voastră ! De ce m-ați adus la el ?... Sunt o grămadă de restaurante în Seattle.

— Mărturisesc că ideea n-a fost de cel mai bun gust. Dar speram că... Dar, bun, să nu mai vorbim. Ți-ai făcut vreun program pentru vacanța de Crăciun ?

— Trebuie să mă duc la bunici.

— Și după aceea ?

— Plec la San Francisco. Încep să lucrez pe doi ianuarie.

— Ai un apartament acolo ?

— Nu încă. M-au instalat într-un hotel până găsesc ceva. De unde telefonezi ?

— Din biroul lui Nick. Recepția e foarte reușită. Nu vrei să vii înapoi ?

— Nu... nu, sincer, Janet, n-aș putea...

Janet a fost sincer mâhnită.

— Ce se întâmplă între voi doi, Vanessa ? Nu înțeleg cum niște oameni se pot distruge astfel.

— Nu te supăra pe mine, dar nu am chef să vorbesc. Nu în seara asta, în orice caz...

— În regulă, înțeleg. În fine, dacă ai nevoie să te destăinui într-o zi, știi la ce ușă să bați...

A doua zi dimineața, își pregătea valizele, când un florar i-a livrat o creangă minunată de orhidee. Pe cartonaș, numai aceste câteva cuvinte : „Să ne despărțim cel puțin ca buni prieteni. Telefonează-mi, Nick."

N-a ezitat mult. Bătându-i inima să se rupă, a format numărul.

— Sunt superbe, i-a zis ea simplu, îndată ce i-a recunoscut vocea.

— Sunt profund mâhnit pentru ieri seară, Vanessa.

Ea s-a așezat încet pe brațul canapelei.

— Și eu.

O tăcere lungă, grea de mărturisiri reduse la tăcere de teamă, de pudoare.

— Ai vândut casa ? a întrebat-o el.

— Da. Trebuia s-o fac de mult.

— Și Rodney ?

— Am anunțat că este un locatar. Nu vor fi probleme pentru el.

— Mi-ar face plăcere să te văd înainte de plecare.

Așa deci, era la curent. Janet, fără îndoială.

— Nu știu dacă este o idee bună, Nick.

— Mmmm... O să primesc iar predica unchiului Guido... Se pare că l-ai văzut, ieri ?

— Da. Din întâmplare.

— L-ai cucerit. Și te-a găsit că arăți atât de nefericită, încât îmi venea să-mi dau cu pumnii în cap. Pentru că, evident, sunt un monstru, în ochii lui... A trebuit să-i promit că mă voi întâlni cu tine în după-amiaza asta pentru a fi iertat.

— Nu ești obligat să...

— Nu fi stupidă. Știi bine că doresc să te văd, oricum. La ce oră vrei să vin ?

— Nu pot, Nick. Mai am de făcut cumpărături și...

— Te rog, Vanessa.

Cum să-i reziste ?

— Bine, a zis ea. Vino la două...

Au căscat gura prin magazine, ţinându-se de mână, ascunzându-şi disperarea sub o supărare iluzorie. S-au jucat inventând cadourile cele mai nebuneşti pentru prieteni şi părinţi, au mâncat clătite enorme debordând de dulceaţă şi de sirop de arţar, au probat pălăriuţe şi caschete la raionul de pălării al unui mare magazin...

Însă neliniştea era prezentă, îi însoţea, îi pândea la fiecare tăcere, îi aştepta la întoarcerea lui la Vanessa...

El nici măcar n-a încercat să o sărute înainte de a pleca, i-a atins numai uşor obrazul.

Ea ar fi dorit să fie stoică, să se arate puternică, însă a renunţat. La ce bun... Nick nu s-ar fi lăsat păcălit.

— Te mai văd ? l-a întrebat ea din vârful buzelor când el a deschis uşa.

El a ridicat din umeri.

— Tu decizi, Vanessa... Nu-ţi pot spune nimic altceva, decât asta : te iubesc.

A ieşit fără să mai adauge nimic.

Vanessa a urmărit maşina cu privirea până a dispărut la colţul străzii. Nick nu s-a întors.

CAPITOLUL XI

John şi Alice Brandshaw, alertaţi de sosirea maşinii pe strada calmă a micului oraş Spokone, stăteau în prag în timp ce Vanessa şi Rodney îşi scoteau valizele din portbagaj.

— V-a luat mult timp, i-a dojenit cu gentileţe Alice. Începusem să ne facem griji.

— Ne-a prins o furtună de zăpadă pe drum... şi a trebuit să ne oprim două ore.

Vanessa şi-a sărutat bunicii şi, la insistenţa lui, l-a lăsat pe John să-i ducă valiza la etaj. După ce au admirat bradul maiestuos îmbrăcat în podoabe sărbătoreşti, a urmat-o pe Alice în bucătărie, a respirat fericită mirosul de scorţişoară care parfuma aerul. Amintiri din copilărie i-au apărut în minte.

— Sunt atât de fericită că mă aflu aici, a zis ea.

Totuşi, surâsul ei s-a şters rapid. Alice, a cărei perspicacitate nu era cea mai mică

calitate a ei, a remarcat imediat vălul care înnegura privirea nepoatei sale. Fără să zică un cuvânt, a pregătit ceaiul, le-a dus două cești lui Rodney și John rămași în salon și a pus o cană în fața Vanessei, pe care aceasta și-a încălzit mâinile.

— Dorești să-mi încredințezi acest secret apăsător ? a întrebat-o ea.

Vanessa a ridicat din umeri, reușind să impună tristețea ei acestei ocazii în care ar fi trebuit să predomine bucuria.

— E vorba de băiatul acela, nu ?

Surprinsă, a ridicat capul. Alice se așezase în fața ei.

— Rodney mi-a explicat...

Ea avea acea expresie binevoitoare care știuse întotdeauna să o liniștească pe Vanessa. Dacă era în pragul furiei, ranchiunei, durerii, Alice, prin simpla sa prezență și blândețe îi restabilea negreșit calmul. La șaizeci și șapte de ani, pielea ei păstrase o prospețime uluitoare. În schimb părul plătise tribut anilor și încadra acum chipul frumos ca o coroană argintată.

— Cum îl cheamă ?

— Nick.

Vanessa a oftat.

— Dacă ai ști... E fantastic.

Ochii negri ai Alicei au scânteiat de amar.

— Spuneai același lucru despre Parker.

— Asta e problema... Mi-e teamă să nu mă regăsesc în aceeași situație ca și cu Parker... Au atâtea în comun.

— Ce, de exemplu ?

— Ei bine, sunt amândoi sportivi, Nick e un vechi jucător de fotbal...

— Și ?

— Și ?

Vanessa a reflectat. Ce mai aveau în comun ? Repetase aceste cuvinte ca un refren, un laitmotiv obsedant, o ecuație a cărei exactitate nu căutase niciodată să o pună cu adevărat la îndoială. Nick egal lui Parker. Și dacă datele erau chiar false ? Dacă fusese orbită de dovezi grosolane ? Se oprise la arbore, fără să vadă pădurea care se ascundea în spate.

— Adevărul e că... mi-e teamă, a recunoscut ea.

— Dar cel puțin îl iubești ?

— Ah, da... E singurul lucru de care sunt sigură.

— Și frica asta ?... E mai puternică decât dragostea ta ?

Vanessa și-a umezit buzele în ceai. Mai era încă fierbinte și s-a strâmbat ușor.

— Nick are puterea de a mă reduce la neant, dacă vrea.

Alice şi-a trecut un pieptene de baga prin păr pentru a-l aranja în coc.

— Nu uita că medalia are două feţe... Poate că nimeni nu te-ar putea face fericită ca el... Te-ai gândit vreodată la asta, cel puţin ? Sunt răspântii de drum în viaţă, Vanessa şi trebuie să ştii să alegi. Să apuci singură pe calea cea bună...

Vanessa şi-a plecat ochii pe lichidul de culoarea chihlimbarului care aburea în cană.

— Am ales deja calea... Duce la San Francisco.

Alice a ridicat capul. Vanessa îi explicase deja proiectele ei la telefon.

— Nu e încă târziu să dai înapoi.

Ea s-a sprijinit cu coatele pe masă, s-a aplecat spre nepoata ei.

— Dacă Nick e atât de bine pe cât pretinde Rodney, nu ezita... Pentru Dumnezeu, îndrăzneşte să rişti o dată !

— Dar dacă... dacă în cele din urmă îşi dă seama că nu mă iubeşte şi mă abandonează ?

Alice şi-a pierdut răbdarea.

— E ridicol, Vanessa... Trebuie să ai mai mult curaj... Oare renunţi să ieşi din casă sub pretextul că poţi fi călcată de o maşină sau că te poţi trezi cu un ghiveci de flori în cap ? Da ? Deci, e acelaşi lucru. Nu

se refuză o dragoste ca aceea pe care ţi-o oferă Nick construind scenarii stupide. Uite, asta îmi aminteşte de... Ştii, când erai mică, mergeam cu toţii pe malul lacului... Îmi amintesc că stăteai şi tergiversai pe mal privindu-ţi verii cum se amuzau ca nebunii. Când te decideai în fine să faci baie, era deja timpul să plecăm. Şi plângeai ca o nebună pentru că îţi stricaseşi toată plăcerea... Şi aş putea să-ţi citez douăzeci-treizeci de astfel de întâmplări.

Vanessa a zâmbit, amuzată de amintiri. Ea şi incorigibila ei prudenţă... Singura dată când a trecut peste reticenţe a fost pentru a se căsători cu Parker. Ceea ce nu a contribuit, firesţe, decât la călirea acestei neîncrederi instinctive.

— Sunt puţin laşă, nu ?

— Nu te gândi la termeni negativi. Nu este un curaj exemplar, e clar, însă prudenţa nu are numai defecte, departe de asta... E bine să te gândeşti uneori înainte de a acţiona.

— Dar nu prea mult.

— Exact. Dacă vrei sfatul meu, în ceea ce-l priveşte pe Nick... ţi-ai torturat suficient mintea. Acum trebuie să acţionezi.

După o noapte în camera ei de adolescentă, rămasă aşa cum o lăsase cu mulţi

ani în urmă, Vanessa a coborât să mănânce micul dejun în bucătărie. Era încă devreme şi numai John era la masă, în faţa unei căni cu cafea neagră şi cu un jurnal deschis în faţa lui.

A închis cotidianul şi s-a ridicat să pună felii de pâine în prăjitor.

— Ai dormit bine ?

— Buştean.

Era adevărat. Atmosfera liniştită a casei şi discuţia cu Alice o ajutaseră să se destindă. Pentru prima oară de luni de zile dormise tihnit.

Ea l-a sărutat pe obraz şi s-a aşezat pe taburet în timp ce le turna laptele cu caimac în ceai.

— Se pare, deci, că n-o să te mai vedem dimineaţa pe reţeaua asta... Cum se numeşte ?

— Midas Network ? Nu.

— Păcat.... Nu cred c-am pierdut vreo emisiune, de la început... Alice chiar a cumpărat diverse fleacuri, de mai multe ori.

— Probabil că aţi cheltuit o avere pentru ca să-mi crească cota de popularitate, a glumit ea.

— Eh, tu nu ai nevoie de asta, draga mea.

El şi-a scos pipa, a umplut-o cu gesturi lente pe care Vanessa le cunoştea pe dinafară şi pe care îi plăcea să-l vadă făcându-le. În dimineaţa asta totuşi, le acorda o atenţie distrată. John şi-a dat seama.

— Te-ai uitat la ceas cel puţin de zece ori de când ai venit, a zis el. Aştepţi pe cineva ?

— Nu, dar... poate voi da un telefon imediat... Când voi fi gata.

John a scăpărat un chibrit, l-a pus lângă gura pipei şi a aspirat lung.

— Nimeni nu poate decide în locul tău, a zis el stingând flacăra.

— Ţi s-a întâmplat să regreţi căsătoria ta cu bunica ? l-a întrebat ea punându-şi bărbia în palmă.

El a râs.

— De sute de ori. Şi sunt sigur că şi ea a blestemat adesea ziua când ne-am întâlnit.

Vanessa nu şi-a ascuns surpriza.

— Dar... totuşi vă iubiţi !

— Da. Dar nu poţi totdeauna să navighezi pe ape liniştite. Furtunile fac parte din viaţă. Ele sunt chiar indispensabile pentru a te face să apreciezi şi mai mult perioadele de acalmie.

El a tras din pipă, cu ochii fixaţi pe privirea gânditoare a nepoatei sale.

— Nu trebuie să te încrezi în aparenţe, Vanessa... Căsătoriile cele mai liniştite nu sunt totdeauna cele mai fericite. Ceea ce iei drept fericire nu e adesea decât indiferenţă... sau resemnare. Pot să te asigur că între bunica ta şi mine, această problemă a plictiselii nu s-a pus niciodată.

Vanessa a făcut un mic calcul mental. Era douăzeci şi doi decembrie... Cu puţină şansă, avea timp să se întoarcă la Seattle şi să revină la timp pentru a sărbători Crăciunul la Spokone.

I-a apăsat mâinile bunicului care, complice, a încurajat-o făcându-i cu ochiul, apoi s-a năpustit asupra cărţii de telefon. A găsit numărul unei prietene din copilărie, devenită stewardesă la o agenţie de voiaj din Spokone.

Rose a fost încântată să o audă pe Vanessa, însă dezamăgită că nu o poate ajuta. După o oră de încercări, a chemat-o pentru a-i putea confirma lucrul de care se temea : toate locurile pe avioane cu plecarea spre Seattele erau rezervate până după Crăciun.

În disperare, Vanessa a telefonat la clasa a doua.

Când a închis telefonul, a întâlnit privirea necăjită a bunicii în pragul salonului.

— Mă întorc de revelion, îţi promit.

— Sper că de data asta cu fotbalistul ?

— Dacă mă mai vrea.

Trenul, un personal, a avut nevoie de opt ore pentru a ajunge la Seattle. Vanessa a avut suficient timp pentru a se convinge că decizia ei, fără îndoială cea mai importantă din viaţa ei, era bună.

Un strat subţire de zăpadă reflecta luminile oraşului pe care-l traversa într-un taxi ce o ducea la restaurant. S-a îndreptat direct spre biroul lui Nick.

Harriet, secretara, era pe punctul de a pleca când a intrat ea.

— Scuzaţi-mă... Domnul DeAngelo nu e aici ? a întrebat Vanessa.

Harriet îşi potrivea pălăria de fetru verde închis.

— Nu. E în vârful patului.

— E bolnav ? s-a îngrijorat Vanessa.

— Un guturai zdravăn... Nimic grav. Vreţi să-i transmit ceva ?

— Nu, n-are rost... Mulţumesc.

Vanessa a plecat din nou, alergând către staţia de taxiuri. A trebuit să aştepte douăzeci de minute până să găsească unul. Gură-cască hoinăreau pe străzi, încărcaţi de cumpărăturile de ultimă oră.

Ascensorul părea că şi el se joacă cu nerăbdarea ei. Ea bătea pasul pe loc, apă-

sa inutil pe butoane. După săptămânile interminabile de șovăială și tergiversări, cea mai mică secundă care o separa încă de Nick i se părea intolerabilă.

În sfârșit a ajuns în fața ușii. A sunat, a ciocănit, a sunat din nou... și în cele din urmă a rămas cu degetul apăsat pe sonerie.

— Ce e ?

Vocea era cavernoasă.

— Crăciunul ! Deschide, Nick ! Sunt eu !

El era zgribulit și înfofolit într-un halat de lână gros și mirosea a eucalipt. Părul i se ridica în șuvițe rebele, ochii îi străluceau, nasul îi era roșu.

A strănutat cu zgomot.

— Închide repede ușa. Sunt curenți de aer... Nu mi-ar trebui mult să mor.

— De unde ai luat guturaiul ăsta ?

I-a aruncat o privire înfuriată.

— Guturai ? O pneumonie, da ! Sau o pleurezie... În sfârșit, oricum, ceva în genul acesta.

Vanessa s-a reținut să nu râdă. Nick avea chef să dramatizeze. N-o să-l priveze desigur de această plăcere...

Și-a scos mantoul, l-a pus pe spătarul unui scaun și s-a îndreptat spre bucătărie.

— Îți pregătesc o citronadă caldă cu cimbrișor și miere.

El s-a luat după ea, i-a luat brațul ca s-o întoarcă spre el.

— Ce faci aici ?

— Ei bine, vezi... Am venit să te îngrijesc. Secretara ta mi-a zis că ești bolnav și...

— Vanessa... Răspunde-mi.

Ea tremura. Era pe punctul să sară dintr-un avion, se pregătea să cunoască experiența unică și amețitoare de a zbura în aer... dar încă se temea că nu i se va deschide parașuta.

În cele din urmă, s-a lansat.

— Mi-ai spus că decizia îmi aparține, acum. Deci, uite...

Ea a ridicat din umeri. Era aproape un gest de scuză.

— Sunt aici.

— Vrei să spui că...

— Că te iubesc.

Mâinile lui Nick s-au ridicat pe umerii ei. Privirea lui febrilă se pironise asupra ei.

— Așteaptă o secundă... Asta mi-ai spus-o deja. Ce-i nou ?

— M-am răzgândit. Nu mă mai duc la San Francisco. Vreau să trăiesc cu tine. Mă rog... dacă mă mai vrei, bineînțeles.

— Te îndoiești ?

A luat-o în braţe şi a făcut-o să valseze râzând. Însă a trebuit să se oprească repede. Capul i se învârtea mai repede decât el.

— O să fac un duş, a zis el. Nu sunt prea seducător pentru un logodnic.

— Greşeşti... Ai un anumit şarm aşa. Şi apoi, asta îmi permite să fac pe cloşca... Simt că voi adora să te alint.

— Rişti să te plictiseşti înaintea mea...

A plecat alergând spre baie, în timp ce ea pregătea citronada caldă.

Când el a revenit, după un sfert de oră, cu părul umed, cu tenul luminos şi ochii vioi, Vanessa n-a putut decât să se extazieze de această vindecare „miraculoasă". El purta un tricou de fotbalist, verde crud, cu numărul 50 cu roşu.

Fără ceremonie, a ridicat-o în braţe şi a dus-o în cameră.

— Nick, citronada...

— Poate să aştepte. Eu nu.

Mult mai târziu, după nenumărate mângâieri şi sărutări, amândoi se odihneau, îmbrăţişaţi, pe patul cu cearşafuri mototolite.

Vanessa nu fusese niciodată mai fericită şi Nick admira la nesfârşit chipul ei încântat.

— Eşti ca acele flori care au stat prea mult la umbră... şi pe care o rază de soare le face să se întredeschidă dintr-odată.

Ea s-a ridicat într-un cot deasupra lui.

— Nu te ştiam poet.

— Cu o muză ca tine, nu ştiu cum aş putea fi altfel.

El i-a pus gânditor un deget pe buze.

— Eşti sigură că nu vei regreta nimic ?

— Indiscutabil.

— Nici chiar San Francisco ?

— Nici.

— Dar... cariera ta ?

— Încă mă mai pot duce la WTBE. Nu înţeleg de ce se înverşunează să-mi propună emisiunea lor.

— E normal. Eşti cea mai bună.

Ea a râs şi l-a sărutat pe nas.

— Mă întreb dacă îţi vor semăna.

El a încruntat din sprâncene.

— Cine ?

— Fiii noştri... şi fiicele noastre, bineînţeles.

S-a ridicat şi el, cu ochii rotunzi ca nişte mingi de fotbal.

— De ce ? Vrei mulţi ?

Ea a ridicat din cap, îndărătnică.

— Trebuie chiar să începem din timp, dacă vrei să formezi o echipă completă.

El şi-a dat drumul pe pernă cu un zâmbet de fericire pe buze.

— Vai, Vanessa... Sunt prea multe veşti bune în acelaşi timp... Simt cum îmi creşte din nou temperatura.

— Mă duc să-ţi aduc citronadă caldă.

— Nu te mişca de aici ! Nu mă mai părăsi. Ţi-o interzic, mă auzi ?

Ea s-a făcut ghem lângă el, copleşită şi ea de această febră de fericire. El putea să fie liniştit. Nu mai risca să-l părăsească.

Niciodată...

SFÂRŞIT

SALLY WENTWORTH

~Dragoste cu umbre

(Ed. CONI colecţia

EL şi EA nr. 3)

Gertie Mac Dowel citise un număr de cărţi în care eroina se îndrăgosteşte nebuneşte de rou la prima vedere şi speră cu tărie că acelaşi lucru i se va întâmpla şi ei. Această aventură uluitoare din viaţa ei avu loc când împlinise şaisprece ani...